256

Casal de la Pau - C/. Cervantes. 2 08002-BARCELONA

MOCADOR 10

informatiu per la lluita antimilitarista

abril 89 **200 ptes**

INDEX

Editorial 2
Insubmissió 3/4
La requeteobjecció.....5
Crònica d'una presentació anunciada 6
El MOC dintre la plataforma juvenil pel dret al treball...6
Dones. Des de Bilbo.....7
Comarques 8
IRG 9/10
Internacional 11/12
Stock de MOC 13/16
La PSS alemanya 17/21
Mon gai.....22
Dossier: Moderar reunions.....23/25
Insubmissió lingüística 26
Material 27
Full de Vinculació.....28

fondomoc

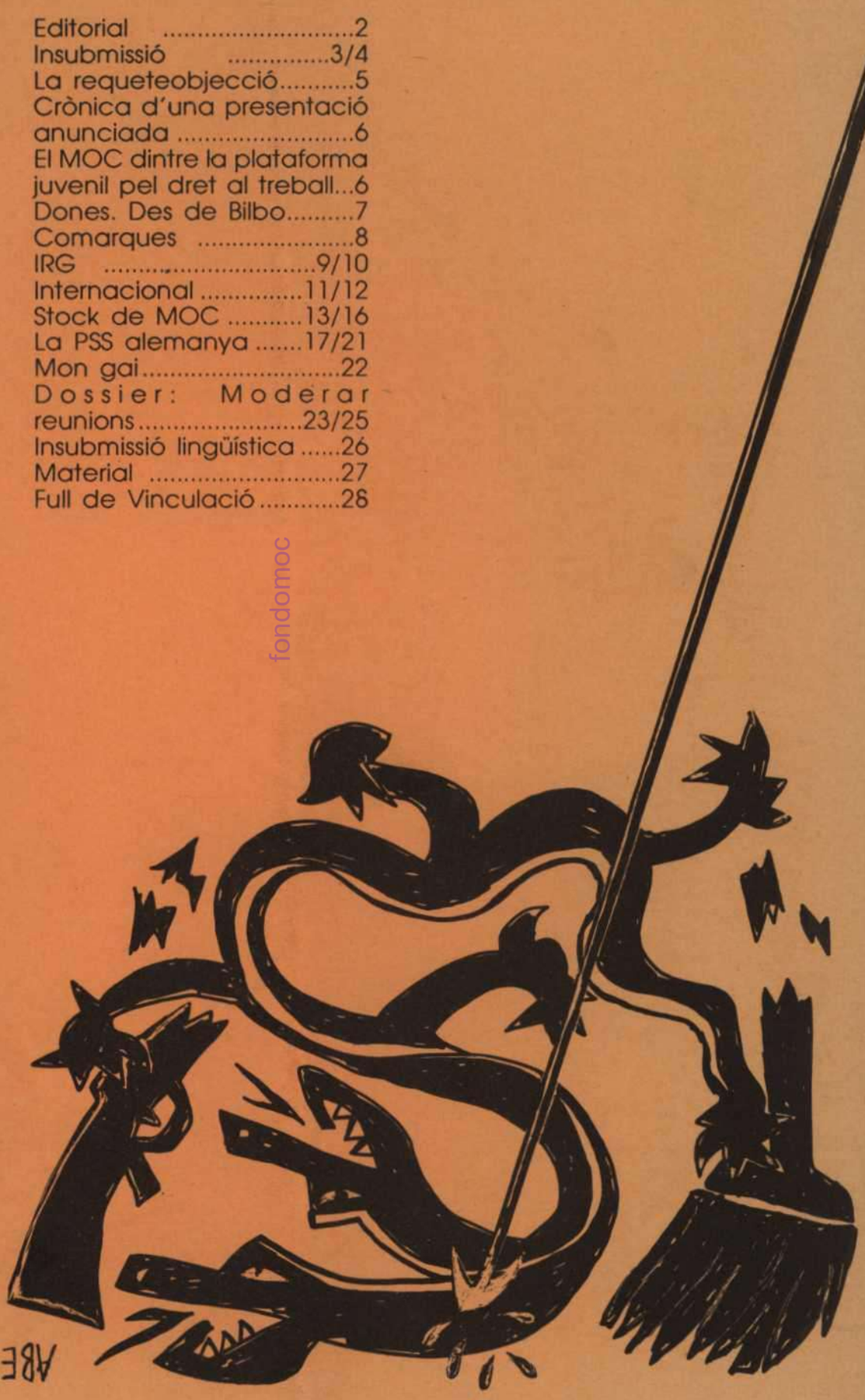

ABE

DIP. LEG. B-1292-87

PAIS VALENCIA:
MOC Valencia
Blanquerles, 4, 1
46003 Valencia
COMARQUES DE PONENT:
Consell de la Joventud
Edifici l'Escorxador Vell
Lluís Companys s/n
25003 Lleida
EMPORDA:
MOC L'Escala
Aptat. Correus 37
17130 L'Escala
MARESME:
MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar
VALLES OCCIDENTAL:
MOC Terrassa
Consellll de la Joventud
Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la Konsciencobjetado
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell
VALLES ORIENTAL:
MOC Vallès Oriental
Plaça de l'Església, 9, 3-2
08400 Granollers
GARROTXA:
Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal de Joventud
Torre Malagrida
Passeig de Barcelona, 15
17800 Olot
BAGES:
Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa
BAIX LLOBREGAT:
MOC Bellvitge
Prado, 12, 13-1
08907 L'Hospitalet
PENEDES:
MOC Baix Penedès
Local de la Joventud
Vial de França s/n
43700 El Vendrell
ANOIA:
Grup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada
TARRAGONES:
MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona
BAIX CAMP:
MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
Sant Vicenç, 3
43201 Reus
BARCELONES
MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila
Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona
GIRONES
ADAC
Auriga,2
17004 Girona
MALLORCA:
Grup d'Objectors Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
MENORCA:
MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

EDITORIAL

No volem ser tòpics però amb aquest MOCADOR que teniu a les mans cel.lebrem els 10 exemplars publicats. Tot i així encara i ha molta feina per fer, tant pel que fa al MOCADOR com pel que fa a la resta de la lluita antimilitarista.

Volem que el MOCADOR estigui carregat d'informació que us interessi i que us arribi a tots i a temps. I per això només calen dues coses: gent amb dedicació (poca o molta) i gent que estigui disposada a invertir els seus estalvis. Però per això ja hi ha el full de vinculació.

El Moviment, en plena campanya per la INSUBMISSIO, està més enfeinat que mai. Els diaris parlen dia si dia no de nosaltres; alguns observadors polítics coincideixen en valorar positivament com s'està portant a terme la campanya; cada vegada hi ha més insubmisos i aquests són alliberats pels mateixos empresonadors,... Però no ens hem de deixar enlluernar per totes les victòries petites que anem assolint. Estan sorpresos de la nostra capacitat organitzativa i de lluita i de moment encara s'estan pensant cap a on escupir les seves alenades de repressió i violència política. Hem de continuar portant la iniciativa nosaltres, però hem d'estar a l'aguait i eixamplar el nostre camp d'acció. Hem involucrat a la campanya als moviments alternatius, als aturats/aturades, als treballadors/es socials, a alguns sindicats i partits polítics; cada dia que passa tenim el recolzament de més i més gent ("manifest contra la mili")... però cal que arribem més enllà: el paper dels INSUBMISOS és molt important; també hauriem de tenir present la història recent de l'objecció a la resta d'Europa (en aquest sentit us recomanem l'article de "La PSS alemana", que podria il.luminar els de l'Associació) i adonar-nos que tant des de l'àmbit comarcal com des de les campanyes internacionals podem aconseguir els nostres objectius.

Quan llegiu aquestes ratlles ja hi haurà hagut la tercera presentació d'insubmisos. Creiem que s'ha de continuar en aquesta línia i així tots plegats podrem tornar als orígens de l'objecció: la desobediència civil per aconseguir una societat civil de debò.

Abans d'acabar volem fer una observació: donada la periodicitat del MOCADOR alguns articles tenen una antiguitat de més de 3 mesos i potser queden una mica desfassats. Esperem comprensió; amb els actuals recursos humans i tècnico-econòmics la redacció no es pot comprometre a fer més virgueries però la propera vegada intentarem fer-ho millor.

Equip de redacció

CORRECTORS/RES: Txell Freixenet, Susanna Barquin, Josep Manel Fondevila, Albert Martínez, Miquel de Vic.

DIBUIXANTS: José Luis "Ray", Miquel de Vilamajor, Ferran Reig, Willy, Pau Bas, Jaume Suriol, Andreu.

ACTIVITATS DIVERSES: Raül López, Pàtric, Oscar Polo, Oriol (el Fotògraf), Sergi Rodríguez, Jordi Muñoz, Gustinet, Manel Castañeda, Jesus Carrasco, Oscar Barberan, Antolí, Eugenio i corresponsals i col.laboradors habituals.
TOTA LA FEINA BRUTA: Txell & Miquels S.A.

INSUBMISSIO, PAM A PAM.

NI MILI, NI P.S.S.: EL SERVEI PER A "PIXAR".

En aquestes línies voldria detallar, d'una manera esquemàtica, però prou completa, la cronologia dels aconteixements succeïts al llarg d'aquests darrers dos mesos, més que entrar a exposar, novament, el discurs de la INSUBMISSIO i els perquès d'aquesta postura. És evident que la INSUBMISSIO ha estat i és un fet que crida i camina. Pot ser que no estiguin reflectits tots els fets, actes o contactes. És probable que alguna traïdora amnèsia n'hagi esborrat alguns, però s'ha intentat de reflectir-ne els més significatius. A partir d'aquí fóra important d'analitzar el procés que s'ha dut en aquest temps d'enfrontament directe i nombrós contra el S.M. i la P.S.S., fer-ne una lectura crítica i valorar-ne els resultats inicials per tal de poder anar trepitjant ferm al llarg dels propers mesos per tal que es puguin obtenir uns resultats positius que ens portin a una evolució satisfactòria per a poder aconseguir els nostres objectius.

Senyors, senyores, la INSUBMISSIO és, ja, servida

FEBRER'89

-Div. 13:(12h) Roda de premsa a l'Institut de Drets Humans de Catalunya. Es presenta als mitjans de comunicació l'estratègia d'INSUBMISSIO a la mili i a la P.S.S., així com l'imminent enfrontament.

-Diss. 18: A l'Ateneu Popular de (Barris té lloc l'anomenat "Ultim sopar" amb els insubmisos a la mili de la 1era lleva. Hi assisteixen prop de 70 persones de diversos indrets i col.lectius de Catalunya.

-Dill. 20: Es presenten arreu de l'estat un total de 57 objectors insubmisos al S.M.. A Barcelona, els 8 insubmisos de Catalunya, ho fan davant del jutge Togat Militar: Ricardo Izquierdo Grima, al Govern Militar. Al mateix temps, el notari lliura al Jutge les 32 autoinculpacions. A Bilbo són empresonats 3 dels Objectors: Joxin Etxearreta, Patxo Markoartu i Gorka Lopategi.

Dij. 23: La Guàrdia Civil deté a casa seva, a Iruña, a Juan José Armendariz.

Div. 24: Amb motiu d'aquest empresonament els objectors de Nafarroa es tornen a presentar al Jutge Militar de Burgos i, aquest, decreta la presó per a Gonzalo Mateo.

A la nit, Festa reivindicativa a les Cotxeres de Sants organitzada pel Mili-KK.

Diss. 25: En un diari de Catalunya apareixen publicades unes curioses declaracions del Jutge Togat Militar, Ricardo Izquierdo Grima, referint-se als Insubmisos que es presentaren el dilluns dia 20: *"Solo el arrepentimiento i la integración a la disciplina militar les allanaría las circunstancias y rebajaria la condena (...) Les vi muy eufóricos. Yo no sé qué clase de individuos son cuando se lo toman así sabiendo que les va a caer un año de cárcel"*. I la cosa continua. A partir d'aquest moment en Ricardo Izquierdo esdevindrà una peça clau en els propers mesos. La seva actitud, declaracions i actes seran motiu de constants comentaris dins del Moviment d'Objecció i Antimilitarista. Un personatge talment tret d'una pel.lícula d'en Paco Martínez Sória dels anys 60.

Diu. 26: Cercavila a Barcelona. La concentració baixa de la Font de Canaletes fina al Govern Militar. S'exigeix la llibertat dels 5 objectors bascos empresonats.

MARÇ'89

Dimc. 1: (Matí) A Barcelona es tornen a presentar els 8 insubmisos de Catalunya. En Ricardo Izquierdo decreta la presó per en Carlos Hinojosa, en Yon Sánchez i en Josep M. Moragriega que són conduïts a la Presó Model. En Mikel Otermin és detingut brutalment i el traslladen a la Caserna del Bruc. El Jutge militar diu que no ha enviat citació pels altres 4 insubmisos i passa d'ells. Són: Ramon Arenós, Robert Soria, Xavier Quiroz i Antoli Purroy. A la resta de l'estat no es fa la 2ona presentació.

(vespre). Al llarg de tota la tarda intensos contactes i telefonades amb diverses persones: Síndic de Greuges, Grups parlamentaris i diputats, Director Gral d'Institucions Penitenciàries, Director de la Model, Comissió dels Drets Humans del Parlament de Catalunya, etc... Al vespre hi ha una concentració massiva davant de les dues presons. Es vol evitar, de totes totes, el trasllat dels presos a d'altres presons fora de Catalunya i es pressiona perquè le "autoritats" vetllin per la "correcta" situació dels empresonats. Evidentment, s'exigeix la seva llibertat immediata i sense càrrecs: Quin delicte han comès?

Dij. 2: En Mikel Otermin és traslladat a Saragossa. Primer a una presó civil i més tard a una caserna (presó) militar.

Div. 3: (20h.) Concentració davant de la Presó Model de Barcelona. Llançament de coets i petards i pintades als murs i a la porta principal de la presó. A la sortida dels familiars de la presó, després d'explicar quina és la situació dels 3 objectors empresonats, la policia carrega contra la gent concentrada.

Diss. 4: (19h.) Multitudinària manifestació a Barcelona. Es surt de la Plaça Universitat i es baixa fins al Govern Militar. Un èxit!!

Diu. 5: (matí) Concentració davant del cine Coliseum on en Narcís Serra intervé en un acte del PSC-PSOE. Enfrontament amb els goril.les psoecialistes.

Aquest cap de setmana hi ha Assemblea Estatal del MOC a Madrid. és una Assemblea molt positiva i fructífera.

Dill. 6: (10:30) A Bilbo, és detingut a casa seva per la Guàrdia Civil l'Objector Insubmís Juan Carlos Alonso per ordre del Jutge Militar de Burgos.

(migdia) És posat en llibertat provisional en Mikel Otermin per ordre del Jutge Militar de Saragossa. Curiosament des del dia 8 de Febrer el C.N.O.C. l'havia declarat Objector de Consciència. Conflicte

entre el Ministeri de la Guerra i el de Justícia: un jove no pot ser reconegut Objector pel C.N.O.C. un cop iniciat el S.M. (això diu la seva llei) i en Mikel va deixar la caserna on s'havia incorporat a fer la mili al cap d'un mes.

Dima. 7: (vespre) Arriba a Barcelona en Mikel Otermin.

Dimc. 8: El titular del Jutjat d'Instrucció n. 1 de Terrassa, Ramon Macià i Gómez, manifesta el seu suport als objectors insubmisos.

La Universitat Autònoma (El Rectorat) decideix de suspendre i congelar el ser entitat segrestadora d'objectors per a fer la P.S.S., arran de les detencions dels objectors. En Carlos Hinojosa és estudiant de la UAB. Aquest acord haurà de ser ratificat per la Junta de Govern prevista pel dimecres dia 19 d'abril'89.

Dij. 9: 2ona presentació d'insubmisos a la resta de l'estat. No hi ha cap detingut.

L'objector d'Iruña, Juan José Armendariz, és posat en llibertat provisional.

(vespre) Manifestació d'estudiants en solidaritat amb els objectors empresonats. Surt de la Plaça Universitat i arriba fins al Govern Militar

Div. 10: La Junta de Personal dels Serveis Territorials de la Generalitat de Catalunya denuncia el vet que sufreix per part de la Conselleria de Governació que els impedeix utilitzar els medis de l'Administració pública catalana a l'hora d'enviar telegrames de suport als insubmisos empresonats.

Dill. 13: (migdia) Són posats en llibertat en Carlos, en Yon i en Josep M.

(18 h.) Roda de premsa al Casal de la Pau. L'eufòria és evident.

Dima. 14: (19 h.) Acció al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona on la Ministra d'Afers Socials, Matilde Fernández, pronuncia una conferència sobre "El Plan Nacional de la Juventut". Es desplega una pancarta al seu davant i se li llegeix el "**Manifest Contra la Mili**". S'exigeix la llibertat dels objectors bascos empresonats a El Ferrol. Forts aplaudiments per part del públic assistent a la conferència.

El Jutge Ricardo Izquierdo torna a aparèixer a escena. Aquest cop és per incoar in expedient disciplinari contra el company advocat Francesc Arnau i Arias per dues frases escrites en el recurs que va presentar l'Arnau, redactat també per en Yon Sánchez. S'inicia una enviada massiva de declaracions de suport, reproduïnt les mateixes frases que han estat el motiu de l'expedient. La situació encara no és resolta i cal continuar els actes de solidaritat vers en Francesc Arnau.

Dimc. 15: El Ministre Narcís Serra declara al Congrés dels diputats que ha donat ordres als Fiscals Togats Militars que no dictin presó preventiva als Insubmisos al

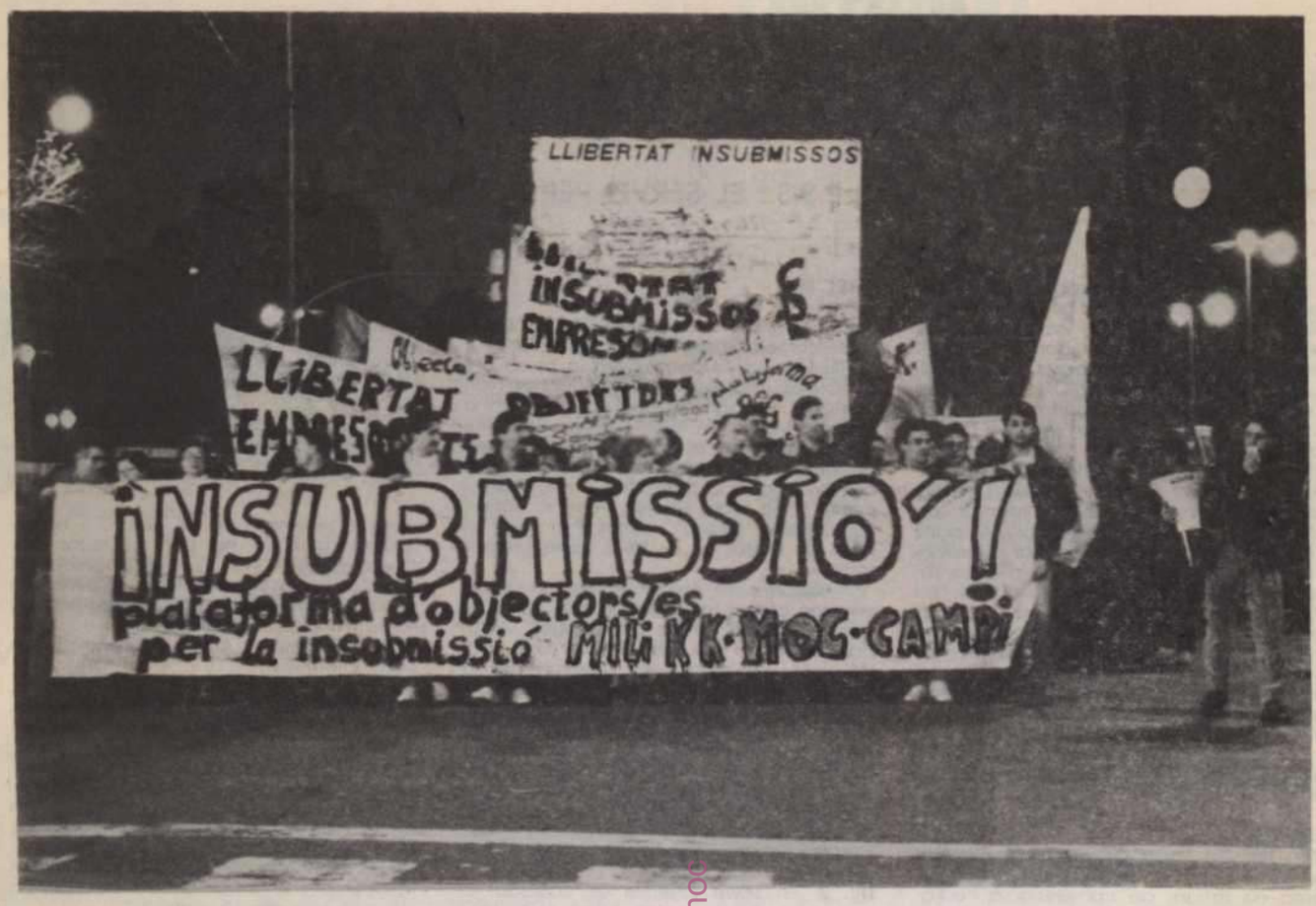

S.M.. Així mateix, ordena que no es faci vestir l'uniforme militar als objectors que encara estan empresonats.

Al mateix temps, a Madrid, hi ha una asseguda d'objectors davant del Congrés. Són detinguts.

En Narcís també és noticia pel boicot que els tècnics informàtics de l'estat espanyol li manifesten al no assistir a la conferència d'ignauguració de la Convención Informática Latina (CIL-89). Els tècnics es neguen a participar en projectes militars o a "escribir programas de ordenador para la guerra".

Div. 17: Són posats en llibertat provisional 4 dels objectors bascos empresonats a El Ferrol. En Gonzalo Mateo, però, segueix a la presó. El Jutge Militar desestima la petició de llibertat provisional sol.licitada pel Fiscal.

Diss. 18: Es pengen a les Rambles de Barcelona una quinzena de pancartes exigint la llibertat de l'objector i contra la mili.

Dimc. 22: En Gonzalo Mateo és posat en llibertat provisional. És el darrer objector que estava empresonat.

Div. 31: Són cridats a tot l'estat un total de 49 objectors per a iniciar la P.S.S.. L'Ajuntament de Barcelona, Area de Juventut, ha citat als-5 primers objectors catalans per a fer la P.S.S.. La seva feina: **"EL PROJECTE JOVE"**.

Al llarg d'aquest any sembla ser que el Ministeri de Justicia vol cridar a un total de 500 Objectors.

ABRIL'89

Dima. 4: (11h.) A Barcelona els/les autoinculpats/des es presenten davant del Jutge Militar en un acte de ratificació de la seva postura.

Dimc. 5: El senyor Oliva, Director de la "Oficina para la Prestación Social Sustitutoria" va a Barcelona per a signar dos convenis amb dues entitats catalanes que estan àvides de segrestar objectors per a fer la P.S.S.. Al matí és amb el Consorci Hospitalari de Catalunya i a la tarda amb el Consell Nacional de la Juventut de Catalunya (C.N.J.C.).

Els Ajuntaments de Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant aproven una proposta perquè els joves que visquin en zones nuclears puguin fer el S.M. o la P.S.S. realitzant tasques de Protecció Civil.

Dij. 6: (10:30) Roda de premsa als locals de Justícia i Pau. Els dos insubmisos a la P.S.S., en David Pérez i en Marc Soler, es presenten als mitjans de comunicació amb el suport d'un representant sindical de CC.OO. de l'Ajuntament de Barcelona. Més tard manifesten, als locals de l'Area de Juventut, la seva negativa a incorporar-se a fer la P.S.S.. Juntament amb ells, unes 30 persones titulades en l'àmbit del treball social presenten una instància sol.licitant les places dels objectors.

Diss. 8: 3eres Jornades preparatòries per a la Insubmissió als locals del Centre d'Estudis Joan Bardina (Barcelona).

Dima. 11: El Ministre Narcís Serra declara al Congrés dels Diputats (Comissió de la Guerra): ***"La mili obligatoria es una conquista democrática"***. I es queda tan satisfet.

(19 h.) Acció al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona on el conseller de Benestar Social, Antoni Comas, dóna una conferència. La Policia Municipal i els goril.les de seguretat desallotgen els objectors/es, trenca la pancarta i no deixa llegir el manifest de denúncia també a la Generalitat de Catalunya per col.laborar activament a consolidar la L.O.C. en assumir les competències, voluntàriament, d'organització de la P.S.S. a Catalunya.

Dimc. 12: Unes 50 persones aturades es presenten al registre de l'Ajuntament de Barcelona per presentar més de 60 instàncies en les quals es demana el lloc de treball que l'Ajuntament té assignat als Objectors.

Dij. 13: A Madrid, la Guàrdia Civil deté a l'objector José Martín Igual. És Objector a mitja mili. És traslladat a la Presó d'Alcalá de Henares.

Div. 14: Es pinten totes les seus de la Creu Roja a Barcelona, Santa Coloma de Gramanet, Badalona, Hospitalet,... i a d'altres ciutats i pobles de Catalunya. L'eslògan comú és: **"La Creu Roja segresta els objectors: Rebel.la't amb causa. INSUBMISSIO!"**.

dILL. 17: (11 h.) Presentació dels insubmisos de la 2ona lleva arreu de l'estat davant dels corresponents Jutges Militars. A Barcelona es presenten els insubmisos de Catalunya altre cop davant del Jutge Ricardo Izquierdo.

El nombre d'insubmisos ha augmentat arreu de l'estat. A Catalunya són 13 objectors, més els 4 insubmisos de la 1era lleva que no foren empresonats. En total, el senyor Ricardo Izquierdo Grima rebrà la visita de 17 objectors insubmisos al S.M. Cosa fina "Ricardito".(*)

Bé, doncs, la qüestió resta aquí plantejada. Els fets parlen per si sols. Fóra important de cara al proper MOCADOR d'entrar a valorar tots aquests fets i els que vagin succeïnt a partir del dia 17 d'abril. S'esperen, evidentment, col.laboracions i posicionaments per als propers articles.

Res més, només acabar amb un fragment de la lletra d'una cançó del grup El Ultimo de la Fila, una mica retocada per a l'ocasió:

"Me siento hoy como un halcón, llamado a las filas de la Insumisión".

Jordi Muñoz i Burzón
MOC - Barcelona

(*) Nota de la Redacció: En el moment de tancar l'edició del MOCADOR 10 només es sabia que a Barcelona s'havia tancat a la Presó Model a Marià Sants.

fondomoc

EMBOLICA, LA TROCA, QUE FA FORT: la requeteobjecció

El CNOC em va reconèixer com a objector el dia 26 de novembre de 1985, igual que va fer amb tots els que vam presentar "la declaració col.lectiva" aquells anys. Des d'aleshores, fins ara, he anat fent tot el que he pogut, mantenint-me en la línia de la col.lectiva.

Quan va arribar la història de la reobjecció, vaig pensar que no colaria (tot i que encara no hi ha res segur), i vaig presentar un instància al CNOC, amb data del 14 de març del 1988, on sol.licitava l'ANUL.LACIO del meu EXPEDIENT D'OBJECTOR per RAONS PROFESSIONALS I FAMILIARS GREUS. Em van aprovar aquesta petició el dia 11 de Juliol de 1988, i un parell de mesos després, el 17 de setembre de 1988, m'acceptaven a les llistes de les properes lleves, a Lleida.

Jo pensava que em sortejarien aquell mes de novembre, i que m'hauria d'incorporar al servei militar a principis del 89, però no ha estat així, sinó que, en aquest cas, han mantingut la data i lloc de destí del meu primer sorteig, l'any 1980. Total, que m'havia d'incorporar a Vitòria el 27 de novembre de 1988, però encara sóc a casa. O sigui que sóc pròfug. Penso que aquests mateixa història s'ha repetit en 4 o 5 casos més arreu de l'estat.

Ara continuo treballant amb l'equip de companys i companyes de Lleida, i de la resta de Catalunya, i si la salut m'ho permet, i no m'enxampen abans, tinc la intenció de presentar-me el mes de febrer, amb la resta de companys. Aquí a Lleida també estem preparant una campanya de solidaritat amb els presos, amb els insubmisos i pel ple reconeixement de l'objecció de consciència.

Penso que aquesta maniobra meva pot ser més o menys criticable, interessant o convenient en la situació actual de lluita, però aquesta possibilitat pot aportar una alenada d'aire fresc:

-per una banda, veig important que augmenti el nombre d'insubmisos. Tot i ser important la data de febrer, ho és també el fet que continuï en les properes lleves, que vinguin reforços.

-És una possibilitat per a tots aquests que us trobeu enyorats, paralitzats o amnistiats. La veritat és que m'ho he pensat força abans de publicar-ho, potser com una estratègia no tingui massa consistència, però almenys podrà servir per obrir una mica de debat i sobretot donar coneixement d'una situació nova i amb possibilitats.

-Cal fer un seguiment del possible desenllaç de la reobjecció, cosa que determinaria un replantejament estratègic. Però hem de pensar que això és possible que es retardi i que ,mentre, de cap manera no hem de paralitzar l'augment d'insubmisos.

-Com que són tan llestos podrien ensumar-se la jugada, i fins i tot aquest escrit podria fer saltar la llebre, però què hi farem!. De tota manera, penso que aquesta possibilitat és més dissimulada que la reobjecció, més encara si s'envien instàncies amb text diferent i de manera gradual. Seria molt important censar tots aquells que l'enviïn abans de saber la ressolució.

-Als components del CNOC els costaria d'endevinar quines peticions són sinceres i quines van "amb segones", és clar que en molts casos ja tindrien el precedent de la reobjeccióo. Tot i amb això, la denegació d'aquesta sol.licitud no seria tan justificable, per part del CNOC, com ho és la reobjecció. I si mirem les xifres, pràcticament la totalitat de les peticions normals per passar d'objector a disponible per a la mili han estat acceptades.

Canviant una mica de tema, i practicant la ciència-ficció, penso que tal com estan les coses, no se'ns empresoni, o almenys en massa. Vull dir que pot ser una situació llarga i hauríem de ser-ne conscients.

És vital la xifra d'insubmisos, però ho és també de la gent que ens ha de donar suport. Hem de tenir en compte les possibilitats que aquesta situació ens ofereix: transmetre les nostres reivindicacions, els nostres drets, evitar al màxim la repressió, aconseguir la llibertat dels empresonats... són coses que considero útils i necessàries, i que hauran de currar els i les que tinguin les mans i els peus lliures. Hi ha pastís per a tots!

Precisament, donat que aquest assumpte pot ser molt llarg, i sobretot si el cansament no ens guanya, no estaria gens malament de pendres-s'ho amb una mica de filosofia, tot sabent assaborir el fruit de les reivindicacions, que encara que no siguin avenços espectaculars en l'abolició de la conscripció si que n'hi haurà d'altres: maduresa i enfortiment del Moviment, augment de la conscienciació de la gent... fites que són els fonaments indispensables per als canvis socials ferms.

També pot passar que a causa de la intensitat del moment s'afluixi en altres aspectes i campanyes antimilitaristes; ho caldria evitar sempre que es pogués.

I ara amb això de "canvi d'any, canvi de vida", potser, si ens augmentessin el sou, ens podriem plantejar la qüestió de la PSS, no?.

Per un món més humà i just, per la nostra felicitat i harmonia amb tot el que ens envolta, us saludo, i fins ara.

Antolí Purroy MOC de Ponent.

fotocomic

des del sud

CRONICA D'UNA PRESENTACIO ANUNCIADA PAIS VALENCIA

El 20-F ja era. Poc a poc, cap a les onze del matí, grups de jóvens (i no tan jóvens) anàvem acostant-nos a l'Albereda. Propera l'hora assenyalada, els periodistes escrivien al voltant del que Josep i Ramon, una mica neguitosos, anàven dient (i és que el moment no era "moc" de titot). Com havíem planejat, tots dos amb l'advocat i la premsa anirien a donar el "bon dia" al jutge togat militar (amb alguna muda de repost, és clar). La resta, una cinquantena de persones encarregades del recolçament, esperarien a l'Albereda per a després armar el "sarao", ja que si haguéssem anat junt als dos insubmisos serien els "militronxos" els que ho fessen amb nosaltres.

Una mitja hora esperàrem. Després i a so de pau amb la pancarta "Ni mili ni P.S.S., insubmissió!" ens vàrem apropar a la façana de l'edifici on eren els dos insubmisos. Entre gràcies i cançonetes passava el temps.

De sobte, va córrer la veu que no els empresonaven. Tots anàvem mentalitzats amb el contrari, inclosos Josep i Ramon, però va voler la burocràcia d'aquest país (o el "politiqueo") que a les dotze i mitja sortiren la parella "sana i salva".

La història sembla prou xafardera. Una vegada dins i després d'haver parlat amb el jutge, aquest ens va dir que no hi havia cap ordre de recerca i captura contra tots dos (encara que sis mesos abans d'aquesta data la Guàrdia Civil va anar a casa d'en Ramon per detenir-lo per pròfug), i amb aquesta situació era impossible empresonar-los. Això sí, estigué molt caballerós, dóna la mà a en Josep i en Ramon i els va dir que si era cert el que deien, els tancaria.

Després d'aquest esdeveniment i amb l'ambigüitat creada per les notícies que rebiem de tot l'estat, l'Assemblea d'Insubmisos del País Valencià hem convocat una "marxeta" per al proper 3 de Març que finalitzarà davant de Capitania, així com una bona empaperada i pintada que deixe bonica la ciutat de València per les Falles.

I això és tot, entre el foc i el furn que ens ve de la festa, més festa.

Salut i insubmissió.

MOC - València

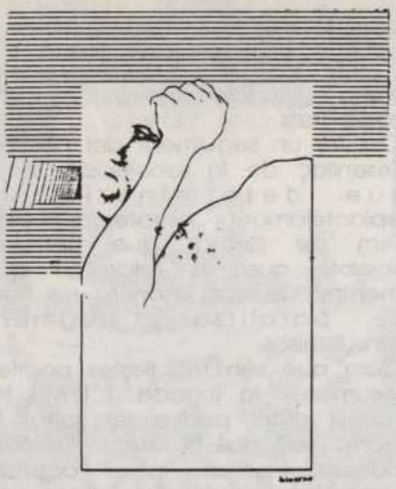

EL MOC DINTRE LA PLATAFORMA JUVENIL PEL DRET AL TREBALL

El 4 de novembre de 1988 neix a la ciutat de València el que hauria d'ésser aglutinador d'organitzacions juvenils de caire sindical, polític i social, la Plataforma Juvenil pel Dret al Treball, com a iniciativa unitària en un front de lluita comú: l'enfrontament al dit "Plan de empleo juvenil (PEJ)" que el govern del PSOE pretenia i pretén implantar. Així doncs, i sota la iniciativa dels sindicats de classe, organitzacions amb diferents interessos i sentits d'existència veuen la necessitat d'unir esforços en front a un govern i un sistema que, com diu el Manifest de la Plataforma, provoca que "avui afrontem el ser jove amb el temor i l'inseguretat davant l'endemà. El nostre futur, el nostre desenvolupament integral com a persones està bloquejat: es prolonga sense fi el moment d'adquirir responsabilitats socials; s'ens du cap a la marginalitat, cap a l'alineació; la dona jova s'assabenta de com se li tanquen les portes de la independència; la situació econòmica reforça les opinions conservadores i obertament reaccionàries al voltant de la família i la sexualitat; la repressió s'exerceix de forma indiscriminada contra els joves; la droga és, cada vegada més, el refugi artificial per a molts joves; la "mili" i el no reconeixement ple del dret a l'objecció de consciència obliga als joves a sofrir durant un any o més un segrest legal en condicions denigrants; a més a més, la desocupació és el problema de la majoria."

La resposta mobilitzadora no es va fer esperar, i així eixirem al carrer els dies 24 de novembre i el 1 de desembre. I, conseqüentment, totes aquelles organitzacions juvenils, sota la força de la Plataforma que les uneix, afrontaren la jornada de lluita del 14-D. Entre aqueixes organitacions es troba, evidentment, el MOC qui, des de bon principi, participa activament en el desenvolupament de la Plataforma. En un cridament unitari d'aquest tipus i, moltes vegades, enfrontat, el moviment més representatiu i unitari de la joventud antimilitarista no podia ser absent. Més encara, i açò és quelcom que hauriem de tenir molt present, mai la lluita antimilitarista, i pacifista en general, pot quedar desvinculada del que és la globalitat de l'enfrontament a un sistema que juga amb moltes baralles. Si les agressions són globals, les respostes hauran de ser també globals. Per això, si bé al principi el paper del MOC a la Plataforma era més aviat d'observador i recolant els sindicats, puix difícilment el MOC pot dur iniciatives en el terreny laboral, ara, quan la Plataforma és en procés de consolidació i planteja ser el punt de referència per al moviment juvenil i reivindicatiu, els objectors de consciència que, a més d'objectors, són joves amb problemes laborals, socials i de discriminació com tot jove, han de considerar-se ja no tan sols organització que "recolza" sino, més encara, part integrant de la mateixa.

Tots els que som en moviments organitzats coconeixem la desmobilització, la desideoligització generalitada en que es troba la juventut, una paradoxa si observem les agressions a que el jove és sotmès; és responsabilitat doncs de TOTS ajuntar esforços per tal de que cada vegada hi hagin més joves organitzats, més joves objectors, més joves feministes, més joves sindicalistes. I això no ho aconsegueix cap moviment ni organització a soles; ho aconsegueix la unitat.

La Plataforma Juvenil pel dret al treball P.V. enceta a hores d'ara una campanya dita "Els joves pel dret al treball", campanya fonamentalment informativa en la qual es faran debats i assemblees en els barris (Associacions de veïns) i en centres d'ensenyament (instituts i universitats). Tot açò en el camí de constituir plataformes juvenils mobilitzadores i reivindicatives per tot arreu. Bé doncs, aquí ha de ser el MOC per a, juntament amb les altres organitzacions, informar els joves de perquè no volem fer mili ni PSS, de perquè la PSS és una violació dels drets laborals a més d'un segrest igual que la mili, de perquè cal, en definitiva, ser

#rebelmoc

wri-irg

LA "WAR RESISTER'S INTERNATIONAL"(1)
(Internacional de Resistents a la Guerra)

Aquest, és el primer de dos articles en els que intentarem explicar una mica què és la Internacional de Resistents a la Guerra - IRG-WRI (Ideologia, funcionament i el tipus i abast de les seves lluites). Amb això pretenem que els lectors del MOCADOR coneixin l'organització antimilitarista internacional on està vinculat el MOC.

Introducció a la IRG

Començarem per la seva declaració, principi i base de l'organització: **"La guerra és un crim contra la humanitat. Jo, doncs, em comprometo a no recolzar cap tipus de guerra i a esforçar-me per l'eliminació de totes les causes de la guerra"**. Aquests és la consigna que agrupa als antimilitaristes d'arreu del món. La I.R.G. es va fundar a principis de segle (després de la 1era guerra mundial i per a evitar-ne una altra, cosa que no aconseguí). Desde llavors, la presència de l'organització i les seves campanyes d'abast molt gran han influenciat profundament a individus i col.lectius, que després han tingut influència en el curs de la història.

Pacifisme

Avui dia aquest terme ha arribat a ser poc clar (fins i tot els militars s'anomenen a ells mateixos guaridors de la pau !). Parlar de Pacifisme a la I.R.G. significa parlar d'Antimilitarisme i parlar d'Antimilitarisme comporta tenir clares i ben definides una sèrie d'idees que comparteixen els seus membres. En primer lloc s'hauria de tenir clar que no es tracta de "preservar la pau" donat que no hi ha tal situació en el planeta. Més aviat és el contrari, **es tracta d'acabar amb les guerres i per tant amb les seves causes**, la qual cosa ens porta a lluitar contra els pilars del/s sistema/es actual/s - començant pel militarisme- **és a dir, a lluitar per un canvi radical de la societat**. Com s'ha de tirar endavant aquests lluita? En aquest sentit es comparteix el pensament de que els mitjans iles finalitats sempre estan relacionades. Que els objectius estan irrevocablement lligats a la manera en que nosaltres actuem envers ells. Per tant, si per aconseguir un altre tipus de societat (més justa, veritablement democràtica, etc.) utilitzem uns mètodes que es contradiuen amb aquesta, en realitat, ens allunyem de l'objectiu. No es tracta tampoc de pretendre un paradisiac món sense cap mena de conflictes, seria absurd, però sí de tenir clar la manera de resoldre'ls. Això comporta, desde la postura antimilitarista, sostenir que **la guerra i la violència no són la manera de resoldre conflictes**. Tot i que desde diferents posicions se'ns vulgui fer creure que són l'única manera de mantenir "l'equilibri", alliberar els oprimits i proveir seguretat, l'experiència demostra que en els conflictes armats la seguretat i la llibertat desapareixen i els oprimits són els que més pateixen.

El pacifisme és, desde la I.R.G., una recerca contínua i permanent. Una recerca en l'anàlisi de les situacions polítiques en les estratègies a llarg termini i en les idees de campanya.

La importància de la resistència individual

A la I.R.G. es dóna un importància gran a l'actitud individual, a que cada persona prengui la responsabilitat d'actuar segons els seus principis. En concret, la resistència a la guerra comença sovint com una decisió personal. Per exemple, la negativa a anar al servei militar o a pagar el percentatge d'impostos destinats a l'exèrcit o a comprar joguines bèl.liques. Postures com aquestes necessiten molts cops que la gent actui amb molt coratge, per això, **una de les tasques bàsiques de l'organització és donar suport als resistents**. A més del recolzament material (quan és necessari) i polític (pressions als governs, campanyes d'alliberament), desde la I.R.G. s'intenta sempre donarel màxim de publicitat a les accions individuals de resistència. Aquests publicitat, a part de protegir a la

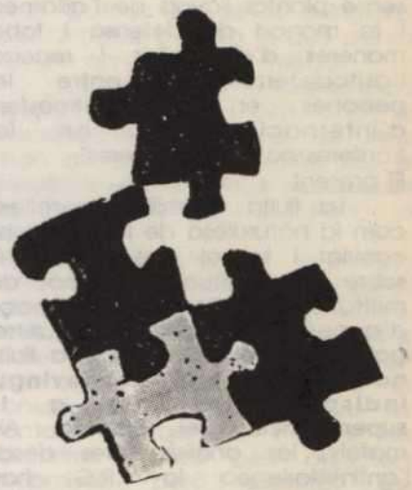

persona implicada, serveix per a encoratjar a d'altres i fer augmentar el moviment tant a nivell local com internacional.

L'acció Col.lectiva

Aquesta és, de fet, la manera com s'enfoca la lluita política desde d'organització. És clar que **un canvi social significant només tindria lloc si molta gent comencés a resistir-se al sistema actual** (desobediència civil) i a crear alternatives (Societat Civil). Per tant es dóna molta importància a la força col.lectiva sense oblidar les contribucions personals de cada individu. Per exemple, la no-cooperació necessita ser nodrida i organitzada de forma individual a la vegada que col.lectiva.

Una xarxa internacional

Encara que les accions de resistència a la guerra es donen a qualsevol racó del món no són gaire conegudes enlloc. Ni als governs ni, moltes vegades, als interessos polítics constituits com "l'oposició" no els interessa donar a conèixer les iniciatives populars de resistència i lluita (v.gr. Palestina, El Salvador, etc, etc). Per això una de les funcions principals de la I.R.G. com a organització internacional és mantenir un canal propi de comunicació, permetent la comunicació entre els resistents i evitant l'aïllament de cap lluita.

Així **la I.R.G. constitueix una immensa xarxa internacional a través de més de 80 països dels 5 continents**. Això permet tenir una visió molt més global on les lluites dels diferents llocs "ensenyen" i influencien a d'altres (per exemple la Insubmissió a l'estat espanyol). Aquesta estructura internacional és tanmateix una declaració política. Mentre que desde la I.R.G. es valora la força que la gent pot guanyar pel fet de viure en una estructura social que personifiqui la seva identitat cultural, es veu, per contra, a la nació-estat una de les causes de la guerra. Desde l'organització es vol: "promoure una autonomia descentralitzada sense plantar llavors de l'aïllament i la manca de defensa i tobar maneres d'encoratjar i recolzar l'autodeterminació entre les persones en una atmosfera d'internacionalisme, on les fronteres no siguin barreres".

El present

La lluita antimilitarista reflexa com la naturalesa de la guerra ha canviat i tot el que s'ha après sobre la institució política del militarisme. Sota l'amenaça d'armes nuclears i guerres galàctiques **el pacifisme i la lluita noviolenta han esdevingut indispensables per a la supervivència del planeta**. Així mateix, les anàlisis fetes desde l'antimilitarismea la I.R.G. han portat a destacar certs aspectes de l'actual conglomerat socio-polítco-econòmic (relacions de dominació, l'economia deguerra, el racisme, el sexisme). Es valora que, encara que l'argument pacifista sembla convincent, la tasca per la pau i el desarmament per part de la majoria de població és superficial i esporàdica, i això, quan no hi ha el generalitzat sentiment de conformisme.

El repte que de forma general es planteja a la I.R.G. és: **"despertar l'esperança i donar poder a la gent per a crear noves alternatives..."**.

La Resistència al Servei Militar

El suport als joves que es neguen a fer el SM sempre ha estat la tasca central de la I.R.G. Va ser aquesta organització la que va posar l'objecció i els drets dels objectors a l'agenda de les Nacions Unides on finalment es va reconèixer l'O.C. com a un dret humà fonamental.

Per exemple la I.R.G. va jugar un paper important en el ressò de la campanya entorn a

Pepe Beunza (1971 a l'estat espanyol), creant forces pressions internacionals al govern del moment.

Un cas interessant és el suport que l'organització dóna ala campanya per l'abolició del reclutament forçós a Sudàfrica (End Conscription Campaign). En concret, i gràcies a la I.R.G., aviat rebrem la visista d'un objector sudafricà; així coneixerem de primera mà les relacions entre l'O.C. i la lluita Anti-Apartheit.

Un altre exemple seria la Campanya pels Presoners per la Pau que es fa desde 1956. Cad 1er de desembre l'oficina de la I.R.G. a Londres publica i distribueix un llistat dels "resistents" que inclou a objectors a la mili (i en els darrers temps Objectors/es fiscals) i a activistes pacifistes d'arreu del món.

Propòsits més amplis de resistència

Des de la I.R.G. es valora que les condicions dels objectors, en general, està millorant i que al mateix temps la naturalesa de la guerra es va fent més tecnològica, coses que fan pensar en la restricció progressiva de la lluita de l'O.C. al servei militar. Al mateix temps es resalta que el militarisme es troba integrat molt més insidiosament en les nostres vides. L'economia depèn en gran mesura dels contractes i despeses militars i la cultura està farcida d'imatges i símbols militars.

Això comporta per l'organització que hagi de buscar i obrir noves prespectives de lluita i resistència individual i col.lectaiva. En aquesta línia es va organitzar el febrer de 1987 un seminari sota el títol: "Rebutjant preparacions per a la Guerra: Objecció de Consciència i Nocooperació". Aquest esdeveniment, copatrocinat pel Grup Arc de Sant Martí del Parlament Europeu, va agrupar tota classe de "resistents". A més d'Objectors al SM, s'implicà gent que ha deixat la seva feina a la indústria militar, científics que han renunciat a contractes militars, objectors fiscals i gent que ha declarat les seves comunitats com a zona no nuclear. Es considera a la I.R.G. que l'informe del simpòsium hauria de ser un punt d'inici per a redefinir el que s'anomena "les implicacions més àmplies de l'Objecció de Consciència".

En el proper MOCADOR us explicarem la implicació de la I.R.G. en temes com: Objecció Fiscal, Educació per la Pau, Dona i antimilitarisme i altres formes de lluita antimilitarista...

Sergi. R. Nijpjes.
Traduccions: T. Brunet.

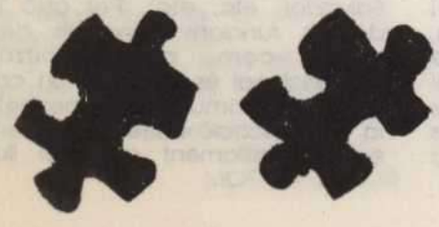

I·N·T·E·R·N·A·C·I·O·N·A·L

ALEMANIA OCCIDENTAL

CAMPANYA CONTRA LA CONSCRIPCIO I CONTRA ELS SERVEIS OBLIGATS PER L'ESTAT

El 26/27 de novembre hi va haver una trobada estatal de diverses organitzacions i moviments per tractar el tema de la conscripció. Es volia preparar una base per a la campanya contra la conscripció. Hi van participar unes 25 persones de diferents associacions regionals de la DFG-VK (Associació Alemana per la Pau - Unió de Resistents a la Guerra), de la FöGA (federació de grups d'acció no-violenta), de la SODZDL (organització autogestionària dels prestacionistes) i totes les associacions que ara mateix preparen una campanya contra els treballs forçats, la IDK (Internacional de Resistents a la Guerra), grups d'insubmisos i els Verds.

L'objectiu de portar a terme una campanya contra la conscripció va ser constatada desde diverses postures, cosa que ja va quedar reflexada en l'ordre del dia.

El divendres a la nit es va presentar un programa cultural amb textos literaris i polítics de Tolstoi, W. Benjamin, Wolfang Borchert i Canetti entre d'altres. Aquests textos describien la figura del soldat com la d'un expert per matar políticament legitimat en totes les formes de dominació. La figura de l'expert uniformat que ha jurat obeir i que fa servir la violència legítimament és el resultat concret de la submissió; aquesta figura garantitza l'opressió i per tant la deshumanització. L'abolició de la conscripció és un acte humanitari, que lliura a tots els joves en edat militar, a tots els que estan presionats per la llei per fer la mili. És un pas cap a una societat desmilitaritzada.

El dissabte es van tractar els aspectes polítics i històrics del tema. Aquí hi ha bastanta ignorància i també molta llegenda. Queda clar que havia existit un exèrcit de conscriptes.

Democràcia i coscripció sense relació històricament justificable

Tampoc hi ha entre democràcia i conscripció una afinitat històricament justificable (els assumptes militars sempre han tingut prioritat abans de la democràcia), la conscripció com un "intent d'estructurar l'exèrcit democràticament" mai ha sigut real, solament era una forma de reclutament, que porta a l'ampliació de l'antic exèrcit de mercenaris. No eren qüestions democràtiques les que importaven per a les crides, sino que la forma del reclutament depenia sempre de les quantitats requerides per l'exèrcit; mai pel nombre de joves de la lleva. Això seria important si es tractés d'una educació per a la autodefensa. Els conscriptes són el complement dels mercenaris i els soldats voluntaris.

Es fa pal.lès a nivell mundial un reforçament de la burocràcia i una progressiva militarització dels estats. La campanya contra els serveis obligatoris per l'estat esta relacionada amb la lluita pels drets humans. La conscripció com a norma jurídica és una violència estructural i una burocratització militarista de la societat. Si es viola aquesta norma jurídica es porten a terme mesures de repressió que arriben a la violència directa contra les persones. Els prestacionistes formen part d'aquest sistema com una peça més en el concepte universal del militarisme.

Amb la campanya contra la conscripció i contra els serveis obligatoris per l'estat es toca indirectament un altre problema del militarisme.

Aquí no es tracta de la conscripció en el sentit instrumental-institucional, sino del que és militar dintre del que és polític, de la simbiosi del poder de l'estat amb ús de la força, perque no són els militars els que imposen a la política les seves solucions, sino la classe política la que pensa sempre en categories militars.

L'abolició de la conscripció actualment és un pas cap al desarmament unilateral al que l'han de seguir molts més, fins al desarmament unilateral en el sentit de la renúncia unilateral a l'exèrcit.

El diumenge aquests extractes de la discussió van ser el substracte per als supòsits pràctico-polítics. El consens era treballar sobre aquestes bases teòriques, històriques i polítiques sobre la conscripció universal. A més es tractava d'organitzar treballs de solidaritat i fons pels objectors insubmisos, però sobretot de realitzar un debat polític per l'abolició de la conscripció i els treballs imposats per l'estat. La següent trobada es va proposar pel febrer d'enguany.

Per més informació de la campanya:
Interniationale der Kriegsdienstgegenerinnen e.e. (IRG). Berlin, nersenaustrasse 2, 1000 Berlin 61.

fotocopia

FINLANDIA

EMPRESONATS PER UN ANY

A l'octubre del 1988, 14 insubmisos restaven a les presons finlandeses. Altres 24 seran empresonats aviat i 35 esperen judici.

Una nova llei d'objecció de Consciència es va començar a aplicar a començaments del 1987. Degut a la seva convicció, un número creixent de joves troba la necessitat d'haver de rebutjar la prestació alternativa, la forma i el contingut de la qual foren militaritzades per la llei. La prestació alternativa fou allargada de 12 a 16 mesos i connecta amb la defensa nacional, incloent-hi feines de primers auxilis, bombers, etc. A més ara per ara s'apliquen les mateixes regulacions i mesures punitives tant a conscriptes al servei militar com als serveis substitutoris.

El codi militar finès no fa excepcions en cap grup específic, llevat dels insubmisos. l'excepció més considerable és que les condemnes mai són suspeses. Habitualment un primer crim obté una suspensió de condemna, sempre i quan aquest crim no sigui considerat prou seriós com per posar en perill la llei i l'ordre. També un primer crim és perdonat un cop s'ha complert la meitat de la condemna. Un objector de consciència mai obté el perdó. Si l'insubmís, però, declara haver canviat la seva "opinió" i s'en penedeix del que ha fet, serà admès tot seguit al servei militar o a la prestació substitutòria. Aquesta pràctica ja és coneguda de dictadors i mostra que legalment el rebuig total al servei militar o a la seva prestació alternativa (insubmissió) és considerat un crim polític.

La llei i les severes condemnes foren implantades per tal d'atemoritzar els insubmisos. Sense cap èxit, però. De fet, el nombre de gent que rebutja els serveis a la reserva creix i el nombre d'objectors no disminueix.

Els que estan actualment a la presó són aturats, camperols, metges, advocats i treballadors. Estan condemnats a penes que oscil.len entre els 10 mesos i un any. Les mateixes condemnes que reben els acusats d'abusos brutals a menors, per exemple. Sovint els insubmisos són empresonats entre assassins.

Recolzament als Presos Polítics és una organitació de Finlàndia basada en la iniciativa de la **Unió dels Objectors de Consciència**. Aquest grup organita accions com ara vagues de fam per recolar els pacifistes empresonats per les seves conviccions. El maig del 89 la **Unió** preveu l'organització d'un dia de vaga de prestacionistes que estiguin treballant a organitzacions de solidaritat i organitacions pacifistes. Probablement es farà coincidir aquesta vaga amb la declaració pública d'insubmissió per part d'un nou grup de prestacionistes.

NORUEGA

Els insubmisos solen ser condemnats a 16 mesos de presó, que correspon al temps de la PSS corresponent. Ara mateix hi ha 5 insubmisos i 42 testimonis de Jehovà. 200 insubmisos més estan per engarjolar.

BULGARIA

Emil Valmakov va ser tancat a la presó per cinquena vegada consecutiva per la seva Objecció de Consciència. El 1979 va ser engarjolat per primera vegada i fins l'any 1985 va passar un total de quatre i mig a la presó.

U.R.S.S.

A principis de novembre Michail Krmanov, testimoni de Jehovà, va ser condemnat a tres anys de presó en un camp de treball. A finals del 88 van deixar anar a dos objectors abans de que acabessin les condemnes, però encara n'hi ha molts en camps de treball i psiquiàtrics amb comdemnes de 3 anys.

fondomoc

HUNGRIA

A partir d'aquest any els joves hongaresos tindran la possibilitat d'escollir entre el Servei Militar i una Prestació Substitutòria. Segons un diari del govern la PSS hongaresa "no serà ni un càstig ni més atractiva que la milí". Els àmbits de treball haurien de ser "la salud, assumptes socials i projectes econòmics d'alta importància" (sic!).

Malgrat la posada en marxa d'aquesta PSS, que serà el doble de llarga que la milí, 150 ciutadans d'aquest país estan a la presó per la seva Objecció, segons el propi govern.

SUDAFRICA

Existeix una campanya contra la conscripció que forma part de la lluita dels blancs (per suposat només hi ha conscripció pels blancs) contra el sistema inhumà i repressiu de l'Apartheid. Tres Objectors de Consciència sudafricans són a Europa per difondre informació sobre la seva campanya i la seva resistència contra la militarització de la societat sudafricana. ALISTAIR TEELING-SMITH de 28 anys i ex-secretari general de la ECC (End Conscripcion Campaign), l'organització d'objectors sudafricans que lluita contra la conscripció i que va ser prohibida pel govern d'aquell país, serà a Barcelona els dies 10 i 11 de maig per intercanviar experiències en la lluita per l'abolició del Servei Militar. També es muntaran actes públics entorn d'aquesta visita que ja s'anunciaran oportunament.

TURQUIA

A l'Agost els verds van exigir el reconeixement de l'Objecció de Consciència. Ara en el pitjor dels casos es pot aplicar la pena de mort per objectar a la milí.

Oscar

UNA AVENTURA DE TINTIN MUÑOZ

JORDI I MARC
MILI-KK RADIKAL DE ST. ANDREU
PRESENTA:

STOCK DE M.O.C.

UN COP AL BRUCH, ELS NOSTRES HEROIS ES DISPOSEN A FER UNA ACCIÓ...

fondamoc

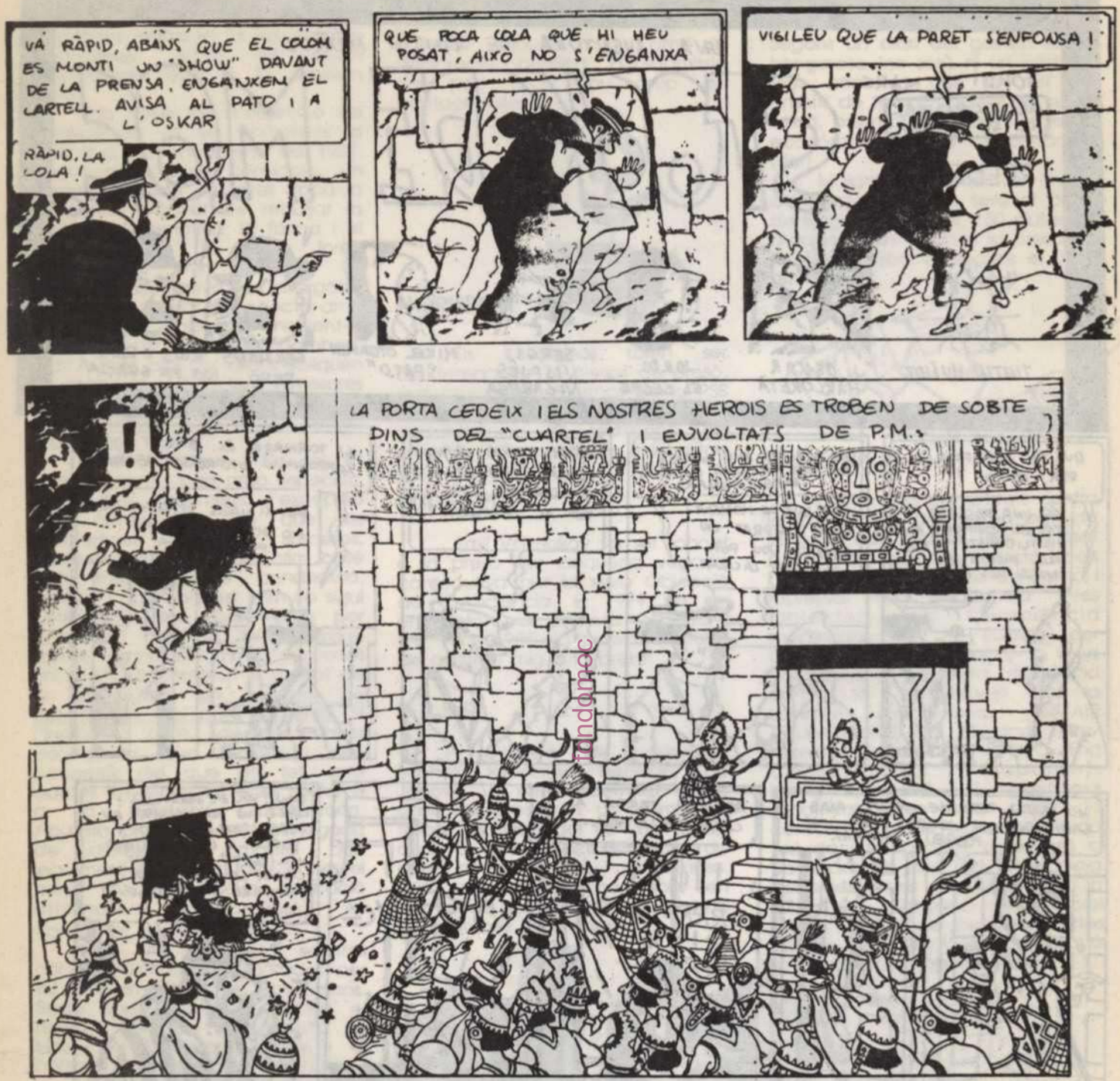
VA RÀPID, ABANS QUE EL COLOM ES MONTI UN "SHOW" DAVANT DE LA PRENSA. ENGANXEM EL CARTELL. AVISA AL PATO I A L'OSKAR
RÀPID, LA COLA!
QUE POCA COLA QUE HI HEU POSAT, AIXÒ NO S'ENGANXA
VIGILEU QUE LA PARET S'ENFONSA!
!
LA PORTA CEDEIX I ELS NOSTRES HEROIS ES TROBEN DE SOBTE DINS DEL "CUARTEL" I ENVOLTATS DE P.M.'s
ARRESTEN A ESSOS OBJETORES!!
CAP SERVEI A L'ESTAT NI CIVIL NI MILITAR!!! LA MILI MATA NO VAGIS A LA MILI
METEDLOS EN EL CALABOSO!!

fandumec

DESPRÉS DE DOS DIES INCOMUNICATS, ELS NOSTRES HEROIS SÓN CONDUITS DAVANT DEL JUEZ TOGADO MILITAR DEL JUZGADO TOGADO MILITAR Nº 34, RICARDO IZQUIERDO GRIMA

AL CARRER, LES MOVILITZACIONS COMENCEN; LA GENT DEL M.O.C. (ELS POCS QUE NO ESTAN AL TALEGO) ACONSEGUEIXEN FER ARRIBAR UN RETALL DE DIARI AL TINTÍN

fotolimoc

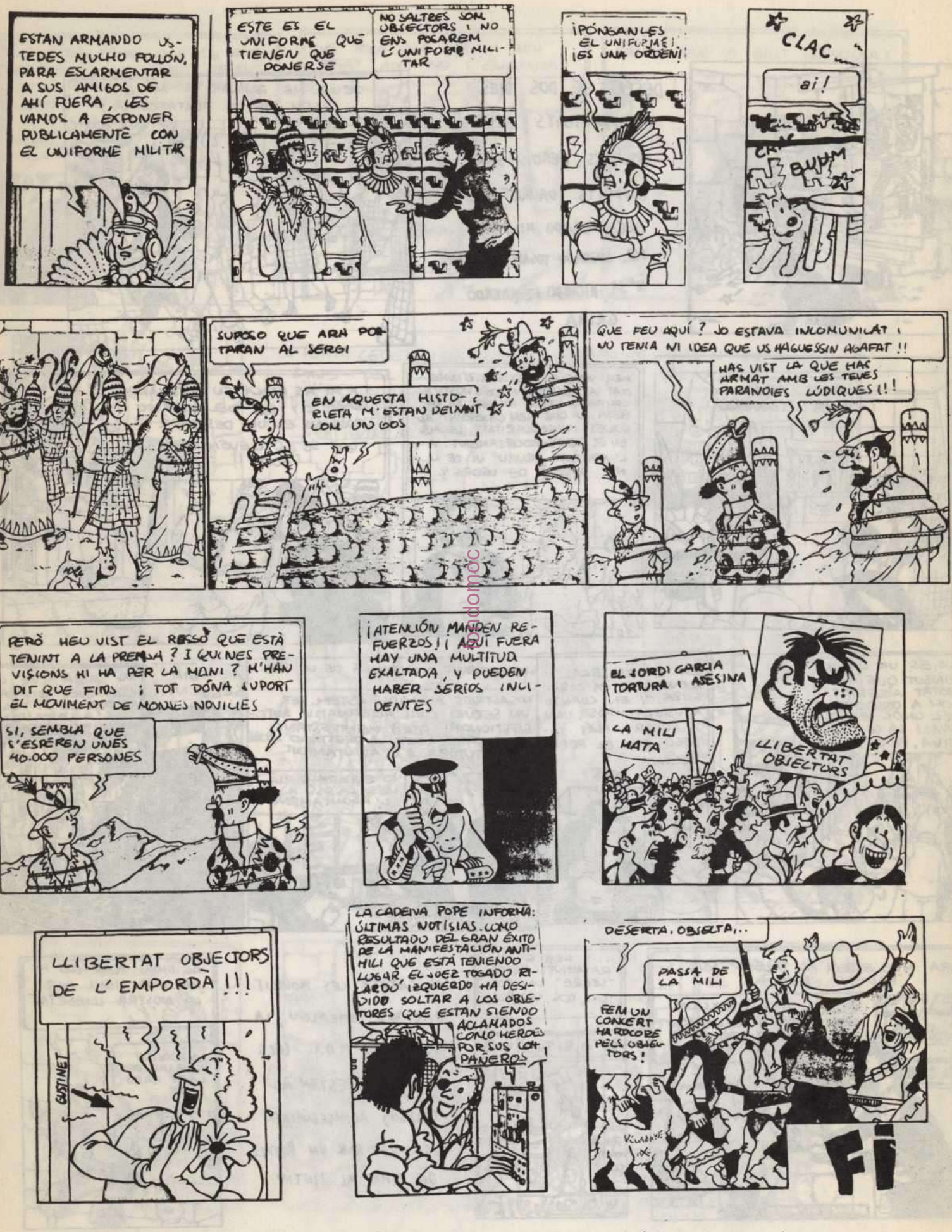

P.D: HO SENTIM MOLT, PATRICK, PERÒ NO JAM TROBAR CAP PERSONATGE DEL TINTÍN QUE S'ASSEMBLÉS A TU.

informe: LA PSS ALEMANYA

Introducció

L'article següent és una ponència que es va presentar a un congrés antimilitarista que es va cel.lebrar el Maig del 88 a Frankfurt, sota el lema "**En contra de la militarització: objectem els serveis a la guerra**".

L'objectiu d'aquest congrés, al que van assistir dues delegacions del MOC (Catalunya i Euskadi), era analitzar la despolitització, integració y militarització que havien sofert els objectors i la prestació substitutòria a la RFA. Del congrés va sortir la ferma decissió d'intentar posar les bases que facin possible engegar una campanya d'insubmissió a nivell de la RFA.

A la RFA el dret a objectar està "reconegut" des de la promulgació de la seva constitució, després de la guerra. Les prestacions civils (substitutòries) tenen allà vint-i-cinc anys d'història a l'esquena. És a la RFA on van anar els "popes" de la ja existent Oficina d'objecció espanyola per informar-se i recollir "experiències" sobre la llei alemanya i la seva aplicació (visita dels senyors Oliva i Crespo Montes a l'Oficina Federal per l'Objecció de Consciència, amb seu a Colònia, al Juny del 1985), i per això hi ha tants paral.lelismes i similituds entre les lleis alemanya i espanyola.

La RFA és el pais que té més objectors. Actualment es declaren prop de 75.000 objectors per any (un 13% aproximadament de cada lleva). Els llocs de la prestació han de ser preferentment de caire social (és a dir, no polítics - pacifistes o antimilitaristes -). Encara que a començaments dels anys setanta es va lluitar per aconseguir serveis "alternatius" (amb un èxit molt relatiu, ja que aquests van continuar essent minoritaris), l'estat ha anat retallant aquests pocs llocs "alternatius" aconseguits fins al punt que, segons dades oficials, l'any 1987 els 71.000 objectors van ser repartits de la següent manera: 600 a l'administració, 1400 a jardineria, 8900 a tallers d'hospitals (per a disminuits físics), 3200 a assistència de persones molt deficients, 43200 en serveis d'assistència i cures, 3200 aprovisionament (cuines d'hospitals,...), 7300 en la conducció d'ambulàncies i serveis de salvament, 2000 en el transport de disminuits i 1200 en l'àmbit de la protecció de la natura.

Les organitzacions que treballen en el tema de l'objecció i l'antimilitarisme a la RFA són la DFG-VK (Associació Alemanya per la Pau - Unió de Resistents a la Guerra) i la SOdZL (Autoorganització dels Prestacionistes del Servei Civil). La DFG-VK és un moviment d'objecció que està a favor dels serveis alternatius (encara que en aquests moments estan reconsiderant la seva postura i recolzen als insubmisos sense fer campanya per la insubmissió), mentre que la SOdZL és una mena de sindicat de prestacionistes que acostumen a tenir, encara que no sembli veritat, una postura més crítica respecte a la prestació substitutòria i que estan a favor de la insubmissió.

El fenòmen de la insubmissió política era fins ara bastant reduit (200-300 per any dels quals 2/3 són Testimonis), havent-hi només algunes organitzacions d'insubmisos molt petites, ja que aquests acostumen a anar per lliure i no organitzadament. Des del congrés de maig del 88 a Frankfurt hi ha hagut algunes trobades més d'insubmisos alemanys per preparar una campanya d'insubmissió. La pròxima trobada federal es farà el Febrer del 89.

Els insubmisos actualment empresonats són: Holger Halfmann (JVA / 6500 Mainz), Thomas von Hagenow (JVA /Gottbillstr. 14 / 5500 Trier) i Frank Deutsch (JVA AUSSENSTELLE /Ernst Mantiusstr. 8 / 2000 Hamburg 80).

L'experiència alemanya és, doncs, molt important no només pels capos espanyols de l'Oficina d'Objecció, sinó també per tots/es aquells/es que es qüestionen la seva còpia espanyola: la Prestació Social Substitutòria. Pels objectors/es alemanys/es podem saber el que ens volen imposar aquí i també quins són els errors en que van caure a Alemanya i que no hem de tornar a repetir nosaltres: no hi ha serveis alternatius dins el marc de la conscripció estatal.

Des d'Alemanya també es segueix amb molt d'interés i ganes d'aprendre l'evolució dels esdeveniments a l'estat espanyol.

«EL SERVEI CIVIL SUBSTITUTORI ENTRE ELS SERVEIS SOCIALS,
LA DESTRUCCIO DE LLOCS DE TREBALL I LA PLANIFICACIO MILITAR

Estimats amigues i amics! Quin és el paper que volen jugar els prestacionistes? Ells han objectat en massa el servei a la guerra mitjançant l'article 4/3 de la constitució. Però, són els prestacionistes desertors? Pretenen impedir o impossibilitar les guerres? Ho han aconseguit les organitzacions dels objectors? Hi ha moltes coses que posen en dubte això. És una opinió molt difosa, que el servei civil (nom que rep oficialment la PSS a la RFA; nota del trad.) substitutori està "despolititzat i individualitzat". Han aconseguit això en Hintze (responsable federal dels prestacionistes; nota del trad.) i la seva camarilla? És un fet real que la majoria dels prestacionistes tenen una "imatge trencada" del servei civil substitutori. Per una banda, s'accepta "in situ" en tant que es veu com "un servei a les persones", però per una altra banda es destaquen les condicions en les que es basa: "servei laboral a baix preu inclós en els plans de la maquinària de guerra". Ens trobem, doncs, davant d'un clar si-no als serveis forçats.

Què és el que es pretén amb l'obligatorietat social d'un servei? Està justificat el "sí" al servei civil substitutori, té aquest també la seva part bona i útil? L'activitat en l'àmbit social correspon també a una exigència encara molt estesa entre les organitzacions d'objectors. Si el servei civil substituori ha de tenir lloc, doncs que tingui lloc en l'àmbit social. I és segur que el treball en aquest àmbit també ha anat en benefici de la imatge dels prestacionistes, doncs ja no hi ha cap sermó del diumenge on s'oblidi donar les gràcies als prestacionistes pels seus indispensables serveis.

I en contra d'això es troba la provocació a l'estat dels insubmisos, els quals objecten a tots els serveis en el marc de la conscripció general, en part, basant-se en el caràcter indispensable dels prestacionistes per a l'estat social i l'estrategia de la guerra, i acaben generalment a

la presó. **Tenen raó els insubmisos i demés crítics del servei civil substitutori?**
Vull analitzar a continuació tot això partint de tres preguntes: La primera pregunta: Respecte a qui és el servei civil substituri social? la segona pregunta: Pot el servei civil substitutori arribar a ser un servei per la pau? I la tercera pregunta: És el servei civil substitutori el precursor-model d'un servei obligatori general? Quines perspectives hi ha?

Quant a la primera pregunta: **Respecte a qui és el servei civil substitutori social?** Què és el que dirien aquelles persones aturades que un dia van ser formats en activitats que fan els prestacionistes? **El servei civil substitutori té un carácter extremadament antisocial.** Així passa, per exemple, respecte als/a les 26.300 infermers/res en atur; i també és antisocial respecte als/a les 7650 assistents/es de gent vella igualment en atur. Això ens dona un total de tants aturats/des, com prestacionistes treballant en aquest àmbit. El pare Hintze respondria breument a la pregunta de si els prestacionistes no ocupen llocs de treball normals al preu més baix possible, dient: "Això seria molt greu, doncs cap lloc de treball ordinari pot ésser ocupat per un prestacionista." Per aquesta i altres observacions semblants els objectors el coneixen com "Hintze el mentider". I és que el que el responsable federal no vol saber és que d'ençà l'existència del servei civil substitutori no hi ha hagut ni un sol prestacionista "neutral al mercat laboral". El concepte "neutralitat respecte al mercat laboral" té el seu origen en una disposició administrativa publicada per la Oficina Federal pel Servei Civil, que només tenia i té la intenció de servir de mitjà per tranquil.litzar - amb molt d'èxit - als sindicats quant a aquest punt tan punyent.

A finals del 87 un total exacte de 75.422 prestacionistes van ser incorportas a llocs de treball que podrien ser ocupats igualment per altres persones. Una falta de personal considerable, la caça de llocs de treball a més a més d'un aprovisionament insuficient caracteritzen la situació en les institucions de caire social. De manera provisional i deficient es tapen els forats amb els prestacionistes. Pels llocs que agafen prestacionistes això té l'avantatge que els prestacionistes estan sotmesos a una relació d'ordre-obediència calcada del dret militar. Els prestacionistes són pagats per sota dels salaris oficials (1); no tenen cap tipus de dret en relació al dret laboral o a la llei que regula la contratació de personal. A tot arreu on s'introdueix el servei civil substitutori aquest porta, degut a l'amenaça de la violència policial a la destrucció de llocs de treball. És clar que tot això es fa amb molta habilitat i cura. La introducció de relacions laborals quasi sense drets i amb salaris molt per sota dels oficials està al servei del interessos del capital i del govern.

Cada vegada són més les persones afectades per les diferents formes de treball forçat, eventual o en préstec. Les dimensions que aquestes han assolit en els últims temps són prou conegudes, com a molt tard des de que Wallraff va publicar el seu llibre **Cap de turc** (on explica les condicions de treball dels emigrants - especialment del col.lectiu turc - a la RFA; nota del trad.).**L'empresa més gran de treball temporal i en préstec a la República Federal d'Alemanya es l'Oficina Federal de Serveis Civils.** Sí, en efecte: el 1986 hi havia tants treballadors/es en préstec legals com prestacionistes. Sense prestacionistes no funciona res. A Bremen els prestacionistes realitzen un 32% de totes les feines en centres de prestació de serveis, el 61% de totes les feines en el sector de serveis de salvament i 2/3 detots els serveis ambulants per persones disminuïdes. Juntament amb el servei civil substitutori hi ha en l'àmbit social una gran quantitat de relacions laborals desprotegides que van des de l'anomenat "any social voluntari" per dones joves fins al treball forçat per les persones beneficiàries de "l'ajut social" (2). No obstant, el grup més important de persones sotmeses a aquestes relacions laborals de segona classe és el dels prestacionistes.

Fa poc un estudi ha calculat el valor produït pels prestacionistes. Aquest puja per a la República Federal a 2.240 milions de marcs a l'any. Però que ningú ens digui

fondelinac

que no hi ha cap alternativa al servei civil substitutori, perquè no hi haurien prous diners a l'abast com per contractar professionals.
Els diners estan invertits en macroprojectes armamentístics com l'Avió de Combat Europeu (ACE) (3), per exemple. Ens enfrontem a un estat que es pot permetre el luxe tant d'un escàndol com el del servei civil substitutori com ara el de l'armamentisme. L'ACE costa aproximadament cent vegades més que el valor del treball dels prestacionistes. O explicat d'una altre manera: 70.000 prestacionistes - partint de preus constants a la indústria armamentista - haurien de treballar uns cent anys per financiar l'avió de combat amb totes les despesas adicionals. És que val la pena?

Tot i així, la creença que les organitzacions benèfiques no estan interessades només en "la barata força de treball dels prestacionistes", la creença que en el servei civil substitutori sí que és posible com a mínim un "aprenentatge social" continua ferma en alguns objectors, malgrat els arguments laborals i polítics esmentats. Els que es mantenen especialment ferms en aquestes creences són - Com podria ser d'una altra manera - els numerosos professionals que treballen per la Diaconia (institució protestant; nota del trad.) i altres organismes benèfics, els quals - molt preocupats pels negatius esdeveniments en l'àmbit del servei civil substitutori - s'ocupen sobre tot de reflexionar entorn al "servei civil per la pau". Egbert Jahn va fer fa alguns anys algunes aportaciones "herètiques" entorn d'això quan va afirmar que el servei civil substitutori ens apropava a la pau en la mateixa mesura, més o menys, que el policia de trànsit,que s'en cuida de que els cotxes no xoquin a les cruïlles. Però no tenint prou amb aquestes constatacions, els servidors socials de la pau són a més també profundament castigats pels seus propis organismes. No és precisament amb titulars com "La Diaconia fa produir armes a objectors i disminuïts", com es poden esborrar les arrugues de la preocupació; encara que el director responsable del centre de la Obra Diacónica afirmi que ell pot veure, de tota manera, en la producció de pistoles estàndar per la policia de fronteres un procés creatiu i al servei del desenvolupament de la personalitat. Tal vegada es solucioni el problema si substituim la paraula pau per la paraula ordre: "servei social d'ordre", per exemple.

No obstant, la qüestió de si el servei social substitutori pot arribar a ser un servei per la pau no podrem jutjar-la fins que haguem contestat a la segona pregunta: **Quin és el paper que juga el servei civil substitutori en la preparació de la guerra?** Un cop d'ull en el registre d'adreces de la ciutat de Frankfurt, en el qual es mencionen els centres responsables de la "defensa civil", deixaria segurament perplexe a alguns prestacionistes, doncs en el primer lloc hi posa: "Creu Roja Alemanya, Mendelssohnstraße". Aquesta adreça selecta de la preparació civil-militar de la guerra és alhora un dels llocs col.laboradors amb el servei civil substitutori més grans de Frankfurt amb quasi 50 prestacionistes; el seu àmbit d'intervenció: sanitaris, socorristes i serveis mòbils d'assistència social.

Què és el que vull dir amb: "adreça selecta de la preparació de la guerra" i què diables té a veure - sobre tot tenint en comte el seu caràcter ambulant l'assistència de persones ancianes amb la preparació de la guerra? Li podríem preguntar al sacrosant Hintze, que també precisament respecte a això ha deixat anar algunes paraules prou aclaridores. Hi diu: "Què és el que vol dir aquí i ara servei per la pau? En el sentit bíblic la movilització en favor dels necessitats segur que és una aportació a la pau que déu desitja a totes les persones. (...) El que en cas de guerra defensiva no es deixin soles a les persones ancianes i es recorri llavors als prestacionistes per la seva assistència està moralment més que justificat." El que Hintze no vol tenir present és que l'assistència de persones ancianes és una part integral de projectes de caire molt poc pacifistes dels seus germans demòcrata-cristians, que s'han adonat - junt amb Lenin - que "els exèrcits més grans s'ensorren llastimosament sense el recolçament d'una reraguarda fortament organitzada"(4).

De fet, la primera referència al servei d'assistència social mòbil a organitzar amb càracter globalitzador apareix en un projecte de llei que tracta de l'organització de la col.laboració civil-militar en una futura guerra: "Per poder assegurar en cas de guerra defensiva una assistència estacionària dels malalts greus i els ferits, en cas de guerra defensiva s'hauria de limitar en determinades circumstàncies, l'admissió d'altres pacients i ordenar la seva alta anticipada. Per aquells pacients que no rebin llavors cap assistència estacionària en un hospital adquireix una importància especial l'assistència mitjançant els serveis socials." Això, tot sigui dit, no és un descobriment dels demòcrata-cristians sinó de la coalició social-liberal.

Molts de vosaltres us preguntareu: On es vol arribar amb tantes bajanades?. Cuidar avis/es en cas de guerra no té cap sentit davant la realitat d'una guerra nuclear, doncs significaria sens dubte la fi de la humanitat. No obstant, els planificadors de guerres no pensen amb aquests criteris. Avui dia sota les condicions actuals una guerra només és planejable, precisament, si s'adoctrina a la població en el sentit que aquesta es pot fer, es pot guanyar i a més, és clar, se la pot també sobreviure. També les persones grans. I d'això forma part junt amb les matances massives també, molt cínicament, l'assistència de les persones ancianes. El precursor del "Pla de superioritat estratègica de l'OTAN", Colin S. Gray, va denominar això la "preparació de la població per a una supervivència després del cas de guerra". I no es veu el més mínim rastre d'oposició en contra de la preparació civil-militar de la guerra per part de les institucions benèfiques humanitàries. Ben al contrari: algunes d'elles han col.laborat amb fermesa a l'hora d'ajudar a formular la nova llei sobre protecció civil, per la millora i perfeccionament de la preparació civil-militar de la guerra.

Qui objecta per la via de l'article 4/3 no s'en lliura de la col.laboració en la preparació de la guerra. Cada dos anys tenen lloc les maniobres civil-militars "Wintex-Cimex"(*). L'any 1987 van ser mobilitzats en aquestes maniobres a Lindau (Baviera) dos prestacionistes per fer de missatjers. Aquestes mobilitzacions fa temps que han esdevingut una cosa habitual pels objectors que treballen als serveis públics. Solament gràcies a la forta oposició pública i a la poca confiança que mereixen - segons constatacions de diferents mitjans oficials - els prestacionistes, es va tirar enrera la seva mobilització. La utilització d'objectors a la guerra es troba regulada explícitament, tot sigui dit, també a la constitució i a la llei del servei civil substitutori. Com s'ha dit, l'últim projecte de llei de protecció civil parla

d'"obligació de prestar ajut" quan vol fer referència a la necessitat d'institucionalitzar l'obligació per a tots els/les ciutadans/es de col.laborar a la guerra. Ja a l'any 1919 la pacifista Heymann havia constatat amb desesperança que no hi havia res més absurd que "tornar a sanar persones mig mortes i escorxades, per exposar-les tot seguit a les mateixes tortures o de pitjors." Val la pena destapar i desbaratar aquestes perversitats, que encara es continuen practicant també avui dia.

El que queda per entlestir és la tercera pregunta: **És el servei civil substitutori el precursor-model d'un servei obligatori general?** En alguns anys baixarà de manera considerable la xifra dels presacionistes a disposició. Hauran d'ocupar llavors les dones el lloc dels seus marits al front social? Pel que respecte a això els que tenen el poder ja fa temps que estan fent propostes. Per què les dones, es preguntava fa poc un parlamentari del CDU (partit democristià en el govern; n. del trad.), no han de treure profit de l'"aprenentatje social" i tenir "experiències socials"? I el president de la comissió d'afers socials exigia inclús una "cultura de l'ajuda", és adir, que les dones s'obliguessin lliurement o que - per estimular una mica més aquesta cultura - s'introduïssin, doncs, també serveis obligatoris. L'estat i els empresaris en treuen profit d'aquestes ajudants fins ara encara ben motivades. I encara s'ha d'afegir una altra cosa: Ja des del 1948 els governants de torn s'estan rumiant com es podria planificar el paper de la dona a la guerra. Així, per exemple, només poden fer-se ajudants d'infermera aquelles dones que donin l'aprovació a la seva utilització en cas de guerra amb una assignatura, prèvia al curs d'ajudants d'infermera. Elfi Thurow, del grup de treball de dones del DFG-VK (moviment d'objecció de la RFA; n. del trad.),ho formula així: "que en cas de necessitat pública és posin a disposició per a una activitat mortuòria assistencial".

Ja hi ha alguns que mentres s'han adonat: treball i honorabilitat, aquí hi ha alguna cosa que no quadre. Però respecte a això no hi ha massa possibilitats d'escapar a la obligatorietat del servei; i a molts prestacionistes els cabreja fer-lo i de tota manera el fan. Quines altres possibilitats queden. Emigrar a Australia o a una illa interior alemanya? Una possibilitat: declarar-se inssubmís i arriscar-se a anar a la presó. Aquesta és una possibilitat política. Ambdues variants haurien d'ésser objecte de discussió en aquest congrés. I què hi ha respecte al servei civil substitutori? Encara i així és molta la gent que s'ha auto-organitzat en el servei substitutori. Aquesta gent, partint d'esperances i i.llusions molt diferents, intenten trobar punts que els permetin oposar se a la manipulació de la seva objecció - una objecció motivada de maneres molt diverses -. A més a més es relacionen també fonamentalment amb organitzacions antimilitaristes diferents. És tot això el que ha de sotmetre a estudi el congrés, i ha de discutir formes de resisitència. Alhora seria important per mi que no ens oblidessim de dos punts: 1. Les pròximes maniobres civil-militars Wintex Cimex del pròxim mes de febrer han de ser perturbades! No es pot permetre que es pugui assajar amb tota la tranquil.litat com s'han de fer les guerres comptant amb l'incorporació d'objectors i objectores. 2. Hem d'enfrontar nos a la nova prolongació del servei civil substitutori que es vol posar en marxa el 1-6-89. **Doncs 24 mesos són 24 mesos de més!!!**

Peter Birke (SOdZDL)

Traducció, introducció i notes:
Patric (MOC-Barcelona)

(*)LES MANIOBRES WINTEX-CIMEX

"Els oficials, els oficials alemanys que es van veure obligats a elaborar aquestes maniobres ploraven quan les preparaven! Van haver d'imaginar de manera realista que no podien fer-se amb el control dels fugitius d'una altra manera que no fos escombrant-los

dossier

com moderar reunions?

Les reunions són moments en els quals s'ajunten persones per fer alguna cosa, tant si és per compartir informació com per prendre decisions. Poden ser bones, dolentes o indiferents. Algunes característiques d'una bona reunió són:

- compartir els objectius
- seguir un procés clar per arribar a aquests objectius.
-compendre que la gent arriba amb les seves preocupacions i sentiments, a més a més de tenir interès pel tema que s'ha de tractar.
- tenir la sensació de ser en el tema i poder amb ell (la gent sent que les decisions que s'han pres són seves; que poden fer allò que s'hagi de fer).

No hi ha cap fòrmula infal.lible d'assegurar l'èxit de la reunió, però hi ha elements que poden ajudar a formar un grup que es reuneixi amb alegria i profit. La majoria de la gent pot aprendre a moderar una bona reunió, però calen temps i atenció. Quan més gran sigui el nombre de persones conscients a la reunió del que és una bona dinàmica de grup, més fàcil serà la feina del moderador i més satisfactòria aquesta reunió.

No és el mateix un moderador que un líder o director. El moderador accepta la responsabilitat d'ajudar al grup a acomplir una tasca: acabar l'ordre del dia en el temps disponible, prendre decisions i formular projectes.

Un moderador no ha de prendre les decisions pel grup, però ha de suggerir la manera d'anar endavant. Ha de treballar de manera que els components del grup sàpiguen que són els responsables, que els temes i els assumptes que ès tracten i discuteixen són seus, i que cadascú desenvolupa un paper.

És important subratllar que el moderador respòn del seu treball davant el grup, no davant els individus. A més a més, qui tingui molt interès pels assumptes que es tracten difícilment podrà fer de moderador.

PLANIFICAR L'ORDRE DEL DIA

S'ha de fer abans de la reunió, si és possible. Al principi de la reunió és més fàcil modificar-lo que comenar-lo a fer. Si prèviament només es conèixen alguns dels temes s'ha d'intentar d'anticipar-los pensant en els que assistiran i en els processos que els puguin ajudar.

L'ordre del dia ha d'incloure:

1. Alguna cosa que reuneixi les persones i els faci reconèixer la presència dels altres (cantar, un silenci, esmentar allò positiu que ha succeit darrerament, etc.)
2. Repassar l'ordre del dia. Es una bona idea apuntar-lo en fulls grans per a cadascú, o en una pissarrra. En repassar-lo el moderador dóna la possibilitat de modificar-lo i, alhora, es compromet a dur-lo a terme.
3. Temes principals. Si hi ha més d'un tema s'ha d'establir un ordre de prioritats.

3.1. començar amb una cosa fàcil de resoldre, si és possible. Això dóna força i energia al grup.

3.2. Després, posar els temes més difícils o llargs i els de més importància. Si n'hi ha uns quants s'han d'intercalar amb descansos breus (estirar-se una can**ó**, un joc ràpid)

3.3. Un tema llarg es pot dividir en vàries parts per tal de tractar-les més bé. També pot ser útil presentar el tema, amb informacions de fons i clarificació; després, dividir-se en grups petits per intercanviar impressions i buscar prioritats i, finalment, reunir-se altre cop amb el grup per discutir-lo.

3.4. Acabar amb alguna cosa fàcil i curta per proporcionar sensació d'esperança per a la propera vegada.

4. Anuncis.

5. Avaluació. Acompleix diverses funcions: la gentpot pensar en el que ha succeït i, alhora, expressar els seus sentiments sobre el procediment; d'aquesta manera, es posa el punt final de la reunió. S'aprèn a tenir reunions més bones en el futur.

Calcular el temps necessari per a cada tema i anotar-lo en l'ordre del dia. Això serveix per:
- indicar als participants la relativa importància de cada tema.

- ajudar-los a limitar la seva participació segons el temps disponible.
- donar sensació que la reunió progressa.

MODERAR UNA REUNIO

El to de la reunió normalment s'estableix al principi. És important començar amb confiança i energia reconeixent que els assistents són persones, no només papers i funcions. Demaneu ajuda per a això, sobretot en grups grans; expliqueu, també, les coses positives que han passat als individus. El temps emprat es compensa amb la creació d'un ambient relaxat i sincer.

* Repassar l'ordre del dia.

1.Repassa els enunciats generals tot donant una idea breu d'allò que es vol tractar.
2. Explica concisament el contingut de cada punt.
3. Després, i no pas abans, convida a fer pregungtes i comentaris.
4. No defensis l'ordre del dia que tu hagis proposat, però tampoc no el canviïs només perquè ho diu una persona; consulta a tot el grup.
5. Si es proposen addicions importants el grup ha de saber que s'haurà de compensar el temps necessari traient o proposant alguna cosa.
6. Si hi ha cap tema que algú no vulgui tractar, considera que no hi ha consens i que no es pot incloure de moment.
7. Recorda que la responsabilitat del moderador és davant el grup sencer i no pas davant els individus.
8. Quan s'hagi modificat l'ordre del dia, pregunta als participants si el volen acceptar, i insisteix en obtenir-ne resposta. Han de ser conscients d'haver-se compromès en el procés. A més , la reunió és seva!

* Temes de l'ordre del dia.

1. Encarrega (abans de la reunió) a una persona que presenti cada tema.
2. Anima a tothom que expressi el seu punt de vista. Com més important sigui la decissió, més important serà tenir totes les dades, sentiments i opinions.
3. Hi haurà diferents opinions, però si se saben manejar bé, les diferències poden contribuir a aconseguir una solució creativa.
4. No et refiïs dels acords fàcils: assegura't que la gent està realment d'acord en totes les coses importants.
5. No permetis una discussió entre dos individus; demana l'opinió dels altres. És el grup qui ha de

decidir i dur a la pràctica la decisió.
6. Fes que les persones parlin només per elles mateixes, i quan es refereixin a altres que siguin específiques. No acceptis allò de "algú diu", "tothom sap" i "ells no escolten". Al començament és difícil però amb el temps crea confiança.
7. Busca els punts d'acord i enumera'ls; aixeca la moral.
8. Anima'ls a buscar noves solucions a més de possibles compromisos.
9. En situacions tenses o quan la solució és difícil recorda-te'n de l'humor, l'apreci, un canvi de lloc, jocs rápids, un silenci, etc.
10. Quan es faci un consens aclareix mitjançant una pregunta tot el que creus que s'ha acordat. Especifica: "esteu d'acord en reunir-nos els dimarts dels dos propers dos mesos i que a cada reunió es nomenarà un moderador per a la pròxima?". No diguis només: "esteu d'acord amb això que acabem de proposar?".
11. Insisteix en obtenir-ne resposta. Han de ser conscients d'haver pactat alguna cosa.
12. Si has d'intervenir per recolzar alguna cosa, val més que renunciïs al paper de moderador fins al proper tema. Això es podrà organitzar per endavant si creus que hi haurà conflicte.
13. Quasi totes les reunions milloren amb la introducció de petits esbarjos per a jocs, cançons, etc.

* Avaluació.

En les reunions petites (fins a 50 persones) és aconsellable avaluar la reunió al final (el procés, no el contingut). Una fórmula senzilla: en una pissarra o tauler posar un +, i a sota les coses positives. Després un - amb les negatives, i sota una fletxa, o sia, idees per millorar aquestes coses negatives.
No discuteixis sobre allò que era de fet bo o no. Cadascú té dret a les seves opinions. No cal estar d'acord amb totes les coses bones i les coses dolentes de la reunió.

Normalment només calen alguns minuts. No allarguis la cosa i mira d'acabar amb un comentari positiu.
Les reunions sempre milloren quan els participants s'han acostumat a avaluar junts el seu funcionament.

* Clausura.

Intenta d'acabar la reunió de la mateixa manera que ha començat, amb sensació d'ajuntar-se tothom. Una cançó, un silenci, posar-se en cercle, donar-se la mà, qualsevolcosa que afirmi el grup com a tal i posi punt final al temps que s'ha compartit.

PAPERS ESPECIALS

"Observador de vibracions"

A vegades, quan la discussió ha de ser molt polèmica o quan hi ha massa gent per a que el moderador estigui atent a tothom, es pot encarregar a algú que "observi les vibracions", algú que estigui atent al clima emocional i al nivell d'energia dels participants. Aquesta persona pot interrompre el procés quan ho consideri convenient per tal de comentar la qüestió i suggerir remeis quan hi hagi problemes.
Com a "observador" has d'estar alerta a la comunicació no-verbal, és a dir:
- al llenguatge del cos: badalla la gent?, s'adormen?, es mouen?, estan nerviosos?, se'n van?
- a l'expressió de la cara: estan atents o distrets?, estan enutjats?, miren el cel?
- a les converses a part: distreuen el moderador o el grup?
- a les persones que s'interrompen les unes a les altres.
Sovint és difícil interpretar aquest comportament. Pot anar bé comentar-lo i suggerir-ne alguna solució. Si estàn apàtics, un joc, o una cançó lleugera els pot despertar. Si la tensió o el nivell de conflicte no permeten que tothom hi entri bé, pot ser una bona idea que tothom s'aixequi i es canviï de lloc. Un silenci també pot ajudar, tot donant l'oportunitat de relaxar-se i formular pensaments.
És important que l'observador tingui una actitud desimbolta i no faci que la gent se senti culpable o estigui a la defensiva. També has de tenir confiança en el teu paper; no cal que t'excusis quan hagis de fer alguna observació o

suggerència: els estàs fent un favor.

"Observador del procés"

De tant en tant qualsevol grup pot treure'n profit de tenir algú que observi el seu funcionament. Durant períodes de conflicte o de transició (per exemple, el canvi d'actitud envers el sexisme) pot tenir una importància especial.

Quan facis d'observador vés amb compte de no posar-te en la feina del grup. Els apunts t'ajudaran a ser precís. Escriu els suggeriments o procediments que han donat impuls al grup. Quan un grup és conscient de la seva pròpia força, esdevé més fàcil veure la necessitat de millorar.

Algunes coses específiques que pots buscar són:

- com era l'ambient general? (relaxat, tens...)
- si hi va haver conflicte, com es va tractar?
- Hi va particpr tothom? hi havia procediments que induien a la participació?
- es van escoltar bé els uns als altres?
- Hi havia líders reconeguts entre el grup?
- Com es van relacionar amb el moderador?
- es va diferenciar la participació masculina de la femenina?

Quan facis d'observador i paris atenció a la participació et pot anar bé tenir una llista dels noms i posar-los-hi algun senyal cada vegada que parlin. Si busques la diferència de participació segons les categories de persones (masculina-femenina, jove-gran, membre nou-antic, blanca-negra...) es poden marcar per categories.

Després, quan expliquis les teves observacions, parla clar i sigues concret per tal que no es posin a la defensiva i sàpiguen de què parles. Recorda que has d'esmentar els punts forts que has observat en el grup.

Si decideixes fer d'observador sense que t'ho demani el grup prepara't per una reacció adversa. La teva contribució pot tenir molta vàlua, però has de fer-la amb tacte i sensibilitat.

"Moderador adjunt"

Sovint és millor tenir dos moderadors que un de sol. Raons per fer-ho en equip:

1a. Hi ha més idees i informació en el moment de planejar.

2a. El grup disposa de més energia (física i psíquica) sobretot en els moments de conflicte o per a assumptes complicats.

3a Si un dels moderadors es posa en algun tema l'altre pot fer-se càrrec de la tasca.

4a. D'aquesta manera més gent aconsegueix experiència com a moderador.

5a. És menys cansat i pateixes menys.

Per als que no estan acostumats a treballar junts en equip és més positiu dividir les responsabilitats abans. El que no està de "torn" fa de "observador vibracions", pot ajudar a aclarir els temes, demanar un consens, etc.

Quan avaluin junts la seva feina, els moderadors poden ajudar-se mútuament amb informació i recolzament, d'aquesta manera aprenen i es desenrotllen.

de Moderar reuniones per B.Lakey dins de Aprenddiendo a resolver conflictos de S. Judson: pp159-166. Ed.Lerna.

Traducció: Txell

fondomoc

SAPS IDIOMES?

(Francès, Anglès, Rus, Xinès, Arab, Bretó, Kurd, Empordanès...)

T'AGRADARIA COL-LABORAR EN L'EQUIP INTERNACIONAL DEL M.O.C.?

Actualment a nivell d'estat funcionen equips d'afers internacionals a Bilbo, Madrid i Barcelona. A Barna caldria tenir un equip estable de persones interessades en l'abast internacional de l'antimilitarisme. Hi ha molta feina a fer, amb possibilitats de viatges de treball (congressos, trobades, intercanvis).

Posa't en contacte amb els telèfons: *3400201-Pàtric
*3009994-Sergi

o bé truca al CASAL.

Viatges propers a l'estat francès (primers de Maig) i a la RFd'A (finals de maig).

INSUBMISSIÓ LINGÜÍSTICA

FRANCESC FERRER I GIRONES

En el següent article l'autor exposa que la discriminació del la Llengua Catalana dins de les casernes és un greuge que pot ser un motiu més per objectar el servei militar. La Insubmissió lingüística arreu, i concretament dins l'exèrcit, és el primer graó per recobrar la llibertat nacional.

Tradicionalment l'objecció de consciència al militarisme ha estat un pensament filosòfic pel qual s'ha materialitzat el rebuig a la violència de les armes i l'amor al pacifisme dins de la germanor universal. Així tothom ho entén i de fet algunes legislacions així ho contemplen.

Altrament a Catalunya tenim un greuge que també pot ser la base per objectar el servei militar. Es tracta del nostre fet lingüístic. Es a dir, l'exèrcit espanyol des de que va ocupar militarment els nostres territoris el 1714 ha estat una eina de l'Estat per castellanitzar les terres de parla catalana. Aquesta situació la coneixem prou bé perque no s'hagi de demostrar, però no puc estar-me de fer citació de les paraules del Fiscal General del "Consejo de Castilla" José Rodrigo Villalpando, el 1715, quan va escriure que la introducció del castellà es faria amb providències templades i dissimulades, i també amb ***"la maior comunicacion que aora abrá obrará mucho en esto, como se ha esperimentado en Barcelona mismo, y en Flandes por el concurso de los Militares."***

I efectivament les lleves successives de catalans dins de l'exèrcit han estat discriminades lingüísticament des d'aquelles dates. L'ús de la llengua catalana per part de l'exèrcit espanyol ha estat tan esporàdic durant aquest període històric que de fet és negligible. Ara bé, si que es pot demostrar que el seu ús, quan s'ha fet, només ha estat per obtenir alguna cosa dels catalans. Tenim el cas del General Prim, que als camps de batalla del Nord d'Africa (1859-60), va arengar en català els soldats catalans abans d'entrar a la lluita. O també, la crida que feu en llengua catalana l'exèrcit en demanar voluntaris per anar a la Guerra de Cuba (1872), la qual cosa va provocar que la premsa de Barcelona es preguntés: ***"¿Es que el Gobierno sólo recuerda que la Lehgua Catalana se habla en dilatadas provincias cuando se necesita comprar la sangre de sus hijos por un puñado de oro?"***

Modernament l'ús de la llengua catalana dins de l'exèrcit ha estat prohibit de forma expressa per l'art. 187 de la Llei de 28 de desembre de 1978 (promulgada un dia després de la Constitució), sobre les Reials Ordenances de les Forces Armades, en el que diu: *"En los actos y relaciones de servicio los componentes de las Fuerzas Armadas emplearan el castellano, idioma oficial del Estado. En actividades militares combinadas o por necesidades técnicas se podran emplear otros idiomas."*

Aquest article ha estat causa perque molts ciutadans fóssin tractats discriminatòriament, fins i tot retornant-los-hi els documents quan eren escrits en llengua catalana. Després de tres anys de brega, el Ministeria de Defensa va ordenar que no es podia obligar el castellà als ciutadans civils, ni a les Institucions polítiques, però dins de les casernes ha continuat obligant-se el castellà als soldats per considerar-los components de les forces armades, atès que la llei no ha estat derogada.

El Parlament de les Balears va elaborar la Llei de Normalització Lingüística, i va considerar oportú resoldre aquesta discriminació, redactant l'art. 13.2 que diu: *"Son vàlides totes les actuacions militars fetes en català a les Illes Balears."*, però el Govern Central va impugnar aquest article davant del Tribunal Constitucional el 1986. La sentència de l'esmentat tribunal del 23 de juny de 1988, va declarar nul l'art. 13, per que considerar que *"en ejercicio de una atribución competencial expresa, corresponde en exclusiva al Estado la regulación material del uso de las lenguas oficiales en las Fuerzas Armadas, y le corresponde asimismo, en «exclusiva, la fijación de" las condiciones y requisitos para la determinación de la validez de los actos de la Administración Militar."*, la qual cosa es contradiu amb d'altres veredictes pels quals admetia que les Comunitats Autònomes podien regular la normalització lingüística en tots els àmbits dins del seu territori.

Ens trobem doncs actualment que l'exèrcit espanyol obliga l'ús del castellà als soldats en els actes de servei i en les relacions dins de les casernes, contravenint la pròpia Constitució la qual garanteix que ningú podrà ser discriminat per raó de llengua, ni de nacionalitat,per una banda, i també, per que la Constitució deixa l'ús del castellà com un dret, i no com una obligació.

Davant d'aquestes incongruències, els catalans a més a més dels arguments pacifistes, i de l'amor per la pau, podem exposar altres al.legacions per objectar el servei militar, i és la discriminació lingüística dins de les casernes, atès que tenim prohibit l'ús de la llengua catalana, la qual cosa està contra els Drets de l'Home promulgats per l'ONU i del Conveni Europeu per la protecció dels Drets Humans.

La insubmissió lingüística arreu, és un dels drets que exigeix la dignitat nacional de Catalunya, i com és notori l'exèrcit espanyol no pot ser una excepció. Si la Constitució no pot obligar la utilització del castellà, car suposaria una conculcació dels Pactes i Convenis Internacionals, cap organisme, ni cap estament de l'Estat tampoc no pot fer-ho dins del territori on el català és llengua pròpia i oficial.

La llengua catalana ha estat perseguida secularment, tant per l'Estat francès, com per l'espanyol. S'ha verificat històricament que la persecució lingüística és el primer pas per anihilar la nacionalitat catalana, en conseqüència, lluitar contra la imposició de la llengua castellana representa aconseguir una alenada de llibertat per la nostra nació; que no volem ser sucursal cultural de ningú; ni subjectes de cap dependència exterior. La insubmissió lingüística arreu és el primer graó per recobrar la llibertat nacional de Catalunya.

Francesc Ferrer i Gironès és Senador independent dins les llistes del PSC (PSC-PSOE) per la demarcació de Girona.

MATERIAL

LLIBRES

L.01 "Els anomenats pacifistes: La No Violència a l'Estat Espanyol". John Paul Lederach. 175 pp. Preu: 500/400.

L.02 "Informe crítico sobre el servicio militar". Juan A. Herrero-Brasas.

L.03 "Estrategia de la acción No-violenta". Jean-Marie Muller. 239 pp. Preu: 470/380

L.04 "¿Defensa armada o defensa popular no-violenta?". Diversos autors. 157 pp. Preu: 475/400

L.05 "La tropa atropellada". Antonio Pereda. 194 pp. Exhaurit.

L.06 "Historia del pensamiento pacifista i no-violento contemporaneo". Eulogio Diaz del Corall. 160 pp. Preu 635/525

L.07 "La objección de conciencia". Xavier Rius. 283 pp. Preu 1.200/900.

CASSETTES

C.01 "Rock anti-mili". La Polla records, Odi Social, R.I.P., etc. Els beneficis obtinguts de la seva venda es destinen a ajut pels insubmisos. Preu: 350.

QUINCALLA...

X.01 Xapes "Mili-kk" Preu:100

X.02 "Xapes La Puça". Preu:100.

X.03 Xapes antimilitaristes de ceràmica. Models: "Fusell partit", "casc amb flor", "anagrama pacifista amb fusell partit". Preu 250/225.

X.04 Agulla "Fusell partit". Preu: 150.

SAMARRETES

R.01 Samarreta "Insubmissió". Preu 850/750.

R.02 Samarreta "Fusell partit". Preu 850/750.

DOSSIERS, OPUSCLES...

F.01 "Guia anti-mili". Mili-kk. Preu: 150/125

F.02 "Gasto militar y subdesarrollo social". Vicenç Fisas Armengol. Llibret. Preu: 75.

F.03 "Ponències Intercomarcal Barcelona Octubre 88". Preu: 150

F.04 Mocadors atrassats. Preu: 200

F.05 "El deure d'objectar". Fundació per la Pau. Díptic.Preu 25.

F.06 Dossier "Proposta del Moviment d'objecció de consciència". Preu: 125.

F.07 "Recull de la legislació espanyola sobre l'objecció". Preu: 125.

ADHESIUS

A.01 "Insubmissió". Preu:25.

A.02 "No anem a la mili. fem objecció de consciència". Preu: 50.

A.03 "Insubmissió. Desobeim la llei d'objecció". Preu: 25.

A.04 "INSUBMISSIO". Disponible en cinc colors. Preu: 25

CARTELLS I POSTERS

P.01 "Insubmissió". Preu: 100.

P.02 "Soldadas? no gracias. CNT". Preu: 100.

P.03 "Fusell trencat". Preu: 200

P.04 "Casc amb flor". Preu: 200

P.05 Cartells de les diverses campanyes. Preu: 100.

COMANDA DE MATERIAL

-Empleneu la comanda vosaltres mateixos amb l'import corresponent.
-Al final s'han d'afegir 150 pessetes en concepte de despeses per correus.
-El total es pagarà contra reemborsament com a única forma de pagament.
-Quan constin dos preus en un mateix material el segon resulta de realitzar un descompte sobre el primer i del que solament se'n poden beneficiar els vinculats econòmicament amb una cuota no inferior a mil pessetes trimestrals.
-Per la gent que no us podeu acollir a aquests preus reduits us descomptarem un 10 % en les comandes d'un total superior a les 1000 pessetes.
-La butlleta envieu-la al casal de la pau. Cervantes, 2, pral-1. 08002 Barcelona, indicant MOCADOR-COMANDA MATERIAL.

quantitat	referència	títol	import
		total	
		> 1.000 ptes. 10% dte. per preus no reduits	
		despeses correus	150.-
		total	

FULL DE VINCULACIÓ

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:.....
adreça:.....població.....
barri i Dte. postal.....comarca.....
tfn.....data de naixement.....

SITUACIÓ MILITAR:

PARTICIPACIÓ EN EL MOC: **ECONOMICAMENT i/o ACTIVAMENT**
(subratlla els àmbits que més t'interessen)
Treball de comarca, local o barri - difussió de l'objecció - insubmissió - objecció fiscal - publicacions (Mocador) - accions - jurídic - dona i antimilitarisme - Altres.....

DADES PROFESSIONALS: (Tot allò que saps fer, domines i/o pot ser d'utilitat pel Moviment:
Idiomes, dret, informàtica, música, dibuix, disseny, fusteria, disposar de furgoneta, alpinisme, cuina, contactes interessants,.....)

OBSERVACIONS:

==========

BUTLLETA DE COL.LABORACIÓ ECONÒMICA

VOLDRIA APORTAR LA QUOTA DE.....PTES. CADA

TRIMESTRE
SEMESTRE
ANY

Per mitjà de:
domiciliació bancària
ingrés al compte corrent 939-14 de l'Agència de "La Caixa"
(feu-nos arribar una còpia del resguard)
en efectiu o xec al Casal (de 6 a 9 del vespre)

fondmoc

Per domiciliació bancària:

Banc/Caixa.....Agència.....Població.....
Compte/Llibreta núm.....
Banc/Caixa domiciliat al carrer.....núm.....de.....
Jo (Nom i cognoms).....
domiciliat al c/pç.....núm.....de.....autoritzo al pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a.....de.....de 19.....
(Signatura)

Envia aquest full a: MOC-Casal de la Pau. Cervantes, 2, pral-1. 08001-Barcelona.

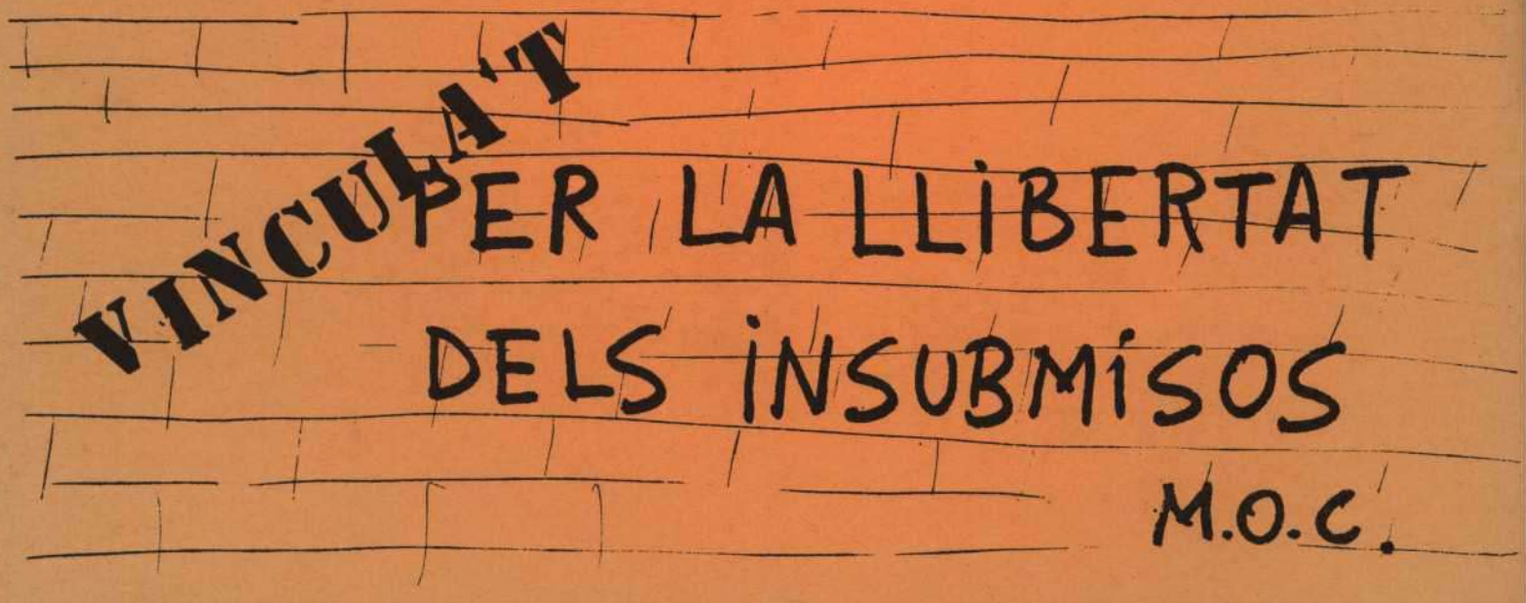

256

MOCADOR 11

informatiu per la lluita antimilitarista

Casal de la Pau - Cervantes, 2, pral-1 08002-BARCELONA

DESEMBRE 89 200 PTES

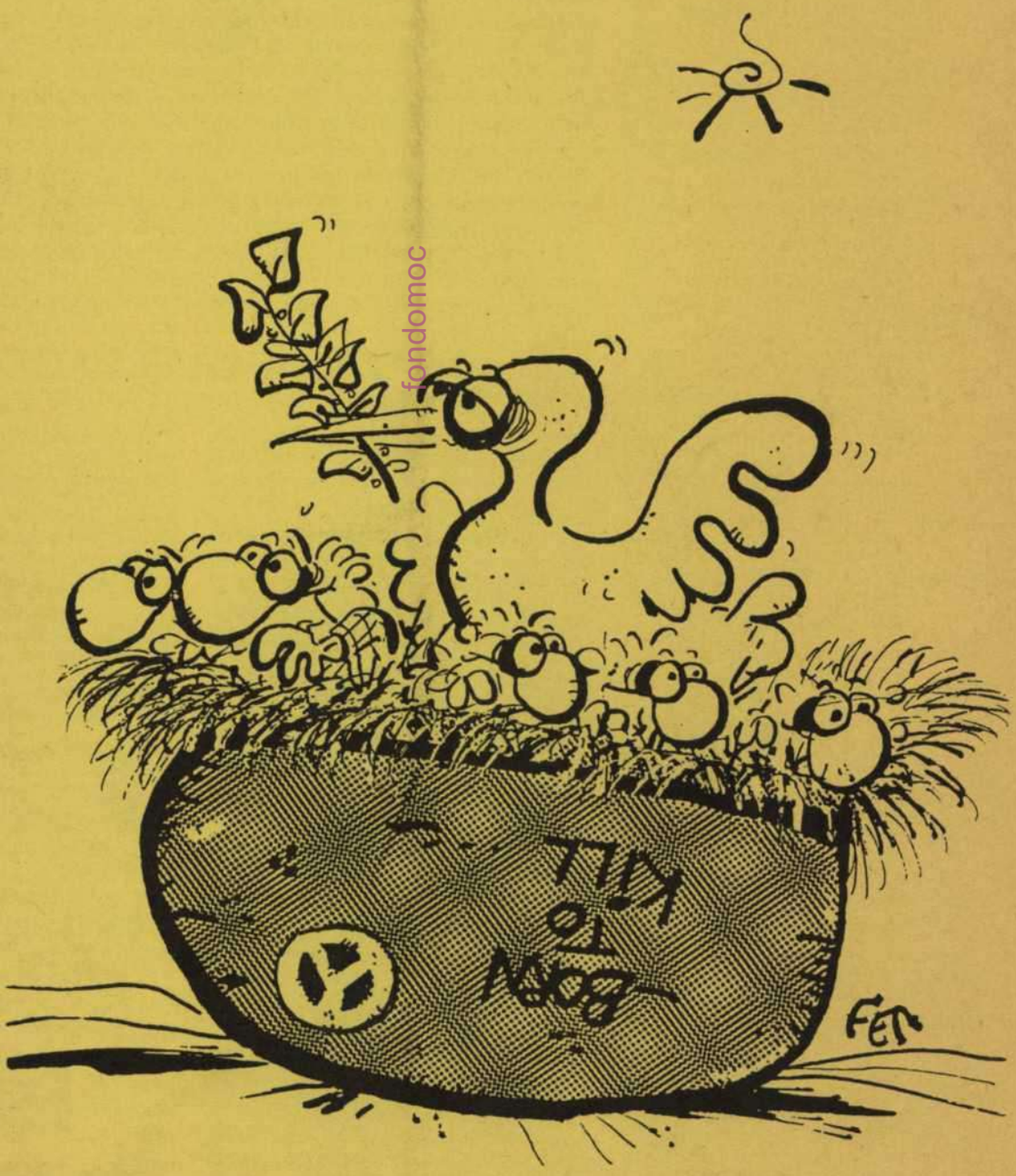

fondomoc

DIP. LEG. B-1292-87

MOCS

PAIS VALENCIÀ:
MOC Valencia
Blanqueries, 4, 1
46003 Valencia

COMARQUES DE PONENT:
Consell de la Joventud
Edifici l'Escorxador Vell
Lluis Companys s/n
25003 Lleida

MALLORCA:
Grup d'Objectors Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MENORCA:
MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

EMPORDÀ:
MOC Empordà
Ample, 17
Figueres

MARESME:
MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar

Assemblea Antimilitarista del Maresme
Casal Independència
Camí Ral, 504, 1
MATARÓ

VALLÈS OCCIDENTAL:
MOC Terrassa
Consell de la Joventud
Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la Konsciencobjetado
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell

VALLÈS ORIENTAL:
MOC Vallès Oriental
Plaça de l'Església, 9, 3-2
08400 Granollers

MOC (Manaku)
Dos de Maig, 31, At-1
08450 Parets del Vallès

GARROTXA:
Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal de Joventud
Torre Malagrida
Passeig de Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:
Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

Assemblea Antimilitarista del Bages
Guimerà, 53, 2-1
08240 Manresa

RIBERA D'EBRE:
MOC (Carles)
Plaça Major, 4
43746 La Seera d'Almos

BAIX LLOBREGAT:
MOC Baixvigo
Prado, 12, 13-1
08907 L'Hospitalet

Grup d'Objectors de Sant Just
Casal de Joves de Sant Just
Plaça del Parador s/n
08960 Sant Just Desvern

PENEDÈS:
MOC Baix Penedès
Local de la Joventud
Vial de França s/n
43700 El Vendrell

ANOIA:
MOC Anoia
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

BAIX CAMP:
MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONÈS
MOC Badalona
Casal de Joves, Dalt la Vila
Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

MOC Casal de la Pau
Cervantes, 7, pral 1
08001 Barcelona

GIRONÈS
ADAC
Auriga 2
17004 Girona

OSONA
Assemblea Antimilitarista i d'Objecció
Casal Sant Just
Sant Just, 1, 2
08500 Vic

EDITORIAL

Els de la Redacció del MOCADOR 11, davant la poca inspiració a l'hora d'escriure editorials, hem hagut de completar-la, i sense que serveixi de precedent, amb la transcripció, a la pàgina següent, de l'editorial de EL TEMPS No. 284, publicada una setmana després dels primers consells de guerra sota el títol *Insubmisos i objectors*. Ens ha semblat que reflexava bastant decentment alguns aspectes de la nostra visió de l'objecció. Això no obstant, el motiu d'aquesta transcripció és que ens ha agradat que, tractant-se d'un mitjà de comunicació professional, poses en dubte la legimitat de la justícia militar i de la justícia de la legislació vigent.

LA MILI CONDEMNADA A MORIR

Dèiem al darrer MOCADOR que la campanya d'insubmissió era el bon camí a seguir. Set mesos després s'està comprovant. A finals d'any hi haurà uns 500 insubmisos i de moment res sembla indicar que la sentència provisional a 13 mesos de presó per als dos primers insubmisos processats (en llibertat condicional ara per ara) faci disminuir la tendència al creixement, més aviat exponencial, de la insubmissió, tant a la mili coma a la PSS. Malgrat les primeres sentències, el Moviment Antimilitarista continua portant la iniciativa i el recolzament és cada dia més gran. Comença a flotar a l'ambient la sensació que el Moviment és el guanyador de la primera partida antimilitarista, que la conscripció s'acabarà en un plaç breu -no tant breu com voldríem, però-, que la mili està condemnada a morir. No hem d'oblidar, però, que l'estat és poderós i que ens pot fer una mala passada. El que si que hem de tenir clar és que l'estat, quan canviï la legislació vigent i acabi amb la conscripció, no reconeixerà que la situació actual és injusta, sinó que s'atribuirà la glòria d'un canvi guanyat per la societat civil.

NOTA DE LA REDACCIÓ

Els quatre gats que actualment ens dediquem a picar, compaginar i distribuir el MOCADOR volem fer unes quantes consideracions, "en veu alta", perquè qui vulgui les tingui presents. La primera fa referència al canvi estètic que li estem donant. Després de pensar-ho i discutir-ho molt ens hem inclinat del tot cap a una revista "neta", semiprofessional, amb la intenció que això farà que es llegeixi més a gust, i que més gent s'atreveixi a llegir -la. Definitivament hem deixat enrera aquells temps en els quals l'estètica del MOC-informatiu es decantava cap al parnflet. La necessitat de que la revista del Moviment Antimilitarista hagués de complir una tasca alhora informativa i de vincle entre els membres del Moviment cada vegada més important va forçar que la presentació fos cada vegada més semblant a la d'una revista tradicional. En els MOCADORS 5 i 10 hi va haver canvis molt importants en aquest sentit i fins ara no ens han arribat veus en el sentit que aquets canvis no agradessin. Això no obstant, els de la redacció no tenim clar si un moviment alternatiu com el nostre hauria de tenir uns "mitjans d'informació" alternatius, tant en l'estètica com en els objectius (que de fet han d'anar lligats) i no aquest que teniu a les mans que sembla una còpia mimètica de l'Esprai, el Temps, la puça... Segurament aquestes reflexions les fem pel fet de trobar-nos sols a la redacció i no poder contrastar diferents parers, que és el que ens agradaria.

La segona consideració és molt més important i ens afecta a tots. Com s'explica a la contraportada ens veiem obligats a fer pagar per a rebre la revista. Malgrat això, esperem que això no talli a ningú i serveixi perquè tots plegats agafem consciència que l'objecció no avança perquè si, que fa falta la col·laboració de tot tipus, fins i tot l'econòmica, i de tots.

La tercera consideració no vindrà de nou a ningú i, la veritat sigui dita, no ens cansarem de repetir-la: Auxili! Fa falta gent, tant al MOCADOR com al servei d'informació, a l'equip d'internacional, a les reunions de coordinació, currant-se l'insubmissió... Us posarem només un exemple perquè veieu com milloraríen les coses amb la col·laboració de més gent: Si hi hagués només dues persones que estiguessin disposades a passar els articles del proper MOCADOR a l'ordinador i a enganxar els segells i les etiquetes el dia que l'imprempta l'hagi imprès guanyaríem una setmana de temps... i amb aquesta setmana tots plegats podríem fer meravelles!

Equip de redacció

fondamoc

CONSELLS DE GUERRA

ELS CONSELLS, NI DE GUERRA NI D'EN SERRA

I es despertà dijous, un dia de tardor, ennovulat i humit. Aquell matí de novembre tot semblava dibuixar-se en la monòtona quotidianeïtat habitual vora el port de Barcelona. Tot i així, quelcom planava en l'ambient convertint l'aparent calma de l'indret en un tens preludi. Els carrers que envolten el Govern Militar, esquitxats aquell matí per la pluja mandrosa de tardor, es trobaven sigilosament ocupats per unes tanques metàl·liques protectores (?) de l'arcaic edifici. Els preparatius de l'espectacle eren dirigits per un nombrós destacament de Policies Militars (PM) i diversos cotxes de la Policia estatal que anaven prenent posicions. A les 9 en punt del matí s'obren les portes del Govern Militar on tindrà lloc el Consell de Guerra contra en Carles Hinojosa i en Josep M. Moragriega. Els mitjans de comunicació, presents a l'indret des de feia estona, comencen a entrar amb gran lentitud. Posteriorment els advocats i els familiars s'escolen, no amb facilitat, dins de l'edifici sens estalviar-se els diversos controls que els militars han disposat a l'interior de la seu castrense, entre els dos objectors. Finalment un reduït nombre de membres del Moviment aconsegueix entrar com a assessors/es dels diputats del Parlament de catalunya que han assistit al Consells de Guerra essent-ne convidats, com a observadors, per la Plataforma. També hi era present una representació dels Rectorats de la UAB i de la UPC, en Pepe Beúnza i el sociòleg del País Basc que ha dirigit l'estudi referent a la posició que té la societat basca davant el servei militar.

Mentrestant, centenars de joves davallen les Rambles de Barcelona concentrant-se davant del Govern Militar. L'ambient es va animant a l'exterior i la pluja es transforma en un diluvi.

Dins l'edifici, els militars mostren un cert nerviosisme rera la muralla caqui. Amb guants de seda comença la pantomima. El Tribunal, compost per cinc militars, inicia el procés. Primer a en Josep M. i després, al cap de força estona, a en Carles. El Fiscal fa una disertació digne del joc dels disbarats i va parlant del respecte a les normes, a la norma militar, a la mili, comparant-la amb el respecte al Codi de circulació i als semàfors vermells. Rialles a la Sala i amenaces d'expulsió per desacatament. El Fiscal prosegueix i sol·licita 2 anys de presó per a en Josep M.

A l'exterior l'animació va en augment malgrat la pluja, i el ressò de les consignes penetra amb força dins la Sala emmudint en molts moments la pantomima del Tribunal: NO, NO, NO, ALS CONSELLS DE GUERRA!!! US VOLEM PER DINAR!! MILI NO, INSUBMISSIÓ!!.

La "repre" es repeteix i ara en Carles és qui mostra davant dels membres del Tribunal, carregat de medalles, l'enfrontament del Moviment. El Tribunal, estorat per la insolència de l'insubmís, li retira la paraula. El Fiscal repeteix la lliçó, ben apresa, i s'aixeca la sessió.

Al carrer, sota la pluja, també s'ha celebrat un judici: l'anhel dels joves, el desig de la societat per l'abolició del servei militar, el rebuig a l'Exèrcit.

La sentència es fa pública el dia següent. El Tribunal Militar imposa 1 any i 1 mes de presó als dos objectors insubmisos. És clar que no la compliran. A hores d'ara estan en llibertat ampliant la Insubmissió, des del Moviment es valora molt positivament el salt qualitatiu que la Insubmissió ha mostrat i les diverses expressions de suport que en els darrers temps hi ha hagut. Ha estat palesa la indignació pública davant la sentència i cal deixar ben clar que l'intent d'aturar la Insubmissió mitjançant la repressió només farà enfortir el Moviment i la seva presència pública. No és de casualitat que els Consells de Guerra se celebressin quatre dies després dels Sortejos de Quintos. Era la clara intenció d'intimidar els futurs insubmisos. Però la jugada els hi està sortint malament, ja que el debat sobre la mili ja és al carrer i això no hi ha qui ho pari.

NO SIGUIS DELS ÚLTIMS A FER LA MILI, SIGUES DELS PRIMERS A NO FER-LA.

INSUBMISSIÓ!!

J.M.B - Moc-Barcelona

TEMPS

Dos estudiants catalans han estat condemnats a tretze mesos de presó per un tribunal militar, i els jutges d'uniforme, en condemnar-los, segurament pensaven dues coses: que hi tenien tot el dret, i que la condemna era necessària i exemplar. Una bona part de la societat, però, i en primer lloc la part més jove i afectada pel tema, no pensa igual que els jutges. En primer lloc perquè el problema de l'obligatorietat del servei militar és molt més greu i profund que els conflictes puntuals que puga provocar. En segon lloc, perquè és molt dubtosa la força dels principis pels quals un tribunal militar pot jutjar ciutadans de condició estrictament civil.

La qüestió que plantegen els dos joves ara condemnats -i alguns centenars més que es troben en les mateixes condicions- és més àmplia que la simple disjuntiva "mili obligatòria" contra "mili voluntària", o exèrcit de conscriptes contra exèrcit professional. És una qüestió que posa en dubte un dels drets que els estats s'han atribuït com a indiscutibles: el dret de disposar, ni que siga per un període limitat, dels cossos i les vides dels ciutadans. És un principi, el de la supremacia incondicional de l'estat sobre els individus, que inevitablement haurà de posar-se en qüestió. I cada dia més. Especialment quan aquest principi, en la pràctica, s'aplica quasi en exclusiva a l'obligació de prestar un servei armat, considerat com element indispensable per a la supervivència mateixa de la societat. Els objectors de consciència, i els seus representants més radicals, no pensen, certament, que la supervivència de la societat depenga de la força dels exèrcits. Més aviat al contrari: pensen que l'existència dels exèrcits és una amenaça per a la supervivència de les societats.

El pacifisme, la renúncia a l'ús de la força, la progressiva desmilitarització de la vida social i internacional, no són ja utopies ingènues i sense base possible. Són una prespectiva, llunyana, però efectivament assolible. I en un moment de reducció de les tensions internacionals, d'allunyament de les amenaces bèl·liques, segurament ja no tenen sentit ni vigència lleis i principis propis d'altres etapes. El pacifisme actiu, en forma de negativa a participar en l'activitat militar, no és ja cap perill interior, cap amenaça a la seguretat, cap acte de sabotatge: és una postura civil, que probablement forma la punta de llança d'un moviment molt més general en favor de la pau. És per això que, si dos joves acaben de ser condemnats en nom de la legislació vigent, vol dir que la legislació va per darrere de l'evolució social. I en concret, vol dir que els mecanismes previstos per regular l'objecció de consciència són massa estrets i insuficients: perquè obliguen a fer públics, davant d'un "Consejo Nacional", els motius de la consciència personal (obligació escassament constitucional), i perquè mantenen l'obligatorietat de "regalar" a l'estat un període de la pròpia vida en forma de servei substitutori, prestació inexistent en els països on el servei militar no és obligatori.

Josep Maria Moragriega i Carles Hinojosa no són, amb seguretat, ni herois ni bojos: són dos joves que han assumit les conseqüències dels seus principis. Han topat amb la llei i la llei -en forma de tribunal militar- és més forta que ells. De moment. És possible, que, gràcies a exemples com el seu, algunes lleis acaben canviant. I que els tribunals militars deixen de jutjar sobre la consciència dels civils.

© EL TEMPS

CONSELLS DE GUERRA

figures, paisatges

Hinojosa, Carles

Agustí Pons

"Cap tribunal no pot jutjar la meva consciència." Heus aquí una sentència d'aquelles que podrien quedar esculpides en la història dels grans propòsits. Que per reivindicar-la, per reivindicar la frase, dos joves estiguin disposats a anar a la presó em sembla digne d'admiració, ara que som propensos a pensar que els joves dels noranta prefereixen la cocacola al vi novell i creixen amb el cap quadrat a causa de tanta tele acumulada. La insubmissió contra el servei obligatori és una manifestació antimilitarista, però és, també, un passem comptes a aquells que es pensen que, de la Constitució ençà, el paisatge politic ja està del tot ple, sense possibilitats de retocarne cap pinzellada. Els joves que fa uns dies han comparegut —no pas per pròpia voluntat— davant d'un tribunal militar tenien deu anys quan es van fer les primeres eleccions democràtiques a l'Estat espanyol i quan arribaren a l'adolescència es van trobar glaçat el mar per on poder navegar políticament i amb les barques ocupades per una generació que havia passat de la revolta a la prudència quasi quasi en una sessió continua.

Carles Hinojosa i Josep Maria Moragriega han estat comdemnats a un any i un mes de presó per negar-se a fer el servei militar i per negar-se a declarar per escrit, tal com exigeix la llei, els motius de la seva objecció de consciència. Mentre els jutjaven, al carrer hi havia centenars de joves que cridaven a favor de la insubmissió i en contra del servei militar amb l'objectiu de recordar que la protesta tenia un cert to col.lectiu. Es podrà estar o no d'acord amb aquesta postura, es podrà considerar que, de fet, ja existeix una llei d'objecció per respectar els drets dels qui no volen fer la mili, però a mi el que m'ha semblat més positiu és que un sector de joves, a través d'aquesta o d'altres iniciatives, demostrés que no tot està ja fet en el camp de l'ordenació social; que la política no és un cercle tancat apte, només, per a professionals. De manera que si alguns van quedar astorats per un dels espais del programa *Trenta minuts* pel desprestigi respecte als polítics que apareixia en la resposta de molts dels adolescents entrevistats, ara, mobilitzacions com les que han protagonitzat els insubmissos demostren que, com a mínim, hi ha sectors de joves que *no passen*. Ni pensen passar pel sedàs d'unes obligacions militars que creuen incompatibles amb el procés de pacificació que el món està vivint, i perquè consideren que les inversions bèl.liques són un malbaratament econòmic insuportable.

"Cap tribunal no pot jutjar la meva consciència." Una bella divisa per a un combat gens mesquí.

fondomoc

UNA MÉS DEL JUTGE MILITAR RICARDO IZQUIERDO

En l'*Auto confirmatorio de prisión preventiva del recluta LLuís Parareda i Mora* el Jutge Ricardo Izquierdo exposa els motius pels quals diu que en Lluís és *merecedor de permanecer en prisión preventiva*. Reproduïm textualment uns paràgrafs al·lucinants d'aquest escrit:

... toda vez que la conducta presumiblemente punible del Recluta LLUÍS PARARREDA MORA ha producido una alarma social fuera de duda, no ja solo en el propio ámbito civil sino a su vez en el estrictamente militar, no por su conducta particular en si sino por la frecuencia en que esta serie de hechos delictivos se vienen produciendo y cuya justa represión pasa por decretar la prisión preventiva en orden a prevenir y evitar la proliferación de esta clase de ilicitos cuyas consecuencias van más allá del ámbito castrense y respecto a los que los presuntos autores hacen proselitismo activo y consciente de su conducta no reduciendose a una intima e individual postura personal.

(...) el malestar constatable que el conocimiento de estas conductas genera en el resto del personal del servicio militar forzoso que consciente de lo que la Nación le exige, presta su Servicio Militar comprobando que mientras tanto una serie de individuos se niegan al cumplimiento de esta inveterada obligación sin causa que lo justifique.

Davant d'aquest Auto només se'ns acut dir una cosa:

IZQUIERDO, ERES EL MAS CERDO

CONSELLS DE GUERRA

SER OBJECTOR NO ÉS CAP DELICTE NO ALS CONSELLS DE GUERRA

El 31 de maig de 1989 el *Fiscal Jefe*, Miguel Bazaco Ruigómez, en nom de la *Fiscalia Jurídico Militar del Tribunal Militar Territorial Tercero*, formulava les *Conclusions Provisionals* referents al procés obert contra quatre dels objectors de consciència catalans insubmisos al servei militar.

S'anaven efectuant, així, tots els tràmits que estableix l'actual Llei Processal Militar, de 1989, per tal de poder celebrar els primers Consells de Guerra -ells en diuen judicis orals- a insubmisos.

En aquestes *Conclusions Provisionals* el Fiscal, després de relatar els fets cronològicament tot incloent-hi les manifestacions dels objectors insubmisos davant del Jutge Togat Militar nº31 de Barcelona, Ricardo Izquierdo Grima, exposa que els esmentats fets constitueixen un delicte previst i penat a l'article 127 del Codi Penal Militar del 9 de desembre del 1985; en relació, també, amb l'article 128 del mateix Codi.

El contingut d'ambdós articles és el següent:

Artículo ciento veintisiete

El español que, declarado útil para el servicio militar, rehusase expresamente y sin causa legal cumplir el servicio militar será castigado con la pena de uno a seis años de prisión. En tiempo de guerra se impondrá la pena de prisión de cinco a quince años.

Una vez cumplida la condena impuesta, el penado quedará excluido del servicio militar, excepto en caso de mobilización por causa de guerra.

Artículo ciento veintiocho

A los efectos de los artículos 124 a 127, se considerarán militares a los mozos y reclutas en los términos previstos en la Ley de Servicio Militar y a los soldados que, en situación de reserva, fuesen llamados a filas desde el momento que tengan obligación de presentarse.

A tal efecte, en el punt número quatre de les *Conclusions Provisionals*, expressa literalment:

*No concurren circunstancias eximentes, atenuantes o agravantes de la **responsabilidad criminal**, si bien se tienen en consideración para la graduación de la pena las previstas en el artículo 35 del Código Penal Militar.*

L'esmentat article diu:

Artículo treinta y cinco

(...) Especialmente se tendrá en cuenta la condición de no profesional del culpable para imponer la pena en menor extensión. (...)

Totes aquestes referències legals, malgrat el seu nul valor literari, és important de conèixer-les per tal de saber amb exactitud quina és la disfressa "democràtica" amb la qual es cobreixen els militars amb la intenció de caure com voltors assedegats de sang damunt dels objectors insubmisos. El Fiscal finalitza aquesta part de les Conclusions sol·licitant la pena de **DOS ANYS DE PRESÓ** per als insubmisos, *con accesorias de suspensión de cargo público y derecho de sufragio pasivo durante el tiempo de la condena.*

Fóra important de parar atenció en dos aspectes. D'una banda, es considera l'objector insubmís com un criminal: ha comès un greu delicte en desobeir unes lleis que reclamen dels joves la cooperació amb l'exèrcit. Ha gosat fer-ho públicament tot aportant uns elements en la societat per tal de crear un debat entorn del servei militar, de la Llei d'Objecció de Consciència que el legitima, de l'Exèrcit, la defensa, etc., i això cal reprimir-ho.

D'altra banda hem de recordar que les dates que es comentaven en un inici per a la celebració dels Consells de Guerra giraven entorn la segona quinzena del mes de juliol passat. Més tard s'apunta com a possible el mes d'octubre. La coincidència de dates amb les Eleccions Generals envolten de mutisme, per part del govern del PSOE i dels militars, tot el que faci referència als Consells de Guerra. El cert és que amb l'allau d'ofertes electorals que en el decurs

de tota la campanya han girat entorn de l'abolició del servei militar, hagués estat contraproduent pels socialistes celebrar els Consells de Guerra en plena contesa electoral. I evidentment s'han volgut estalviar més maldecaps. Mentrestant el moviment antimilitarista va assistir expectant i sorprès a aquest mes de rebaixes protagonitzat per les forces polítiques parlamentàries.

Tot just acabades les eleccions es posa en coneixement de dos objectors de consciència insubmisos al servei militar, en Carlos Hinojosa i en Josep M. Moargriega, la data del Consell de Guerra (16 de novembre de 1989). Tots dos, objectors catalans, es van presentar el passat 20 de febrer al Govern Militar i van ser empresonats a la Model de Barcelona durant 13 dies, juntament amb en Yon Sánchez. En Mikel Otermín fou enviat a la presó de Saragossa. Eren 4 dels 8 objectors insubmisos de la primera lleva del 89 presentats a Barcelona. Aquests Consells de Guerra són els primers que se celebren a tot l'Estat.

El procés d'elaboració de l'estratègia d'insubmissió ha comportat, evidentment, elaborar una línia concreta de com fer front a aquests judicis.

En primer lloc apuntar que essent la insubmissió una posició col·lectiva de desobediència i d'enfrontament, també la manera d'abordar els Consells de Guerra

s'ha de fer des d'una prespectiva col·lectiva del moviment. Cal planificar l'actitud i els passos a seguir a l'hora de fer cara els judicis, ja que l'Estat, els militars, ..., sens dubte que tenen una planificació general de com portar l'assumpte per més que vulguin fer caure en l'error de que cada procés és independent, individual i el personalitzin.

No ens hem de creure ni deixar-nos intimidar per la pantomima que representa un Consell de Guerra, la constitució d'un Tribunal Militar ni la mateixa Jurisdicció Militar. No tenen cap mena de credibilitat, ni són garantia de res. És evident que *el poder de decisió està per damunt i per darrera del Tribunal i cal saber on està aquest poder* (1). Per tant hem de refutar el plantejament d'encarar-nos als judicis des d'un vessant estrictament legal i defensiu.

S'han de plantejar tres nivells diferenciats de com enfocar els Consells de Guerra que són:

1- Aconseguir que aquests judicis no se celebrin. En aquests moments el Moviment té prou força com per engegar fortes mobilitzacions si s'iniciessin els judicis. Amplis sectors socials donen suport a la lluita dels objectors insubmisos i fins i tot els partits polítics parlamentaris enceten un debat sobre el servei militar i el futur de les Forces Armades.

2- Si no s'aconsegueix que els Consells de Guerra no se celebrin, fet en el qual ens trobem, s'han de plantejar els judicis com una plataforma de propaganda política (judici de tribuna). Donar-los-hi la volta i que el que es vagi a jutjar allà no siguin els insubmisos, sinó que esdevingui un procés al servei militar i a la Llei d'Objecció de Consciència. Un procés obert i públic des d'on denunciar les misèries i injustícies d'un sistema que es basa en la repressió sistemàtica d'aquelles persones que actuen en conseqüència amb les seves idees i desenvolupen una tasca antimilitarista i per la pau.

Evidentment que cal preparar molt bé aquest nivell, amb mobilitzacions al carrer, presència als mitjans de comunicació, participació de la gent que ha signat el **MANIFEST CONTRA LA MILI**, portar observadors/es internacionals, etc. Cal també, que la defensa sigui col·lectiva i que hi hagi un equip d'advocats/advocadesses disposats/des a tirar endavant un judici d'aquestes característiques.

3- Si tots els intents de plantejar uns Consells de Guerra des d'aquesta òptica que s'ha exposat són infructuosos, i es limiten o es frustren des del Tribunal Militar, o des del poder polític que hi ha al darrera, només restarà manifestar la ruptura amb la pantomima militar. En aquest sentit s'abandona la sala, si es pot, i es denuncia el muntatge i el "tinglado" dels Consells de Guerra.

Resumidament, aquests són alguns dels trets que s'han apuntat a l'hora d'afrontar els Consells de Guerra.

És important remarcar que s'ha de concebre des d'una prespectiva col·lectiva dins l'estratègia d'insubmissió. Que no es va a sortirne lliurat individualment, ni a entrar en un joc de reducció de condemna, etc., els Consells de Guerra són un pas més en l'estratègia. Els hem d'utilitzar de plataforma política pública de denúncia de la repressió dels militars i de l'Exèrcit, experta escola de feixisme

NI MILI, NI PSS, INSUBMISSIO !!!

Jordi Muñoz i Burzón
Moc Barcelona

(1)- EL GALGO, I.C.I., 1980.

fondofonc

PRESENTACIÓ DEL MANIFEST CONTRA LA MILI A L'AULA MAGNA DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

El dijous 26 d'octubre es va celebrar un acte contra els **Consells de Guerra** i de presentació del **MANIFEST CONTRA LA MILI**, organitzat per la Plataforma d'objectors i objectores per la insubmissió.

Durant l'acte, presentat per Jordi Muñoz, van pendre la paraula diferents persones. Dolors Palau, periodista i feminista, que analitzà el tractament que els mitjans de comunicació estaven donant a la Campanya d'Insubmissió. Mari Fernàndez parlà en nom de la Plataforma i féu un repàs històric de la lluita antimilitarista i de l'evolució dels esdeveniments fins a l'actualitat. Tot seguit intervingué Juan-Ranón Capella, catedràtic de Dret de la Universitat, que va plantejar els aspectes flacs de la Campanya i reflexionà sobre algunes qüestions problemàtiques que observava. A continuació Francesc Arnau, advocat que porta algunes causes d'objectors insubmisos, explicà algunes experiències viscudes mentre acompanyava els objectors durant les presentacions al Govern Militar. Seguidament Juanjo Moragriega, en representació del Col·lectiu de familiars i amics dels Objectors de Consciència, reflectí l'extraordinària empenta i treball que estan duent els familiars dels objectors insubmisos. Yon Sanchez, objector insubmís, tancà l'acte exposant la confiança en la lluita empresa, animant els joves a declarar-se insubmisos i manifestà el rebuig del Moviment als Consells de Guerra. Pepe Beunza, primer objector pacifista l'any 1971, assistia a l'acte i fou fortament aplaudit per tots/es els/les presents a l'Aula Magna. També es llegiren els escrits d'adhessió del poeta Joan Brossa i de l'escriptor Avel·lí Artís-Gener, Tisner, així com s'esmentà altres persones que han signat el MANIFEST CONTRA LA MILI i que donaven suport a l'acte.

El dibuixant Perich va cedir un dels seus acudits al Moviment en mostra de suport. Fer, dibuixant, va elaborar un dibuix especialment per a l'ocasió (serveix de portada a aquest MOCADOR 11).

Es llegí, també, la carta escrita pels cinc objectors que es trobaven empresonats a la Trinitat. L'acte acabà amb un fort aplaudiment, tota la sala plena de gom a gom, exigint la llibertat dels objectors empresonats i contra els Consells de Guerra.

MANIFEST CONTRA LA MILI

Atès que la llibertat és un anhel i un dret fonamental de l'ésser humà, el compromís dels qui lluiten pel seu assoliment, rebutjant l'autoritarisme irracional de l'exèrcit, és també el nostre; és del tot coherent amb aquest anhel.

Atès que el servei militar és un atemptat contra les llibertats individuals i col·lectives, ens mostrem contraris i contràries al manteniment del mecanisme de conscripció (dret que s'atribueix l'Estat en disposar arbitràriament de la vida dels ciutadans). I encara més en la mesura que el seu manteniment implica que es posi en perill la vida, la integritat física i el benestar dels joves afectats, per tal com les raons defensables al.legades per mantenir-la són absolutament qüestionables i anacròniques.

Constatem que la LOC (llei d'objecció de consciència) i la PSS (prestació social substitutòria) que se'n deriva estan del tot encaminades a fer possible el manteniment de la mili, fiscalitzant i penalitzant l'objecció per dificultar-ne el creixement. Entenem doncs solidària i legítima la posició de rebuig dels qui es neguen a col.laborar-hi, fent ús de la seva llibertat i exercint la seva responsabilitat cívica.

Demanem, per tant, que la seva actitud no sigui castigada ni reprimida, i que s'iniciï el camí envers la desaparició de la conscripció, ja que és atemptatòria contra drets fonamentals de l'ésser humà.

— Adolfo Pérez Esquivel (Premi Nobel de la Pau)
— Aureli Argemí i Roca (escriptor)
— Avel.lí Artís-Gener "Tísner" (escriptor)
— Joan Brossa i Cuervo (poeta)
— Pilar Cabot i Vila (escriptora)
— Francesc Candel Tortajada (escriptor)
— Mercè Canela i Garayoa (escriptora)
— Joan Crexell i Playà (escriptor)
— Josep Espunyes i Esteve (escriptor)
— Jaume Fuster i Guillamó (escriptor)
— Guillem Jordi Graells i Andreu (escriptor)
— Miquel Obiols i Prat (escriptor)
— Raimon Panikkar (escriptor)
— Manuel de Pedrolo i Molina (escriptor)
— Ignasi Riera i Gassiot (escriptor)
— Manuel Vázquez Montalbán (escriptor)
— Lluís M. Xirinachs i Damians
— Jaume Vidal i Alcover (filòleg)
— Gabriel Ferrè i Puig (filòleg)
— Sebastià Serrano i Farrera (filòleg)
— Josep Murgades i Barceló (filòleg)
— Pere Anguera i Nolla (historiador)
— Armand de Fluvià i Escorsa (museòleg)
— Antoni Pladevall i Font (historiador)
— Joan Prat i Carós (antropòleg)
— Eduard Riu i Barrera (arqueòleg)
— Jordi Tous i Vallvé (historiador)
— Roser Reixach i Brià (historiadora)
— Josep M. Bernades i Pecanins (antropòleg)
— Salvador Cardús i Ros (sociòleg)
— Manuel Dionís i Comas (psicòleg)
— Vicenç Fisas i Armengol (investigador desarmament)
— Ramon Torrents i Martorell (psicòleg)
— F. Rodríguez Consuegra (prof. Univ.)
— Miquel Colomer i Busquets (prof. Univ.)
— Raül García-Durán (prof. UAB)
— Rafael Grasa i Hernández (prof. UAB)
— Arcadi Oliveres i Boadella (prof. UAB)
— Juan-Ramón Capella (prof. UB)
— Alfons Barceló (prof. UB)
— Enric Tello i Aragay (prof. UB)
— Lluís Argemí (prof. UB)
— Antonio Salcedo Miliani (prof. Univ. Tarragona)
— Manolita Brunet India (prof. Univ. Tarragona)
— Pepe Beunza Vázquez (professor)
— M. del Mar Bonet (cantautora)
— Companyia Elèctrica Dharma
— Duble Buble
— Manuel García (cantant d'El Último de la Fila)
— Dolors Laffitte i Mayoan (cantant)
— Lluís Llach (cantautor)
— Loquillo i Los Trogloditas
— Ovidi Montllor (cantant i actor)
— Orquestra Tràfic
— Jordi Noguera Perathoner (músic)
— Santi Arisa (músic)
— Francesc Pi de la Serra (cantautor)
— Ramon (cantautor)
— Ramoncín (cantant)
— Pau Riba (polifacètic)
— Miguel Ríos (cantant)
— Sangtraït
— Sau
— Sopa de Cabra
— La Saleta del Poble-sec
— Pere Soto (músic)
— Situados Próximamente
— Rafel Subirachs (músic)
— Tè Punch
— Josep Simón Ramírez (músic)
— Xavier Nuri Martorell (músic)
— Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya
— Jesús Angelet i Profitós (actor)
— Francesc Bellmunt (director de cinema)
— Adolf Bras i Massuet (actor)
— Miquel Calzada Olivella "Miki Moto" (realitzador)
— Nessun Dorma Teatre (Cia. Teatral)
— Lluís Homar i Toboso (actor)
— Alfred Lucchetti i Farré (actor)
— CIA Mirum-Mal (Cia. Teatral)
— Pep & Bocci (pallassos)
— Francesc Serrat i Comerma (actor)
— Joan Ferrer i Gasol (pintor)
— Azagra (dibuixant)
— Francesc Casademont i Mercader (pintor)
— Fer (dibuixant)
— Pilarín Bayés (ninotaire)
— Perich (dibuixant)
— Fermí Prat i Barniol (delineant)
— Julià Riu i Serra (escultor)
— Carles Vergés i Isbús (dibuixant)
— Francesc Vila-Rufas 'Cesc' (dibuixant)
— Manel Jodar Artero (delineant)
— Pilar García Clavería (periodista)
— Albert Obradors i Sellarès (periodista)
— Dolors Palau i Vacarisses (periodista)
— Jordi Pardinilla i Vilaplana (periodista)
— Jordi Puntas i Calveras (periodista)
— Alfredo Comín i Meya (periodista)
— Maria Solani i Tirado (periodista)
— Ignasi Doñate i Sanglas (advocat)
— Sixte Garganté (advocat)
— Ramon Muntañá i Salvans (advocat)
— Joan Prat i Cardó (advocat)
— Francesc Arnau i Arias (advocat)
— Mercè Molina (advocada)
— Josep Vicenç Sopena i Iglesias (advocat)
— Matíes Vives i March (advocat)
— M. José Varela (advocada)
— Josep M. Loperena (advocat)
— M. Àngels Calàbria i Molinero (advocada)
— Jaume Reñé i Alimbau (advocat)
— Josep Cruanyes i Tor (advocat)
— Montserrat Campillo i Paradell (advocada)
— Antoni Cuenca i Puigdellívol (advocat)
— Montserrat González i Lorenzo (advocada)
— Concepció Sanchis i Gil (advocada)
— Ricard Cuenca i Biosca (advocat)
— Col.lectiu Ronda (advocats)
— Col.lectiu Trobat (Assessoria jurídica)
— Ramon Macià i Gómez (jutge)
— Ferran Abelló i Borràs (reg. Aj. les Borges del Camp)
— Lluís Aragonès (tinent d'alcalde Aj. Riudoms)
— Joan Bartrons i Bach (reg. Aj. Prats de Lluçanès)
— Ernest Benach i Pascual (tinent d'alcalde Aj. Reus)
— Lluís Bertran i Bertran (alcalde de Gironella)
— Florenci Besora i Torradeflot (reg. Aj. Berga)
— Francesc Codina i valls (reg. Aj. Vic)
— F. Xavier Cortada i Jordà (reg. Aj. Prats de Lluçanès)
— Teresa Erra i Macià (reg. Aj. Lluçà)
— Pere Garet i Bosch (alcalde de Lluçà)
— Joan Griera i Serrabassa (reg. Aj. Olost)
— Josep Raids i Sabaté (reg. Aj. Montbrió del Camp)
— Jordi Rovira i Serra (alcalde de Sagàs)
— Estanislau Salvadó i Sans (reg. Aj. Reus)
— Pere Vila i Vilalta (reg. Aj. Prats de Lluçanès)
— Romuald Freixa i Costa (reg. Aj. Borredà)
— Josep Lluís Carod-Rovira (diputat)
— Àngel Colom i Colom (diputat)
— Víctor Gimeno (diputat)
— Josu Irueta Etxebeste (diputat)
— Josep Maria Sabanza i March (diputat)
— Frederic Prieto i Caballé (diputat provincial)
— Celestino Sánchez Ramos (diputat)
— Rafael Ribó (diputat)
— Miquel Pueyo i Sabaté (diputat)
— Jaume Padrós i Selma (diputat)
— ERC (Badalona)
— ERC (Reus)
— Joan Puigcercós i Boixassa (JERC)
— Jaume Rafí i Blanch (JERC)
— Alternativa Verda - MECC
— Montserrat Cervera (LCR)
— Ricard Martínez (JCR)
— Ignasi Álvarez (MCC)
— Maria Jesús Pinto (MCC)
— Jordi Mollon (MCC)
— Josep Semenié i Moyà (MCC)
— Olga Huesca (MJCC)
— Joan Martínez Alier (Els Verds - Llista Verda)
— Carles Riera (Crida a la Solidaritat)
— Aleix Cardona (Crida a la Solidaritat)
— Xavier Godàs (Crida a la Solidaritat)
— Aureli Castelló (Crida a la Solidaritat - País Valencià)
— Quim Soler (Crida a la Solidaritat)
— Ferran Camps (Crida a la Solidaritat)
— Joan Oms (Crida a la Solidaritat)
— PSUC (Reus)
— IC (Tarragona)
— JCDS
— Justícia i Pau (Osona)
— Justícia i Pau (Barcelona)
— Assemblea d'Objecció Fiscal (Barcelona)
— AOC
— Assemblea Antimilitarista i d'Objecció d'Osona
— UPP
— Entorn la Pau (Badalona)
— CGT (abans CNT) - Catalunya
— CNT (AIT) - Catalunya
— USTEC
— Coordinadora Feminista de Catalunya
— DOAN
— FAGC - JAG
— Eix - Violeta
— Aixa de la bici
— SIOC
— Revista La Puça i el General
— Revista El Mocador
— SCI - SCCT
— CEPA
— Cooperativa La Pinya
— Pax Associació
— Entrepobles
— Cté. pel desarmament i la pau (Caldes de Montbui)
— Col.lectiu per la pau de Sants
— Grup per la pau de Poblenou
— Assemblea anti-OTAN (Verneda)
— Comissió per la Pau i el Desarmament (Sabadell)
— CDDT (Sabadell)
— CDDT (Cornellà de Llobregat)
— CDDT (Badalona)
— Coordinadora Catalana de Solid. amb Nicaragua
— Cté. de Solid. amb El Salvador
— Associació de Solid. amb el Poble de Guatemala
— Rafael Gisbert (CCOO)
— Pere González (CCOO)
— Núria Casals (CCOO)
— Daniel Raventós (CCOO)
— Joaquim Nieto (CCOO)
— Lluís Casanoves (CCOO)
— Pedro García (CCOO)
— Enrique Elejalde (CCOO)
— Carles Alonso (CCOO)
— Cecilia Lonangla (CCOO)
— Ferran Novella (CCOO)
— Carlos Pérez (CCOO)
— Coordinadora Obrera Sindical - COS (Baix Camp)
— JOC (Osona i Ripollès)
— Coordinadora Pacifista d'Osona
— Cté d'Osona de Solid. amb Nicaragua
— Mov. del Berguedà de Solid. amb els Pobles
— Centre per la Pau (Sant Martí)
— Cté. de Solid. amb Centramèrica (Sant Martí)
— Cté. de Solid. amb Centramèrica (Badalona)
— Cté. de Solid. amb Centramèrica (Sabadell)
— AAVV Poblenou
— AAVV Centre Social de Sants
— AAVV Turó de la Peira
— AAVV Ramon Albó
— AAVV Besòs
— AAVV Arrabal
— AAVV Raval
— AAVV Sant Antoni de Llefià (Badalona)
— AAVV Centre (Badalona)
— José Manuel Salgada (junta de la FAVB)
— Col.lectiu Gai de Badalona
— Grup de Dones de Badalona
— Estel Lila (Badalona)
— Vocalia de Dones de Llefià
— Ass. Catalana de la Dona de Prats de Lluçanès
— Vocalia de Dones del Turó
— Grup de Dones de l'Ateneu Popular del Poblenou
— Casal de la Dona del Poble-sec
— Vocalia de Dones de l'AAVV Besòs
— Grup de Dones Verneda
— Escola P. Joc de la Bola
— Claustre de mestres de l'EP Els Xiprers
— Ass. cultural popular Carrutxa
— Assemblea Ecotopiana del Lluçanès
— Grup Germanor
— Grallers d'Olost
— AJE Salvat Papasseit
— Terra Verda
— Taller jove d'informació urbana
— Col.lectiu Agudells
— CEPROM
— AE Alí-Bey (Navàs)
— Grup sardanista de Navàs
— Col.lectiu de joves Gomanou
— Comissió Icària
— Esplai Totikap
— Casal de joves Prosperitat
— Bar Canasto Volador
— Ass. Trajecte
— Diables del Besòs
— Diables Kapaolits
— Ass. juvenil Delta
— Escola d'adults La Verneda - Sant Martí
— Amics dels Animals i la Natura (Baix Llobregat)
— Grup infantil del Centre Puig Castellar
— Ateneu Llibertari de Reus
— Casal de Cultura de Sta. Coloma de Gramenet
— MDT - Santa Coloma de Gramenet
— Dep. català-anglès, IFP - Santa Coloma II
— Col. de mestresses de català per a adults de Sta. Coloma de G.
— Alternativa para la liberación animal
— Fanzine Sólo para locos
— R. Inolvidable (Coordinadora catalana de ràdios lliures)
— R. RSK (Coordinadora catalana de ràdios lliures)
— R. L'ortiga (Coordinadora catalana de ràdios lliures)
— R. Bronka (Coordinadora catalana de ràdios lliures)
— R. Ocaña (Coordinadora catalana de ràdios lliures)
— R. Korkó (Coordinadora catalana de ràdios lliures)
— R. Contrabanda (Coordinadora catalana de ràdios lliures)
— Grup de joves Vivac
— Grup ecologista de Bellvitge
— Casal de joves de Molins de rei
— Ateneu popular de Sant Roc
— El Micaquer - Esplai i temps lliure
— AREC - Iniciatives de lleure
— Associació de joves del Manresà
— Ràdio Manresa (Badalona)
— Ass. Festa Nacional dels PPCC
— Enrique de Castro López (sacerdot)
— Ignasi Vila (director ICE)
— Maria Cobos (mestra)
— Francesc Codina (mestre)
— Montserrat Llorens (mestra)
— Carme Torrents (mestra)
— Josefina Badia (mestra)
— Rosa M. Baülló (mestra)
— M. Victòria Benaiges (mestra)
— Carme Font (mestra)
— Mercè Domènech (mestra)
— Ramon Bufí (mestre)
— Rosa Garcia (mestra)
— Dolors Bascompte (mestra)
— Víctor Sunyol (mestre)
— Montserrat Llobet (mestra)
— Luisa Merreras (mestra)
— Josep Burgaya (mestre)
— Anna M. José (mestra)
— Teresa Cabanas (mestra)
— Teresa Carreras (mestra)
— Jacint Creus (mestre)
— Remei Bruca (mestra)
— F. Xavier Sáez (mestre)
— Xavier Manubens (mestre)
— Jaume Bori (mestre)
— Jaume López (mestre)
— Elisa Murell (mestra)
— Àngels Bertrán (mestra)
— Francesc Aguilar (infermer)
— Carme Aguilar (interiorista)
— Albert Padrol (fotògraf)
— Manel Pérez (fotògraf)
— Roser Ferrer (metgessa)
— Joan Canudas (pagès)
— Josep Canudas (metge)
— Urbici Malagarriga (fuster)
— Xavier Casilles (comerç)
— Montserrat Rovira (aux. biblioteca)
— Bonica Piqué (comerç)
— Pilar Rovira (mestressa de casa)
— Francesc Comas (banca)
— Mercè Mas (comerç)
— Jordi Camps (empresari)
— M. Dolors Prat (mestressa de casa)
— Josep Munanya (jubilat)
— Josep Buscalla (gestor administratiu)
— Pere Andorra (mecànic)
— Jacint Oriols (industrial)
— Àngel Comes (llibreter)
— Josep Vila (pintor)
— Àngel Serra (aux. farmàcia)
— Ramon Boladés (fotògraf)
— Eduald Fornells (mecànic)
— Josep M. Fornell (mecànic)
— Lluís Serra (mecànic)
— Ramon Viladés (prevere)
— Mònica Bertrán (estudiant)
— Xavier Giner (metge)
— Ferran Sunnyach (venedor)
— Joan Mamou (radiòleg)
— Tomàs Campos (llauner)
— Manuel Tamayo (carter)
— Josep M. Prat (mecànic)
— Mercè Dia (aturada)
— Pep Cumeres (tècnic de vídeo)
— Miquel Faura (sastre)
— Carles Riba (enginyer industrial)
— Josepa Llopis (sanitària)
— Josep Salvans (pastor)
— Joan Cirera (mestre d'obres)
— Teresa Ribera (ATS)
— Francesca Ferrer (aux. administrativa)
— Jaume Giebert (enòleg)
— Llucià Bou (agropecuària)
— Anna Ribera (metgessa)
— Josep Puré
— Rosa Garcia
— Damiana Sánchez
— Mercè Terradellas
— Pere Casacuberta (atleta)
— Armand Quintana (jubilat)
— Josep Torrescasana (ramader)
— Josep Ramon Mora (administratiu)
— Teresa Carreras (mestressa de casa)
— Joaquim Pascual (enginyer industrial)
— Ignasi Meló (enginyer)
— Lluís Pastrana - Ass. Josep Vidal i Llecha

— MOVIMENT D'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA (MOC) — COORDINADORA ANTI-MILI MILI-KK — COL.LECTIU ANTIMILITARISTA PER LA INSUBMISSIÓ (CAMPI)

i 25.000 signatures més. Aquesta és la primera publicació del MANIFEST. Qualsevol persona o entitat que s'hi vulgui adherir pot fer-ho signant-lo i enviant-lo a: CASAL DE LA PAU Plataforma d'objectors i objectores per la Insubmissió (MOC - MILI-KK - CAMPI), c/ Cervantes, núm. 2, pral. 08002-Barcelona. Tel. 318 39 94, i ingressant la quantitat de 1.000 ptes. al c/c 119.04.1 de l'Agència Plaça Espanyola de l'Hospitalet de Llobregat (Caixa de Barcelona).

ACTE CONTRA ELS CONSELLS DE GUERRA I PRESENTACIÓ DEL MANIFEST

Dia: 26 d'octubre. Hora: 19.30 h. Lloc: Aula Magna de la Universitat Central de Barcelona (Plaça Universitat - Metro Universitat).

HI INTERVINDRAN: Els insubmisos processats, un familiar, un advocat, membres de la Plataforma i algunes de les persones signants del MANIFEST CONTRA LA MILI.

CONVOCA: PLATAFORMA D'OBJECTORS I OBJECTORES PER LA INSUBMISSIÓ (MOC - MILI-KK - CAMPI)

SER OBJECTOR NO ÉS CAP DELICTE

LLIBERTAT OBJECTORS EMPRESONATS!!

fondomoo

A TOT ARREU... INSUBMISSIÓ

QUATRE RATLLES SOBRE LA PSS

COMENÇA LA CAMPANYA CONTRA LA PSS

A finals del desembre passat, durant les festes nadalenques, un nombre important d'objectors vam rebre la visita del carter, que duia un voluminós sobre certificat procedent del Ministerio de Justicia, concretament de l'*Oficina para la Prestación Social de los Objetores de Conciencia* (OPSOC). Era la borsa d'activitats per a realitzar la PSS, i se'ns donava un plaç de 10 dies per triar el lloc on realitzar el Servei Substitutori. Poc a poc anàvem contectant amb més gent que l'havia rebut, però sempre eren persones nascudes el 1969 i declarades com a objectors pel CNOC el 1987. Realment ens va agafar de sorpresa i no tothom va rebutjar el sobre certificat com s'havia dit de fer en un principi, sinó que la majoria el va agafar. La primera decisió que vam pendre va ser de no contestar, malgrat que hi havia gent que sí que ho havia fet, però que estava disposada a tirar endavant amb la Insubmissió. Una decisió que més tard s'ha vist que va ser equivocada.

Les primeres incorporacions havien de ser el mes de març; mentrestant nosaltres intentàvem esbrinar què passaria i de quina manera quedava la nostra situació. Des de l'OPSOC se'ns deien coses molt diverses: a uns ens deien que ja ens assignarien destí; a d'altres, que ja els tornarien a enviar una nova borsa de treball; a uns altres que els enviarien fora de la nostra comunitat autònoma; i a algú li van dir que encara no sabien què fer amb nosaltres.

CAMPANYA A LA UAB

Arran de les primeres detencions d'Insubmisos a la mili -un dels quals era estudiant de la UAB- va començar una forta campanya demanant la llibertat dels objectors presos i la retirada del contracte que la UAB havia signat amb l'OPSOC per poder tenir objectors realitzant la PSS a la Universitat. Es va aconseguir un gran suport popular: es recolliren al voltant de 2.500 signatures d'estudinats, professors i treballadors de la UAB en contra de la PSS i per la llibertat dels presos; la Facultat de Lletres es va declarar en vaga durant tot un dia. S'aconseguí paralitzar la posada en marxa de la PSS, fins que la Junta de Govern decidís anular no definitivament el conveni, fins i tot el Rector ens va assegurar que ell i tot l'equip de Govern demanarien el trencament del contracte amb l'OPSOC. Llavors van començar a actuar les associacions d'estudiants (ACE-ENE(IC), FNEC- CiU, AJEC-PSC), iniciant una forta campanya a favor del seu *Servei Civil* a la UAB. Entre anuncis a la premsa, octavetes i cartells, es van gastar unes 400.000 pts. Lògicament, davant la pressió exercida per les associacions i l'amenaça de presentar 1000 suposades signatures demanant la dimissió del Rector, aquest va canviar el seu vot i el de tot l'equip de Govern, fent que finalment es ratifiqués l'acord amb l'OPSOC. Pocs dies després van començar a incorporar-se els primers prestacionistes, la qual cosa va provocar les primeres protestes en contra la PSS per part del personal de l'Autònoma, ja que la majoria de prestacionistes estaven fent

FEM COMPTES

Aquí us presentem una gràfica que mostra el nombre d'objectors insubmisos a la PSS i a la Mili presentats fins ara arreu dels Països Catalans. Alhora de fer aquesta gràfica no s'han tingut en compte els objectors presentats més d'una vegada. Com es pot veure cada vegada hi ha més insubmisos; fins ara, pel que fa a la mili n'hi ha 42 a Catalunya, 9 al País Valencià i 4 a les Balears. Pel que fa a la PSS n'hi ha 17. En total 72 insbmisos!. En el conjunt de l'estat es calcula que a finals d'any hi haurà uns 500 insubmisos a la mili entre presentats i no presentats, dels quals 153 corresponen a Euskadi i 22 a Madrid. Segons les diferents enquestes publicades fins ara, es preveu que el nombre d'insubmisos es tripliqui l'any 1990.

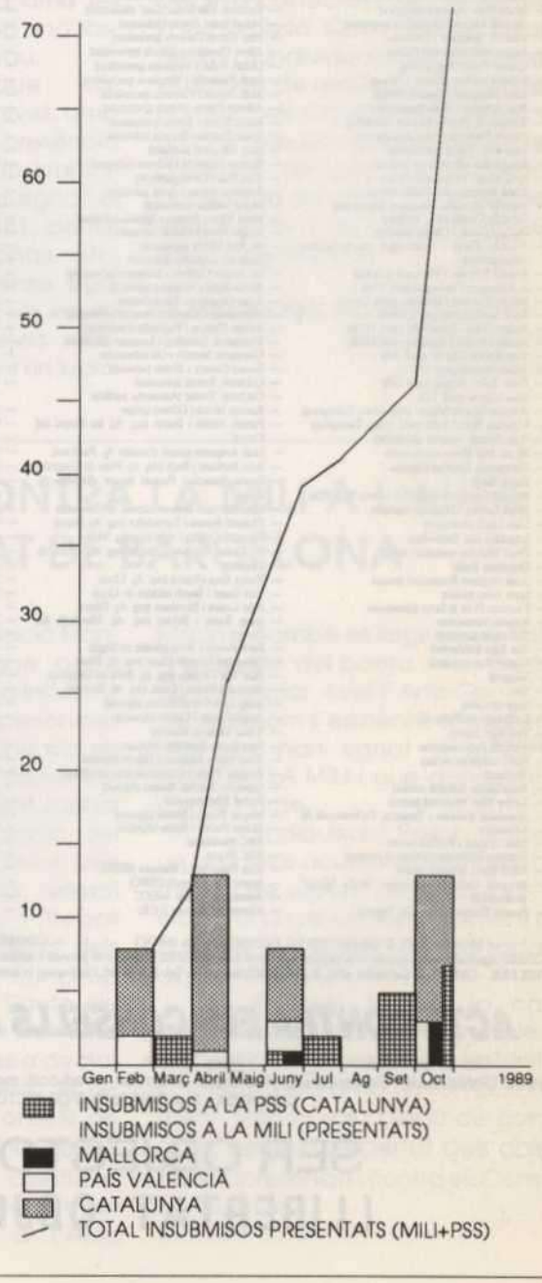

treballs administratius, que teòricament no els pertocava.

Per altre part el passat 25 d'octubre es va presentar el primer insubmís a la PSS a la UAB, que per altre part és alhora estudiant de la mateixa Universitat. Dins de l'acte de presentació es va realitzar una acampada al campus universitari que durà tota la nit del 24 al 25, i a les 12h. s'acompanyà a l'insubmís al rectorat on es va poder parlar amb el Vice-rector d'Ordenació Acadèmica en Julià Cufí que ens va assegurar que no ho notificarien a l'OPSOC. També hi eren presents un representant del Personal Administratiu de Serveis (funcionaris), que va demanar la retirada del projecte que l'Autònoma fos entitat prestacionista, al·legant els problemes que havien trobat en la qüestió dels llocs de treball que estaven ocupant els prestacionistes. Hi assistí també una professora del departament d'Història de la UAB representant als 3 professors més que havien decidit autoinculpar-se amb l'objector insubmís. En aquests moments, però, ja s'estan preparant les pròximes presentacions d'insubmisos a la UAB que hi haurà abans de finalitzar l'any.

CAMPANYA A L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

El 31 de març havien cridat a l'Area de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona en David que havia de ser el primer insubmís a la PSS. Aquell mateix dia s'havien d'incorporar 4 objectors més; però a última hora es va aconseguir que en Marc, un jove de Terrassa, no s'hi presentés i també es declarés insubmís. Ja hi havia els 2 primers insubmisos a la PSS, però també els 3 primers prestacionistes de Catalunya. Al cap de tres dies, vam organitzar una roda de premsa que no va tenir el ressò ni l'assistència que havien tingut les anteriors que s'havien realitzat fins aleshores (presentació de la campanya d'Insubmissió, les 2 primeres presentacions d'insubmisos a la mili i la realitzada en motiu de la posada en llibertat dels objectors presos). La premsa va donar més ressò al fet que s'havien incorporat els 3 primers prestacionistes que no pas al fet que hi haguessin 2 insubmisos. Tot i així vam aconseguir que CCOO s'oposés a que l'Ajuntament segrestés objectors.

Al cap d'uns dies es va realitzar una acció al registre de l'Ajuntament on una cinquantena d'aturats i aturades van reclamar els llocs de treball que els prestacionistes estaven ocupant. Setmanes després, es va ocupar pacíficament l'àrea de juventut de l'Ajuntament, d'on es van conseguir les llistes de tots els objectors que s'havien d'incorporar durant tot el 89. Durant aquesta acció també es va poder comprovar la brutalitat amb que actua la Guardia Urbana, produint fortes contusions, tant als objectors com als periodistes, fins i tot es va haver d'ingressar una persona a l'hospital amb ferides de caràcter lleu. Al juny hi hagué una altra presentació que tingué molt poc ressó, en una època que es va notar moltíssim el descens de ressò que vam tenir a la premsa, degut, segurament, a alguna advertència de certes "autoridades" a la premsa.

SOBRE ELS PRESTACIONISTES

A finals de març també es varen incorporar prestacionistes a la Creu Roja i a l'ADENC (Protecció de la natura). Per cert, el noi que està a l'ADENC -entitat prestacionista *gràcies* a l'AOC- s'ha passat cinc mesos passant a màquina, fent els encàrrecs, i ara volien fer-li pintar les parets d'una nova seu que comparteixen conjuntament amb els militants de l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra (ENE-IC) (quina casualitat, oi ?). El noi s'hi va negar i va enviar una instància a l'OPSOC denunciant els fets. Finalment el prestacionista ha estat traslladat a una altra entitat i s'ha rescindit el conveni que l'ADENC havia signat amb l'OPSOC pel qual era entitat que segrestava objectors.

ALGUNES CONCLUSIONS FINALS

Vàrem canviar la nostra estratègia i varem decidir intentar fer que ens cridessin a les entitats que veiéssim més vulnarables, ja que sinó les úniques notícies que sortien a la premsa era el fet que només s'incorporaven prestacionistes i no hi havia cap problema amb els insubmisos. Fou als voltants del mes de maig, quan més objectors van rebre una nova borsa de treball, aquest cop amb més entitats prestacionistes per escollir. Els objectors cridats eren més joves - tots havien nascut al 70- però aquests si que van contestar, triant les entitats que consideràvem més interesants. A hores d'ara encara estan pendents d'incorporar-se. Per una altra part, la gent que havia rebut la borsa al desembre i que no havia contestat, va començar a ser cridada per incorporar-se a l'INSERSO (*Instituto Nacional de Servicios Sociales*) de Madrid, Saragossa, Burgos, Guadalajara, Osca, o Albacete.

En aquests moments hi ha 17 insubmisos a la PSS declarats i n'hi ha uns 20 més esperant que se'ls assigni un destí. De moment no hi ha cap denúncia per part de l'OPSOC contra els primers insubmisos, que continuen fent una vida normal i tranquil·la. Per altre costat calculem que hi deu haver una vintena de prestacionistes repartits en les diverses entitats prestacionistes, que no són poques. Malgrat que, de moment, els números indiquen que la majoria d'objectors es decanten per la Insubmissió -i més encara si contem els insubmisos a la mili- creiem que al tema de la PSS no se li està donant la importància que té. Hi ha molta feina a fer que per falta de gent que s'hi dediqui no es fa o no se'n fa la suficient (treball amb les entitats prestacionistes, sindicats, grups d'aturats, assistents socials, etc...). Per altre part tant la Generalitat com el Consell Nacional de la Juventut de Catalunya (CNJC) estan preparant una forta campanya a favor de la PSS. Entenem que segurament serà per aquí per on poden fer més mal a la campanya d'Insubmissió i per això demanem que es doni molta més importància que la que s'ha donat fins ara.

CONTRA LA LLEI D'OBJECCIÓ:
INSUBMISSIÓ

ASSEMBLEA D'INSUBMISOS A LA PSS

RETRAT D'UN INSUBMÍS ALEMANY

Bernd és un jove de 24 anys que està a punt d'acabar la carrera de germàniques i filosofia política, i que després de portar 8 mesos fent la PSS va decidir declarar-se insubmís. Entre els 18 i els 22 anys va haver de passar per 4 judicis per tal que un tribunal -una espècie de CNOC- el reconegués finalment com a objector.

La seva tasca dins del servei substitutori consistia en l'assistència individual a persones malaltes en els seus domicilis particulars. Estava cuidant a una dona gran, s'encarregava de dur-la amunt i avall i vigilar-la d'aprop. Feia un horari de 8 de la tarda a 8 del matí 4 dies si i 4 dies no alternativament.

Va començar la PSS al Desembre del 87, més que res per por a la possible repressió que podia comportar la insubmissió. Ell creu que és una activitat positiva però no per a la societat, sinó per a la persona en concret a la que ajuda; però té molt clar que no deixa de ser un servei imposat per la força, un servei que està destinat al manteniment del servei militar i de l'exèrcit, un servei que continua tenint les seves jerarquies i a on les penes i càstigs són molt més durs que en llocs de treball normals: segons la llei alemanya, per desobeir una simple ordre l'objector pot ser condemnat fins a 3 anys de presó, i fins a 5 anys per faltar 3 dies a la PSS. Un cop finalitzat el servei substitutori els prestacionistes continuen estant a disposició de l'Estat fins als 60 anys, i en cas d'emergència els poden utilitzar per a fer de bombers, per a treballar en els hospitals militars i fins i tot per ajudar als militars a detectar mines. Continua, doncs, essent un servei a la Guerra però sense armes. A tots els prestacionistes els obliguen a realitzar un curset de 5 setmanes juntament amb uns altres 80 prestacionistes més, on els ensenyen, entre altres coses, que estan al servei de l'Estat. Ell el va haver de realitzar 4 mesos després d'haver iniciat la PSS, ja que no hi havia places, malgrat que normalment es realitza al començament. Primer havia pensat inscriure's al curset com a malalt, per tal d'escaquejar-s'hi però es va donar compte que seria utilitzar els *avantatges* que se'ls ofereixen per a no fer-ho i, per tant representaria també acceptar tot el sistema. Aquesta contradicció li va ser fonamental per tal que més tard es declarés insubmís. Durant aquest curset va tenir la possibilitat de parlar amb altres companys prestacionistes, als quals exposà els seus raonaments en contra d'aquest servei. Els prestacionistes estaven d'acord amb les seves idees però no eren gent amb els suficients motius polítics com per a qüestionar-se els serveis substitutoris ni la llei d'objecció, era gent que ja havia fet prou amb els sol fet de declarar-se objectors.

Fou als voltants de l'agost del 88 que decidí declarar-se insubmís. Envià una carta a l'Oficina de la PSS anunciant-los que no continuaria fent el servei substitutori. A partir d'aquell moment va començar a moure's. Es va anar posant en contacte amb grups que treballaven el tema de la Insubmissió, grups que li podien donar suport i amb altres insubmisos.

El judici va tardar 9 mesos i ell havia tardat 4 mesos en preparar la seva defensa. Per pagar les despeses del judici existeix un fons de suport als insubmisos. Finalment el jutge li va imposar una pena de 5 mesos de presó en llibertat condicional -que és el que acostuma a passar en aquests casos- i 250 hores de servei social a realitzar en una institució de caire social (aquesta sanció és la que s'imposa a les persones que cometen delictes poc greus i en aquest cas és totalment a part de la PSS).

Hi ha la possibilitat que el tornin a cridar per a fer la PSS i llavors hauria de realitzar els 12 mesos que li resten per a completar els 20 dels quals consta la PSS a R.F.A.. Si es torna a negar poden passar dues coses: que el jutge consideri que és el mateix *delicte* i, per tant no se'l pot tornar a jutjar per una cosa per la qual ja ha estat jutjat anteriorment, o bé que el jutge consideri que es tracta d'un cas de reincidència i així com ja existeix un delicte anterior les penes serien més fortes i segur que llavors sí que aniria a la presó.

A Alemanya existeixen una serie de grups que recolzen la Insubmissió els quals es reuneixen 4 cops a l'any per a donar el seu suport als insubmisos. Es curiós el fet que no criden a fer la mili ni la PSS als joves que tinguin antecedents penals.

Assistència en cas d' Emergència

A Köln (Colònia) existeixen unes instalacions hospitalàries depenents de l'Ajuntament i del tot independents de la Creu Roja, on hi treballen unes 3000 persones. A més d'aquests treballodors hi ha una altra classe de treballadors que no cobren cap tipus de sou i tampoc tenen cap tipus de dret sindical ni laboral: són els prestacionistes. Hi ha 220 objectors treballant per a l'hospital que es troben repartits de la següent forma:

100 prestacionistes estan treballant a les instal·lacions hospitalàries, es destinen com a mínim 2 objectors per a cada departament, i realitzen funcions de cura (assistència i transport de malalts) i funcions administratives (malgrat que aquestes estan prohibides, però més que res són tasques d'autoadministració dels propis prestacionistes). També es dediquen a donar el menjar als pacients, a rentar-los, donar-los conversa, etc... Estan sota les ordres directes del cap de cada secció.

120 prestacionistes tenen cura dels pacients menys greus a casa dels propis malalts. Aquí entren tasques molt diverses, que van des de l'assistència i cura fins a l'anar a comprar el menjar. Aquest és un nou servei que s'ha posat en marxa arran de la presència dels objectors als hospitals, ja que abans no existien un serveis com aquest. Es, doncs, un clar exemple dels llocs de treball que es deixen de crear i la forma més senzilla de tapar una sèrie de forats dins la Seguretat Social creats pel propi sistema que no es realitzaven per la manca de pressupostos. Per una altra part també els és útil per a descongestionar els hospitals massificats per la presència de malalts.

A més dels prestacionistes, existeix un altre grup de persones que fan un any d'ajut social voluntari. Aquestes persones han de realitzar un curset i se'ls obliga a signar un full on s'especifica que, en cas d'emergència, passaran a disposició dels Ministeris de Defensa i d'Interior ja que per alguna cosa són els que subvencionen 2/3 parts de l'anomenat curset. Són els prestacionistes qui, juntament amb aquestes persones que realitzen aquest any d'ajut social, provoquen la baixa dels salaris dels professionals que treballen en el camp de la sanitat pública,i aquest era un dels motius més importants pel qual el Govern volia allargar la durada de la PSS (de 20 a 24 mesos), ja que la quantitat de diners que s'estalvia l'Estat, tant per obtenir la mà d'obra gratuïta que representen els Objectors com per a la conseqüent baixa dels salaris que aquests provoquen, és enorme.

Un clar exemple que aquests prestacionistes estan treient llocs de treball és l'existència d'uns treballadors, els auxiliars, que tenen exactament la mateixa tasca que de forma obligada realitzen els objectors, les úniques diferències són que els auxiliars estan titolats, han hagut de realitzar un curset de 4 mesos i tenen un sou i drets sindicals i laborals. Pels auxiliars, els prestacionistes representen una competència desllleial que fa perillar greument els seus llocs de treball i contribueixen clarament a la baixa dels seus salaris.

Davant aquesta greu situació, els sindicats alemanys no saben fer altre cosa que ignorar completament el tema, es salten totalment la negativa incidència dels objectors en el món laboral i també en la cada cop més deficient assistència al malalt que cada cop més sovint és realitzada per gent totalment amateur que desconeix del tot el camp de l'assistència sanitària. Fins i tot hi ha hagut casos en diversos hospitals on s'han hagut de tancar algunes seccions per manca de personal qualificat. Aquesta manca de personal provoca que molts treballadors hagin de fer un gran nombre d'hores extres, perdent caps de setmana i molts dies lliures la qual cosa provoca que la gent no es dediqui a treballar a nivell sindical, i al no haver-hi militants del sindicat que es vegin afectat directament per aquest problema provoca que el sindicat passi olímpicament del tema. Tan sols fins fa 2 anys, alguns prestacionistes s'han pogut ficar dins del sindicat però continuen sense tindre cap mena de ressò públic. Durant la nostra estada a la RFA aquest hospital es va declarar en vaga per reclamar precisament més personal qualificat i menys *voluntariat* i amateurisme. Durant la vaga i malgrat hi hagi un paràgraf de la llei que digui que *...en cas de vaga cap prestacionista podrà fer cap feina que normalment realitzi un treballador normal i assalariat...* molts objectors van exercir tasques que no els corresponien degut a que aquest paràgraf és molt ambigu i abstracte. Els prestacionistes han d'obeir cegament el cap de secció, que és el seu superior, i si hi ha quelcom amb el que no hi estiguin d'acord, primer ho han de fer i després protestar. Fins i tot dins dels serveis mínims durant la vaga els prestacionistes estaven inclosos juntament amb les infermeres i la gent que estava fent pràctiques.

Per altra part, el Govern ha aprovat a principis del 89 una nova llei de reforma de l'assistència hospitalària, amb la qual s'intentarà convertir els consorcis hospitalaris municipals en empreses privades per fer-los més competitius, ampliacions amb noves maquinàries, més serveis a casa per treure's personal i malalts de sobre, etc.. d'aquesta manera en podran treure un millor rendiment econòmic en detriment, com sempre, dels treballadors.

Equip d'internacional

fundomoc

Diari de Barcelona. Any 198 Dissabte, 4 de novembre de 1989

Societat

LA LLUITA CONTRA L'OBLIGATORIETAT DEL SERVEI MILITAR

Espanya exporta la insubmissió

Francesc Arnau

◆ BARCELONA.- L'Estat espanyol s'ha convertit en l'avançada internacional del moviment d'insubmissió (la negativa a fer tant el servei militar com el civil), després que els objectors de consciència de la resta de països europeus hagin arribat a la conclusió que les respectives lleis que regulen l'objecció de consciència no satisfan les seves expectatives i hagin viat, en la *importació de la cia espanyola*, l'alternativa a la prestació social substitutòria (PSS), regulada de manera similar en tots aquests països.

A Espanya, es calcula que a final d'any hi hauran aproximadament uns 500 insubmisos, mentre que en altres països europeus "l'insatisfeit encara és un objector militat", segons els seus homòlegs d'aquí, tot i que no s'ha fet cap cens per la poca contestació que hi ha hagut fins ara per defensar els insubmisos. Per aquest motiu, l'any que ve, el 15 de maig, Dia Internacional de l'Objecció de Consciència, es dedicarà a l'Estat espanyol i a la problemàtica concreta que significa la insubmissió.

La penalització a Grècia

El període de prestació del servei social a Europa és molt divers, i en alguns indrets fins i tot depen del tipus de prestació que es faci. Excepte a Itàlia, aquest període sempre és més llarg que el servei militar. Habitualment, el temps de compliment es mou entre els vuit mesos d'Àustria i els 24 a què pot arribar a França, Espanya o Dinamarca. A Grècia, on només es reconeix el dret a l'objecció de consciència per motius religiosos, és de 52 mesos, el doble del període de servei militar.

El fracàs de l'experiència europea és argumentat per Sergi Rodríguez, del Moviment d'Objecció de Consciència (MOC), que afirma que "no s'ha aconseguit fer un servei alternatiu ni s'ha fet el mal que es pretenia fer a l'exèrcit amb la renúncia massiva a anar a la *mili*".

El representant del MOC explica que a la República Federal d'Alemanya (RFA) "són habituals les ofertes de treball a objectors llicenciats en enginyeria o arquitectura, en unes condicions laborals molt profitoses pels empresaris".

Álvaro Hilario, objector base, afegeix que, a França, "és fàcil veure objectors fent d'ajudants en alguna església o participant en campanyes de defensa de la vaca pirinenca, quan se suposa que el que han de fer és treballar per la pau". A França, la llei d'objecció de consciència es va fer el 1983, després d'un acord entre el govern i el moviment d'objectors. Aquest moviment "ja s'han penedit de l'acord, perquè ha beneficiat tothom menys els objectors".

Aquesta és una de les principals conclusions de la gira que el MOC ha realitzat per diversos països europeus per "conèixer quins plantejaments hi han actualment en aquest àmbit i per explicar el que està passant ara aquí", segons Sergi Rodríguez, del MOC de Catalunya, un dels que va participar en el viatge acompanyat d'Hilario i Rafa Arias, del MOC de Madrid. Tots aquests són insubmisos en llibertat provisional.

La gira de la delegació del MOC ha inclòs els països escandinaus, França, Itàlia, la RFA. Tots aquests Estats tenen l'objecció de consciència regulada de manera similar des de fa molts més anys que Espanya, on es va regular el 1984 seguint el model de la RFA. Per Rodríguez, "ara veu el fracàs de la PSS, que no ha servit pel que s'havia previst".

Fer d'esquirols

L'experiència europea ha deixat exemples curiosos de l'aplicació del dret a l'objecció, com el que va representar una vaga d'infermeres que va haver-hi a la RFA i que van servir perquè els objectors destinats als hospitals fessin la feina, obligats pràcticament a fer d'esquirols", va explicar Rodríguez. A més, va afegir que "a vegades també han de fer treball civil de reraguarda en maniobres militars". Amb tots aquests antecedents, "és fàcil entendre que en aquests països s'hagi vist amb simpatia el nostre moviment".

L'alternativa de la insubmissió no ha estat seguida fins ara a Europa, perquè, hi havia una certa rutina en el compliment de la llei i, en els pocs casos en què es duia a terme, l'empresonament, sense cap tipus d'oposició ciutadana, era automàtic. Rodríguez explica que "per primera vegada a la resta de països europeus, a Itàlia ha començat una coordinació entre els insubmisos, que a partir d'ara es neguen a anar a la presó s'enfronten a les lleis que regulen l'OC". La conseqüència de tot això serà "l'inici d'una campanya internacional contra la *mili* i contra la PSS".

En altres països europeus es constata el fracàs del servei social alternatiu

Excepte a Itàlia, el període de prestació substitutori és més llarg que la "mili"

ELISABET VILALTA / JOAN LLORENS

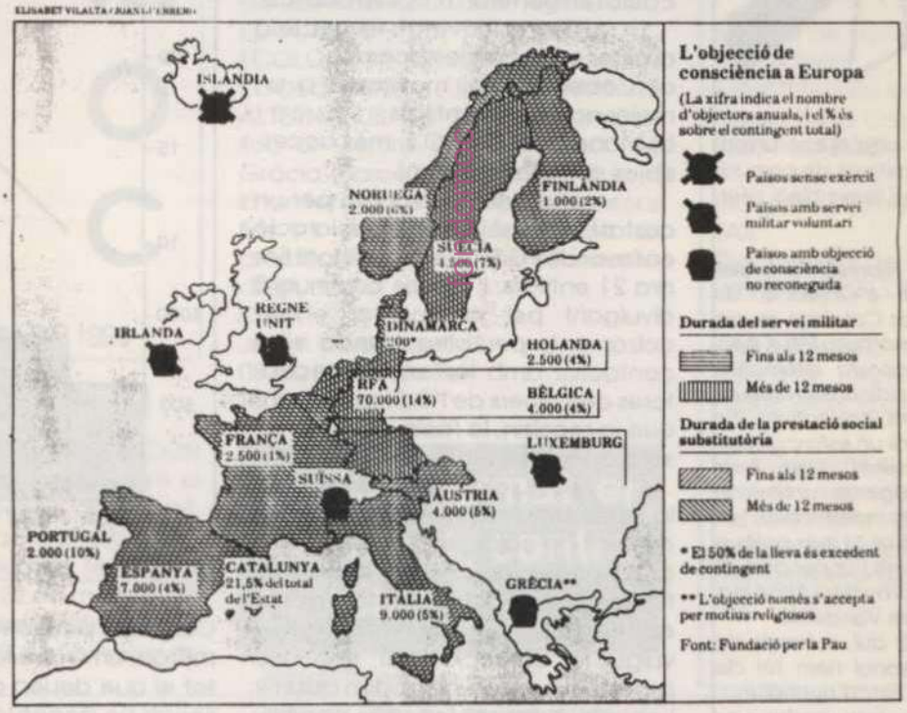

A l'Est també hi ha qui rebutja entrar a l'exèrcit

◆ El moviment democratitzador a la RDA ha facilitat el reinici a la regulació del dret d'objecció de consciència, vigent des del 1969, que preveia un servei sense armes i la realització d'altres tipus de treballs a l'exèrcit. L'any passat es van declarar insubmisos 20 joves de Berlín Est i aquest any ha arribat al centenar només a la capital, i entre 300 i 400 a la resta del país.

En altres Estats de l'Europa Oriental, també ha començat un procés de reivindicació de l'objecció de consciència, com és el cas de Polònia, Hongria i la mateixa Unió Soviètica. Per la seva banda, Iugoslàvia va acollir l'any passat la Trobada Internacional d'Objectors.

A les repúbliques bàltiques, Estònia, Letònia i Lituània, el reconeixement de l'objecció està protagonitzant algunes mobilitzacions, conjuntament amb tot el moviment social que s'està desenvolupant en aquests territoris, segons dades recollides pel MOC.

Sergi Rodríguez afirma que a l'Europa Oriental "també han recollit l'experiència negativa dels altres països i ja rebutgen d'entrada la PSS". A la gira que ha fet el MOC durant el darrer mes, a Berlín Est "havien editat dossiers amb material nostre, on acceptaven els nostres plantejaments", segons van poder comprovar en una reunió clandestina celebrada amb objectors germano-orientals, en una església de la ciutat.

Per Sergi Rodríguez, la insubmissió creuerà a Europa

Els objectors de Berga ja estan en llibertat

◆ Els sis objectors que van ser detinguts dimecres a Berga quan intentaven boicotejar l'acte de jura de bandera dels reclutes destinats al regiment de caçadors van sortir ahir en llibertat, amb una fiança de 30.000 pessetes que el jutjat de Manresa va fixat per cada un. Organitzacions d'objectors d'arreu d'Europa començaran una campanya de solidaritat amb els dos insubmisos, Carles Hinojosa i Josep Maria Moragriega, que el dia 16 s'han d'enfrontar a un consell de guerra. La campanya començarà amb la tramesa massiva de telegrames de suport als dos processats.

El MOC començarà una campanya de mobilitzacions per protestar contra els judicis contra l'empresonament de quatre insubmisos a Barcelona i un a Sant Sebastià contra el sorteig de la llei de l'any 1990, que es farà dia 12.

A Espanya hi han diferents convocatòries pel dia del sorteig. A Barcelona, es concreten en una cadena humana contra el servei militar que pretén unir Canaletes, Govern Militar, la plaça Sant Jaume i el negociat de lleves al carrer Portal del Àngel.

D'altra banda, pels dies 25 i 26 de novembre, hi ha convocat a Suïssa un referèndum per decidir l'abolició o no de l'exèrcit. Tot i que s'espera un pronunciament negatiu dels votants suïssos, els pacifistes confien que obtindran almenys un 25% de vots afirmatius.

INTERCOMARCAL DE REUS

Els dies 4 i 5 de novembre reputadíssims membres del MOC d'arreu del País es van reunir en assemblea per discutir, altercar, argüir, contendir, controvertir, debatre, dialogar, disputar, litigar, parlar, picar-se, pledejar, polemitzar, raonar, rivalitzar, qüestionar i ventilar quatre temes claus per a la nostra existència: Col·lectiva Si - Col·lectiva no, Consells de Guerra, PSS i Relacions amb els altres grups.

Us reproduim aquí el comunicat que es va adreçar als mitjans de comunicació coincidint amb l'Assemblea Intercomarcal:

Els membres representants dels grups del Moviment d'Objecció de Consciència dels Països Catalans, reunits en Assemblea Intercomarcal a Reus, considerem que tota proposta alternativa basada en la defensa radical dels drets de l'individu i les llibertats col·lectives, ha d'ésser capaç d'assumir un esforç globalitzador. En aquest sentit, com hem sostingut sempre, ecologisme i antimilitarisme són dos conceptes indestriables. I un dels casos en que això es fa més palès el tenim ben a la vora, amb l'ús per part de la indústria d'armament nuclear francesa, del plutoni provinent de Vandellós.

Per a això els qui, a través del propi compromís personal hem fet del treball per la Pau una tasca quotidiana i alhora engrescadora, fem nostra una vegada més la reivindicació antinuclear pel desmantellament de les centrals d'Ascó, Vandellós i Cofrents, com a un pas importantíssim en la lluita per la desnuclearització i desmilitarització totals, a la Mediterrània i al món.

Per tant, des del MOC, i en virtut de la coherència associada a la nostra responsabilitat civil, donem suport a la convocatòria de manifestació per a proper dijous dia 9 a les set de la tarda, a Tarragona, i a d'altres que es poguessin realitzar en el mateix sentit, tot assumint el repte que suposa en la societat en què vivim, el treball continu per un món més just.

Reus, a 5 de novembre de 1989

OBJECCIÓ FISCAL

LA VIII^ena ASSEMBLEA D'OBJECCIÓ FISCAL I LA CAMPANYA 1989

Enguany, a l'assemblea del 7 d'octubre es respiraven aires molt positius. Es nota que la cosa va endavant, que hi ha idees clares i moltes ganes de pencar. El fantasma dels embargaments ja és un fet que va en en augment, i es va valorar com a molt positiu l'aprofitament que se'n pot fer per a la difussió als mitjans de comunicació i en general a l'opinió pública.

Com a novetats respecte a d'altres anys cal destacar:

a) L'obertura del moviment a un major nombre d'entitats

b) Maneres de fer O.F. més accessibles a molta més gent

L'obertura comprèn per un costat l'existència d'una Declaració en favor de l'O.F. que l'han signat fins ara 21 entitats, i que es continuarà divulgant per augmentar el recolzament; per altra banda s'ha contactat amb les entitats receptores dels diners de l'O.F. demanant que la recolzin, la facin conèixer als seus associats, etc.

La guia d'aquest any inclou la *via andalusa* que és una manera diferent de calcular l'import d'O.F. i que permet fer- la amb quantitats força més baixes. Incorporar aquesta opció no significa que es vulgui fer objecció *light*, sinó que suposa que els qui no poden assumir l'objecció normal tenen la possibilitat de seguir fent O.F.. Dins d'aquesta línia de fer més accessible l'O.F. s'ha editat una carta d'adhesió a l'O.F. que cal incloure en presentar la declaració de la renda: és una forma de que els qui no facin l'O.F. però hi estiguin d'acord ho manifestin.

Tot plegat, més l'explicació del què i el com de l'O.F. queda molt ben recollit en el fulletó que enguany s'ha editat conjuntament per a tots els Països Catalans, i que es ven a 100 ptes. A part hi ha els tríptics, les enganxines per als bitllets i un audiovisual que està a disposició dels grups que vulguin organitzar algun acte (dura 20 minuts i cal demanarlo a la Comissió Permanent). Es van tractar moltes altres coses, entre les quals com fer front als embargaments, però seria massa extens per aquest article. Les darreres accions que s'ha fet han sigut:

-el 21 d'octubre es va presentar una denúncia al govern per propaganda enganyosa a *en que se gasta el dinero de los impuestos.*

-l'11 de novembre es va fer una

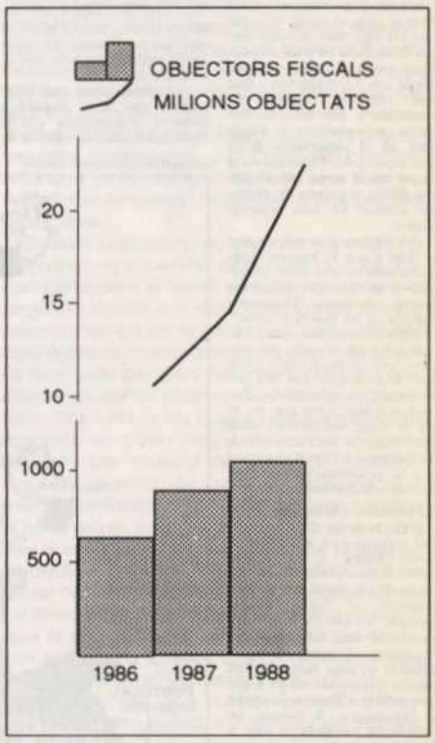

Cercavila per demanar comptes als militars, amb una factura gegant per tot el que deuen de les Objeccions Fiscals no acceptades.

-el 25 de novembre es va fer una entrega col·lectiva de declaracions de renda a diferents localitats.

Per a la propera trobada el tema central seran els embargaments, i es proposa a tothom que tingui idees ho faci arribar a la Comissió Permanent (*).

Dolors - MOC Badalona

* Assemblea d'Objecció Fiscal
Rivadeneyra 6, 10
08002 Barcelona
(93) 3176177
(Secretaria dimecres de 18 a 20 h.)

CONVOCATÒRIES

INTERCOMARCAL

Pels dies 24 i 25 de Març de l'any vinent hi ha convocada la propera assemblea intercomarcal de MOC. Aquesta vegada es farà a Osona. Sobretot reserveu-vos aquest cap de setmana i confirmeu la vostra assistència al Casal a primers de Març.

INTERCOMARCAL
OSONA - MARÇ

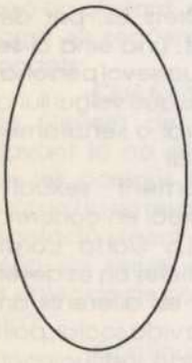

MOC

24-25 DE MARÇ DE 1990

MOCADOR 12

La redacció del MOCADOR farà un altre esforç perquè surti el MOCADOR 12. Això serà l'any vinent. Els articles, informacions, dibuixos i col·laboracions s'han de fer arribar al Casal abans del 22 de març, o bé portar-ho a la propera intercomarcal. El MOCADOR 13, si no hi ha res de nou, tancarà l'edició el darrer dia de maig.

Iers SEMINARIS D'AUTOFORMACIÓ ECOLOGISTA 1989-90

El Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius (CEPA), amb la col·laboració del MOC i altres entitats, organitza els Iers Seminaris d'Autoformació Ecologista. Aquests Seminaris es divideixen en cicles que versaran sobre CONTAMINACIÓ, SALUT I ALIMENTACIÓ, TERRITORI, NUCLEARITZACIÓ, DRET AMBIENTAL, EDUCACIÓ AMBIENTAL, ECOLOGISME I DESENVOLUPAMENT I ECOLOGISME I MOVIMENTS ALTERNATIUS. Els Seminaris tindran lloc al Centre Cívic "L'Artesà" de Gràcia (Barcelona) i encara que ja s'han fet els primers, hi haurà sessions fins l'1 de juliol. L'Assistència és gratuïta i si voleu més informació dirigiu-vos a:

CEPA
Jacint Verdaguer, 48
08730 Molins de Rei
Tel (93) 6686107

fondosmoc

Ja has firmat el manifest contra la mili?

Demana el full de signatures a qualsevol MOC comarcal

ADRECES I TELÈFONS

Aquesta secció està oberta a tothom perquè ens informeu de les adreces i telèfons on poder adrecar la nostra solidaritat, queixes, desitjos...

- Si voleu parlar amb el Sr. Jutge Izquierdo Grima truqueu al telèfons (93) 317 90 75 o 301 20 77 o 301 82 26. Aquesta acció es recomanable de fer quan hi hagi insubmisos a la presó o consells de guerra.
- Si teniu una estona per escriure una postal, manifestant públicament el nostre rebuig al servei militar, a la LOC i contra els Consells de Guerra, o enviar un telegrama us donem un parell d'adreces on fer-ho:

Ministre de Defensa
Narcís Serra
MINISTERIO DE DEFENSA
Paseo de la Castellana, 109
28071-MADRID

GOVERN MILITAR - TRIBUNAL MILITAR
Plaça Portal de la Pau s/n
08001-BARCELONA

AMNISTIA INTERNACIONAL
Alfons XII, 19-21, pral-1
08006-BARCELONA

Us suggerim un text: *Ser objector no és cap delicte. Exigim el sobreseïment dels consells de Guerra als Insubmisos.* També podeu reproduir el manifest contra la mili.

SAFAREIG

Coincidint amb la intercomarcal de Reus, el dissabte dia 4 de Novembre es va fer la manifestació davant la Central Nuclear Vandellós 2 per demanar-ne la demolició. Entre els milers de persones que demanaven el desmantellament d'aquesta i de totes les centrals nuclears del pais ,hi havia un grup de gent que cridava: *Ni nuclears ni militars. Energia nuclear, energia militar.* Eren els objectors del MOC desplaçats des de Reus. Som a tot arreu...

Segons informacions arribades a la redacció del MOCADOR, el dimecres 25 d'octubre, el ministre de la guerra va patir un relaxament de l'esfínter anal extern produint-se un desprendiment de gran quantitat de matèria orgànica en procés de descomposició i gasos altament tòxics. En un primer moment els serveis de seguretat del ministeri van desallotjar totes les persones que en aquell moment es trobaven al ministeri de la guerra. El SIMOC ha pogut saber que aquest succés es va desencadenar en el moment en el qual la secretària del ministre mostrava una fotocòpia del recull de premsa d'aquell dia; concretament la pàgina 5 del diari Avui.

A la darrera Intercomarcal de Reus l'insult de moda i el més utilitzat va ser: *ets més cerdu que l'Isquierdu.* Aprent-el i difon-el.

En cercles polítics de la capital del Reino es comenta que el Sr Serra, ministre de defensa, deixarà el càrrec amb la renovació del govern. S'especula que el motiu per a aquest cessament és la persecussió sistemàtica i continuada que un grup d'objectors fa al ministre de la guerra. Desitgem de tot cor que el recanvi sigui assenyat i raonable i així s'evitarà problemes.

de manera breu...

13/10/89 - Estrasburg
PARLAMENT EUROPEU

El Parlament Europeu va reclamar per a tots els joves de la CEE:

el dret a negar-se, en qualsevol moment, per motius d'objecció de consciència, a realitzar el servei militar amb armes o sense.

L'Estat Espanyol és el que castiga amb una pena més llarga (fins a sis anys de presó) la negativa a realitzar el servei militar un cop el jove s'ha incorporat a fer la mili (objecció a mitja mili).

9/11/89 - Barcelona
UN CORONEL, FUTUR MINISTRE D'EDUCACIÓ

El coronel Carlos Moro Muñoz, del Centre Provincial de Reclutament, situat a la caserna del Bruc (Barcelona), preguntat sobre possibles protestes del moviment antimilitarista coincidint amb el sorteig de quintos d'enguany va fer les següents declaracions:

no creo que vengan aquí. Queda demasiado apartado i no hay turistas.

A més, va afegir que considerava que aquestes actuacions només les protagonitza gent que *no ha asimilado la EGB.*

Genial Sr Moroll. El MOC té la intenció de proposar-lo per a Ministre d'Educació arran de l'alt idex de fracàs escolar que pateix la societat.

10/11/89 - Barcelona
RODA DE PREMSA AL LOCAL DE JUSTÍCIA I PAU

La roda de premsa fou convocada per la Plataforma d'Objectors i Objectores per la Insubmissió per tal d'explicar la Cadena Humana contra la mili i els diversos actes contra els Consells de Guerra a en Carles Hinojosa i en Josep M. Moragriega.

Montse Maronda conduí la roda de premsa en nom de la Plataforma. Tot seguit intervingueren els dos objectors insubmisos processats manifestant que la repressió no els farà canviar les seves idees antimilitaristes. També parlà l'Albert Capella, objector empresonat darrerament a la Trinitat, que explicà la seva experiència i la dels altres quatre objectors que estaven, també, privats de llibertat. La roda de premsa, a la qual hi assistiren molts mitjans de comunicació, va tenir el suport i la intervenció dels escriptors Francesc Candel i Manuel Vázquez Montalbán, dues de les persones que han signat el MANIFEST CONTRA LA MILI.

12/11/89 - Barcelona
CADENA HUMANA CONTRA LA MILI

La Plataforma d'Objectors i Objectores per a la Insubmissió va convocar una cadena humana pel centre de Barcelona coincidint amb el sorteig de quintos d'aquest any. Hi van assistir entre 3500 i 4000 persones que van cobrir el recorregut que s'havia establert: Plaça Catalunya-Negociat de Quintes (Portal de l'Àngel)-Plaça Sant Jaume-Rambla Ferran-Govern Militar (Portal de la Pau).

Dos petards van marcar l'inici de la cadena que es va acabar al cap d'un quart d'hora. Després tothom va anar en manifestació cap a la Plaça de Sant Jaume.

Un membre de la Plataforma, un familiar dels insubmisos i en Carles i en Josep M. van parlar a l'audiència i, amb ambient molt festiu, es van sortejar quintos de cervesa; els quals, tot i que ni la Generalitat ni L'Ajuntament van deixar-nos connectar els equips de so, es van poder adjudicar a cinc afortunats.

C. Oicader

Novembre 89 - Barcelona
PER A LA LLIURE EXPRESSIÓ DE LA PRÀCTICA HOMOSEXUAL: CARTA DE DRETS

Dret de tota persona a decidir lliurement per una opció sexual pròpia segons els seus desigs i a viure aquesta sexualitat públicament i privada sense cap tipus de limitacions socials (A.2).

Aquest és un dels articles que encapçalen la Carta de Drets elaborada pel FAGC-JAG. La Carta de Drets és, per descomptat, una eina al servei de qualsevol persona o col·lectiu que vulgui lluitar, col·laborar o senzillament participar en l'alliberament sexual homosexual en concret.

La Carta consta de 36 articles on es desenvolupen els diferents àmbits de la vida social, política, privada, institucional... Les relacions interpersonals, infants i joves, sanitat, exèrcit, etc. són alguns dels temes que abraça.

La Conferència de la Internacional Gai i la COFLHEE (Coordinadora Gai Estatal) han assumit, també, la Carta de Drets com a eina de treball.

D'altra banda, el JAG (Joves per a l'Alliberament Gai) continua amb la campanya MENORS DE QUÈ? -tema que trobem en el punt D.11 de la carta-. Els propers 7, 8 i 9 de desembre es realitzaran unes Trobades de Joves per a l'Alliberament Gai per tractar aquest tema.

El FAGC i els seus col·lectius ofereixen la Carta Drets per tal que arribi al conjunt més ampli de la societat. Us convidem a col·laborar amb nosaltres CONTRA LA DISCRIMINACIÓ.

Eugeni Rodríguez-FAGC

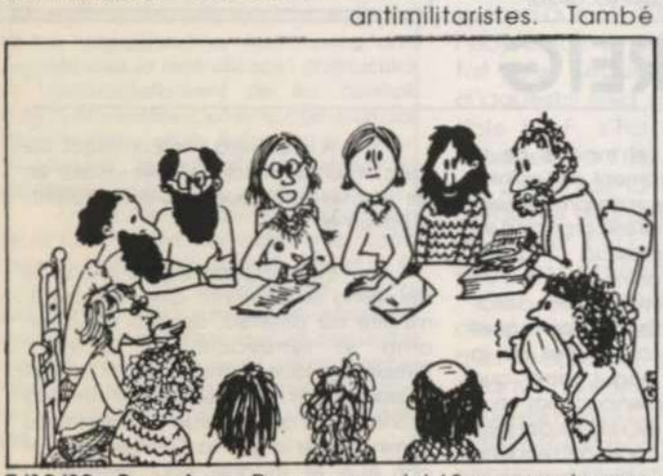

7/10/89 - Barcelona. Ressacosos del 68 es reuneixen en Assemblea alternativa.

fondamoc

de tot

LA UAB: ENTRE LA PSS I ELS CONSELLS DE GUERRA

Aquesta és la nota que l'Equip de Govern de la Universitat Autònoma de Barcelona va publicar als diaris de Barcelona el dimarts 14 de novembre, en vigílies dels primers consells de guerra.

El text deixa entreveure una sensibilització sobre el tema, però això no obstant, ens han sorgit els següents interrogants:

-Què farà l'Equip de Govern de la UAB davant la no suspensió de les accions judicials en curs i la no revisió de la legislació vigent en matèria de servei militar i d'objecció de consciència?

-Continuarà la UAB acollint (segrestant) objectors de consciència per a fer la PSS d'una llei que de moment ja ha condemnat a un estudiant de la UAB a més d'un any de presó?

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

NOTA DE L'EQUIP DE GOVERN

A la vista de la convocatòria del judici militar contra els estudiants Carlos Hinojosa (UAB) i Josep M. Moragriega (UB), pel presumpte delicte d'insubmissió, l'Equip de Govern de la UAB vol fer constar que:

1. Si bé la Junta de Govern de la UAB va acceptar al seu dia d'acollir objectors de consciència a fer la PSS en el seu campus, també va expressar la seva profunda preocupació per les manifestes insuficiències de la Llei 48/1984 d'Objecció de Consciència. Aquesta preocupació es va manifestar als grups parlamentaris i al govern amb el prec que fossin receptius a les demandes de la societat pel que fa al servei militar i a l'objecció de consciència i que es procedís a la revisió de la normativa en vigor.

2. Des de l'acord de la Junta de Govern, fa set mesos, creu que la situació s'ha agreujat ja que els procediments legals contra els insubmisos i els objectors no incorporats a la PSS han seguit el seu curs. Així, s'ha arribat a la propera celebració dels judicis esmentats.

3. Cal tenir en compte, d'altra banda, que la recent campanya electoral ha posat de manifest una preocupació social per tot el que fa referència al servei militar obligatori.

Per tot això, l'Equip de Govern de la UAB vol manifestar la conveniència que se suspenguin les accions judicials en curs i que es revisi la legislació vigent en matèria de servei militar i d'objecció de consciència.

fondamc

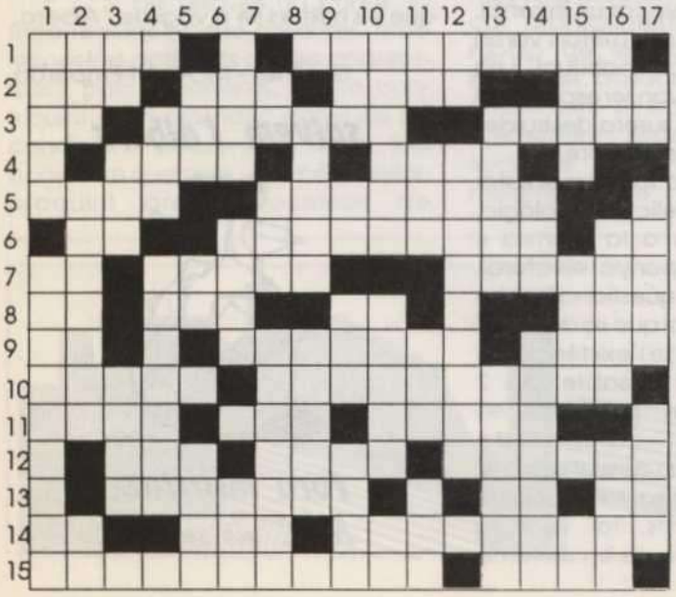

MOTS

HORITZONTALS: 1. Sol raptar-te / Està errant / Nosaltres hi pertanyem. 2. Moneda europea / Allò que simbolitza el colom / Tant de bo la tinguis / No parla. 3. Nota musical / El tens entre les mans / On la gent estalvia. 4. I / Imperfecció que disminueix el valor d'una cosa / Està errant un altre cop / Que cedeix fàcilment a la pressió, femenina / 50. 5. Arribar en retard és fer-ho / Questionant, interrogant / Una E coixa. 6. Nota musical / País Valencià, Les Illes i ... / Pronom feble, enclític. 7. 101 / Manifestacions / Balls. 8. Osmi / Quan taca, txungo (al revés) / Policia militar / Acord musical / Forma prefixada del mot grec theïon (al revés). 9. Mite desvocalitzat / 50 / El de Cent s'ocupa de la corporació municipal antiga de la ciutat de Barcelona /Darrere. 10. Ho fan els pares pels seus fills / Per atzar. 11. En certs jocs de cartes, cadascuna de les cartes d'un coll determinat que venç les dels altres colls / Moviment que es troba al Casal de la Pau / Natiu de Croàcia / Anarquia. 12. Doble corba / La G de FAGC / Vall fluvial enfonsada i inundada pel mar amb una U intercalada / Un fill anòmal de Lenin. 13. Acompanya la N i forma un altre so / Que té ardor / Torna la anarquia / Anti escursat / 501. 14. Pronom feble / Elisabet, però al revés / Veus coses que no hi són. 15. Molt necessària però poc practicada / Alguns l'hi diuen a la iaia.

VERTICALS: 1. Allò que dóna valor a una cosa / Amigues, col·legues... 2. Gel, en anglès / La hipocresia s'hi disfressa / Ca 3. Galetes mengívoles, encara que repetit tenen nom de vedette / Prefix llatí que denota tres / Vestit romà / La porten certs *novatos*. 4. Conjunció que coordina / En anglès, boig / Pot ser-ho una guerra, un consell, un home, una disfressa,... però, en tot cas, no serveix per a res / Igual que la primera d'aquesta tira. 5. Sentiment desagradable que tenim a les armes / Alumini / Torna a errar / Ego repetit. 6. Se'n diu d'aquell que s'ho guarda tot per a ell / Consejo Nacional de Objeción de Conciència / La Marta la té / Salutació sense una que no sona. 7. Universitat Autònoma / Dia, però barrejat / Venir al pensament. 8. No te'n descuidis que, a l'hidrogen, no se li pot escapar / Si són humans, han de ser els mateixos per a tothom / Tan difícil de definir que preferim no fer-ho; en castellà, va néixer / La tercera. 9. Ho faig servir / Em permet escriure, entre altres coses / Mà d'obra barata / Ja ho he fet servir. 10. Algun dia desapareix / Prostituta / Nota. 11. Terminació verbal / Organització de les Nacions Unides / Llar incompleta / Tecla de l'ordinador. 12. Nota desvocalitzada / Perillós i poc sa, sembla que ara tothom hi està en contra / Urani. 13. Iode / Els *Stones* n'hi foten molta / Nou vòmica o llavor tòxica. 14. Tothom la té / La 1era / Adverbi / Pujant, comerciant de vins. 15. Cap a dalt, és al Perú / Són recents i nous, al revés / Encara no sap conduir / Emfasitza un negació. 16. Cap a dalt, al Madrid li és molt xiulat pels catalans /Escullen / Forma part de l'idealisme. 17. Sil·laba cantarina / La Major es fa un cop a l'any / Licor dolç que serveix per fer cigalons.

Marta i Santi

γψυεαλκυδοπεφιπ

MILITARS A L'ALBERA

El 26 de setembre al camp de tir de la Base Militar de Sant Climent es declarava un incendi forestal com a resultat de les pràctiques que en aquells moments realitzava l'artilleria sobre el Pic Castellar. La zona, emmarcada dins la Serralada de l'Albera, els darrers contraforts del Pirineu abans de submergir-se a la Mediterrània, és d'un interès ecològic important. Tant més que el Parlament de Catalunya ho va protegir parcialment sota la qualificació de Parc Natural. Una protecció que ha estat insuficient perquè no inclou espais especialment agredits i delicats (com el camp de tir) i perquè els recursos pressupostaris destinats al Parc pràcticament són inexistents.

Afortunadament a on no arriba l'administració és el treball d'entitats i associacions el que intenta cobrir les necessitats primordials.

Una de les amenaces més repetides que en el decurs de l'any es declara en diversos punts de l'Albera són els focs forestals. L'any 1986 va ser catastròfic amb milers d'hectàrees cremades. des de llavors s'ha despertat una especial sensibilització a tota la comarca que s'ha traduït amb un seguiment de les causes dels incendis forestals.

Entitats com el Centre d'Estudis i Protecció de l'Albera recullen al llarg de l'any dades tant de fons administratives (Medi Natural) com pròpies (de la gent del pais). Les conclusions que s'han pogut extreure són que els motius de la proliferació de focs forestals són principalment de dues menes: "Imprevisibles", causats per piròmans, pagesos, pastors o costellades de xaves que voluntàriament o no es poden generar en qualsevol lloc i moment; I després els "Previsibles" com a resultat de dues causes: els abocadors incontrolats (Llançà, Sant Climent...) i les pràctiques militars. Són focs localitzats (sempre al mateix lloc) i com a resultat d'una activitat concreta (cremar escombraries, artilleria, etc.).

Si bé l'administració s'encarrega de perseguir i criminalitzar els primers casos mitjançant campanyes publicitàries i l'actuació dels agents forestals repartint denúncies a tort i a dret, en el cas dels focs "previsibles" ens trobem davant d'una absoluta negligència. Tot i ser perfectament controlables prenent un mínim de mesures concretes, un any si i l'altre també es repeteixen els focs per aquests motius.

La CEPA i la Institució Alt Empordanesa per la Defensa i Estudi de la Natura (IAEDEN) l'any passat van pendre part en el conflicte donant avís tan als Ajuntaments responsables d'abocadors com a la Base Militar que qualsevol incendi seria motiu d'una campanya de denúncia.

I, efectivament, aquest estiu l'abocador de Llançà va provocar, a principis de juliol, la destrucció de 300 hectàrees de bosc i matoll i més tard, el 26 de setembre foren els militars. En ambdós casos es va interposar una denúncia per Delicte Ecològic i en el primer cas la campanya subseqüent va suposar el tancament de l'abocador d'escombraries.

El tema de la Base Militar és força més conflictiu. L'any anterior es van cremar entre 200 i 300 hectàrees amb tot un seguit d'incendis causats per activitats tan diverses com artilleria, morters, foc d'ametrelladora i granades de mà. La campanya de denúncia que es va realitzar va ser suficient com perquè enguany es suspengué durant tot l'estiu qualsevol activitat susceptible de provocar un incendi. Però a finals d'estiu els militars varen reiniciar la dinàmica "habitual" i els seus resultats no es van fer esperar: 14 hectàrees d'alzina surera destruïdes pel foc a finals de setembre.

La resposta fou immediata: denúncia per delicte ecològic, aparició d'articles a la premsa i, aprofitant la campanya electoral, es va distribuir un qüestionari entre partits polítics per tal que es definissin sobre el problema de l'existència de la Base Militar. El dissabte, dia 2 d'octubre es van presentar els resultats de l'enquesta acompanyada d'un dossier sobre el tema. Si bé la premsa va respondre molt bé, els partits, tal vegada incapaços de mullar-se en un tema d'aquesta mena, van donar la callada per resposta i solament Alternativa Verda va enviar el seu representant a la roda de premsa.

La realització d'aquestes accions judicials i la seva difussió pels mitjans de comunicació són un primer pas per crear un estat d'opinió més receptiu davant les previsibles accions de tota mena que més endavant, mentre es mantingui el conflicte, s'hauran de realitzar.

Tot i que fins ara no es pugui parlar de resultats espectaculars hi ha diversos elements indicadors d'un notable progrés en el tema: entitats conservacionistes com l'IAEDEN s'han implicat en el tema tenint en compte que fins no fa gaire no volien setir parlar d'actuar contra els militars; aquests, com a resultat de les diverses pressions, s'han vist obligats a pendre mesures preventives (limitació de les activitats i maniobres i obertura de tallafocs); s'ha constatat que les iniciatives dels militars són insuficients per evitar les conseqüències ecològicament devastadores de la seva presència i com a conseqüència d'això, per primera vegada, veus, que precisament no es poden qualificar d'antimilitaristes, plantegen la necessitat de suspendre els exercicis militars i, indirectament, el desmantellament de la base.

A nivell popular s'ha trencat el mite dels militars com a estament intocable. Aquest panorama obre unes prespectives de treball molt més ampli, una situació que anys enrera era gairebé impensable, i que ha d'anar enfocat a aconseguir que els militars se'n vagi de l'Albera.

Gustinet - MOC Alt Empordà

fondbrnoc

UNA SOLA TERRA

L'objector nº 10345 va obrir les pàgines del MOCADOR 11. Era el dimarts a la tarda i després d'un dia atrafegat es va regalar amb una tapeta de *palmitos* i una cerveseta fresca. Mandrosament va fullejar la revista. No es va aturar en un article titulat *Una sola Terra*. Després de xarrupar l'últim glop de cervesa va emetre un petit erupte i va marxar; la reunió de la Plataforma l'esperava. Mentre apretava l'accelerador del seu vehicle diesel, llançat a gran velocitat pel carrer Balmes, la calor el començà a amoïnar. Sí, avui també s'havia posat un jersei massa gruixut. Fot un temps ben boig estem ben entrats en la tardor i no fa gens de
fred, va pensar. Va trencar per Via Laietana decidit a afrontar la reunió de la Plataforma i el seu vehicle es va perdre entre la multitud d'automòbils que es dirigien cap al centre.

El nostre objector no sabia que aquella tarda s'havia cruspit el cor d'una palmera de 40-50 anys, provinent de la selva Amazònica i que es ven al mercat amb el nom de *palmitos*. També ignorava que la llauna de la cervesa que assedegadament havia begut, era fabricada al Brasil i que l'energia utilizada per a la seva producció provenia d'un gran embassament que inundà 2160 km2 de selva i provocà l'eliminació de dos tribus d'indis.

Si bé això és un conte, la trista realitat és que nosaltres, amb les nostres activitats diaries aparentment poc importants, estem contribuint a un dramàtic canvi de les condicions ambientals. Si bé tots coneixem que arreu del món s'estan produint greus processos de destrucció del medi natural, molt poques vegades som conscients de l'amplitud i interdependència d'aquests processos i de la nostra resposabilitat en ells. Estem vivint un procés molt ràpid de canvi climàtic i de canvi de la composició de l'atmosfera i dels oceans. Aquesta rapidesa, en comparació a les velocitats dels canvis climàtics que s'han produït en temps anteriors a l'aparició de l'home, fa que poguem considerar aquest canvi com a catastròfic.

Desde temps immemorials, la Terra ha estat un lloc apte per a la vida gràcies a un estat d'equilibri entre el medi i els organismes. En el decurs del temps, medi i organismes han evolucionat junts, creixent en una direcció de major complexitat. Aquesta situació però, s'ha modificat dràsticament gràcies a la irrupció de les societats humanes industrials, basades en la lògica del creixement ilimitat (ara anomenat *creixement sostenible*). Aquestes societats estan produint intenses modificacions del medi que amenacen en destruir l' equilibri del planeta. El resultat d'això és totalment impredictible però de segur que comportarà una situació pitjor per tots els habitats de la Terra.

Aquestes són les idees centrals expressades per científics de diverses disciplines i països en el Simposium *Una sola Terra*, celebrat l'octubre passat al Museu de la Ciència a Barcelona.

Ens encarem a un problema de gran complexitat indestriable d'altres problemes com els d'increment demogràfic, la polaritat Nord-Sud, el sistema econòmic mundial, la cursa d'armament i altres. Les analisis fetes des dels moviments alternatius, fora de les actituds maniqueistes, han resultat ser en forces casos certes pero cal avançar en el sentit de trencar les visions excesivament locals o simplistes. Ara, mes que mai, pensar globalment i actuar localement és una necessitat per la nostra supervivència.

Jordi Pujades - MOC Barcelona

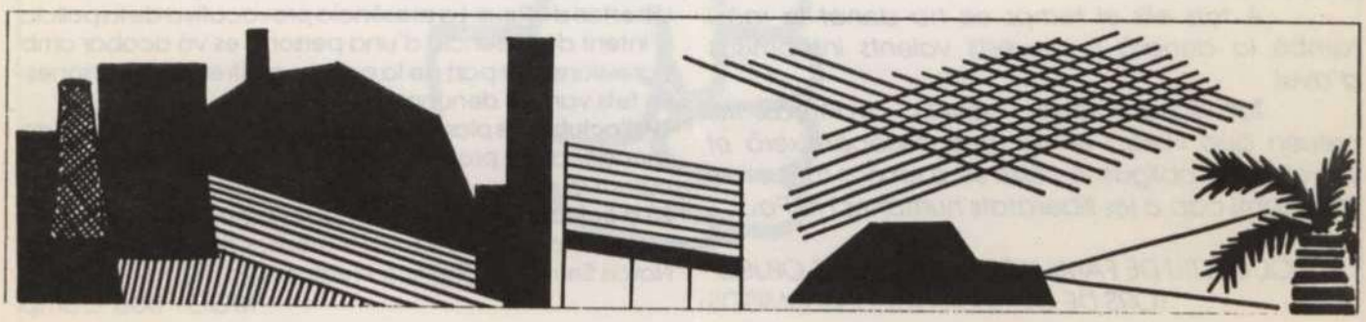

FAMILIARS DIXIT

Aquí us reproduim el manifest del Col·lectiu de Familiars i Amics dels Objectors Insubmisos. Voldriem que aquest manifest arribés a aquells que pensen que no són lícites les postures ilegals per a canviar les injustícies que hi ha al món. Especialment voldríem recomanar la seva lectura al Sr. Gausa del Consell de la Juventut i al Sr Recoder de la JNC. Amdós personatges s'oposaren públicament, en un programa de Catalunya Ràdio, a pendre postures ilegals contra les lleis del sistema; concretament censuraren la insubmissió, que ha portat, de moment, a dos joves als Consells de Guerra. Aquests Srs ignoren que justícia no és sinònim de legalitat i que la fi de l'esclavitud, el dret al vot, les jornades de vuit hores,... es van aconseguir gràcies a la lluita d'unes persones que, com els insubmisos, no eren reconegudes pel sistema de torn. El mur de Berlín i l'Apartheid s'estan enderrocant gràcies a la lluita que molt sovint ha estat fora de la llei.

No serà precisament, doncs, gràcies a gent que pensa com aquests dos Srs que desaperixerà el servei militar actual. Seran ells, però, els que hauran de canviar les lleis. Els seus descendents ho hauran d'agrair als insubmisos, a aquells insubmisos que els seus pares van criticar i que al final van haver de donar la raó.

Avui hi ha joves que es neguen a fer el servei militar i són perseguits, empresonats i sotmesos a Consells de Guerra.

Aquests pacífics objectors no representen cap perill per a la societat i per tant és injust i vergonyós que se'ls tracti com a perillosos delinqüents.

Són part d'un cada vegada més nombrós i imparable jovent que pensa, sent i s'arrisca per uns ideals de llibertat i progrés, com són el dret a refusar que l'Estat pugui disposar per la força de la seva persona i del seu temps, així com el dret a assolir els mateixos privilegis que en aquest cas té la dona, és a dir, exempció del servei militar obligatori i accés voluntari als cossos armats.

Aquests admirables nois sofreixen i paguen avui les conseqüències de la lluita per uns drets de què en el futur gaudiran altres generacions.

Així va succeir amb els que en temps passats lluitaren i moriren contra l'Esclavitud.

O amb els que durant la Inquisició foren cremats a la foguera pel dret de creure o no creure.

O amb les dones sufragistes angleses que eren apallissades i empresonades per defensar el dret al vot femení.

O amb els obrers que moriren reivindicant la jornada de vuit hores.

A tots ells el temps els ha donat la raó i també la donarà a aquests valents insubmisos d'avui.

Tot lluitant com aquells avantpassats, creuen que vindrà el dia que desapareixerà el servei militar obligatori, i això serà un pas més en el llarg camí cap a les lliberatats humanes i la Pau.

COL·LECTIU DE FAMILIARS I AMICS DELS OBJECTORS DE CONSCIÈNCIA INSUBMISOS

CONNEXIÓ REUS

25 de febrer: En solidaritat amb els insubmisos de la primera presentació 10 persones s'encadenen davant el Govern Militar de Tarragona mentre 70 persones tallen el trànsit en. Davant la forta pluja i la passivitat policial es decideis donar l'acció per acabada i fer una manifestació pels carrers del centre de Tarragona. Convoca la Plataforma per a la Insubmissió.

7 d'abril: Comunicat públic del MOC contra la intenció de l'Ajuntament de Vandellós de demanar objectors per fer el servei civil en un cos de protecció civil per casos d'emergència nuclear (finalment la Oficina para la Prestación Social Sustitutoria ha aprovat la creació d'aquesta PSS).

13 d'abril: La Plataforma organitza una xerrada-col·loqui a la Universitat de Tarragona. Hi participen 2 Insubmisos.

15 d'abril: 100 persones es manifesten a la Rambla de Tarragona en solidaritat amb els insubmisos de la presentació d'abril. Es pengen pancartes a les estàtues de la Rambla.

25 de maig: Es passa el video del CAMPI sobre insubmissió al local de l'Ateneu Llibertari de Reus.

Del 23 al 27 de maig: Setmana contra les Forces Armades organitzada per la Plataforma. El dia 23 xerrada-col·loqui sobre Antimilitarisme. El dia 24 xerrada-col·loqui contra la incorporació de la dona a l'exèrcit, amb l'assistència de membres de Dones Antimilitaristes, Eix Violeta i Bloc Feminista. El dia 25 hi ha una concentració de 50 persones al port de Tarragona en protesta contra la presència d'un vaixell de guerra belga de l'OTAN; es llancen ous plens de pintura. El dia 26 concentració i cremada d'un tanc de fusta a la Rambla de Tarragona. Un grup anònim tira pintura a la facana del Govern Militar de Tarragona. El dia 27 es realitza un mural pro-insubmissió al centre de Reus.

20 de juny: S'ocupa el local del PSC-PSOE de Tarragona en protesta per l'empresonament d'insubmisos i contra la llei d'objecció. A Tarragona 20 membres de la Plataforma ocupen durant una hora el local mentre d'altres reparteixen octavetes al carrer. Després de comparèixer un responsable del PSC i davant la presència policial es dóna per acabada l'ocupació. A Reus no es va poguer portar a terme l'ocupació perquè els del PSC van tancar el local i van marxar abans que arribessin els membres de la Plataforma, ja que van ser avisats des de Tarragona. Davant d'això només es va decorar convenientment la porta i es van penjar pancartes als balcons.

22 de juliol: Concert rock pro-insubmissió a Tarragona amb l'actuació dels grups Estupre de Reus i Kannabis i Que de que de Vitoria, organitzat per Dones Antimilitaristes, Estudiants Antimilitaristes de Tarragona i l'Ateneu Llibertari de Reus. La presència provocativa de la policia i l'intent de detenció d'una persona es va acabar amb agressions, per part de la policia, a altres dues persones. Els fets van ser denunciats.

19 d'octubre: Es planten creus i espelmes a la Caserna de Tarragona en protesta pels centenars de joves morts durant la mili.

20 d'octubre: 5 persones tacades amb pintura vermella simulant la sang dels soldats morts, s'ajeuen davant de Narcís Serra en un míting electoral.

MOC - Baix Camp

fondomoc

QUAN EN SERRA S'ERRA

És sorprenent i significatiu observar amb quina facilitat un polític pot, de cop i volta, fer miques tota una trajectòria de ponderació i serietat, real o aparent. En Serra, l'inefable Serra, brillant ministre català a la *Villa y Corte*, que féu mèrits com a lluitador intrèpid al bell mig de la inòspita selva burocràtica de l'Ajuntament barceloní -aspecte de dofí i sang de tauró- va ficar la pota fins a baix.

Hom diria, però, que no cal sorprendre's; que una cosa és ser raonable i una altra és la **raó d'Estat**. Uns tenen raó i altres tenen la raó del poder: garrot d'acer i llengua de seda.

Ja fa alguns mesos que el senyor ministre de *Defensa* ens va admirar *defensant*, poc més o menys, que les bombes de l'aviació podien ser útils i favorables per a l'ecologia dels camps de tir. Per consideració envers els seus veïns, m'abstinc de proposar que el magnífic Sr. Narcís defensi l'ecologia del jardí de casa seva amb semblants mètodes. Al fons dels cràters dels obusos, nracisos i crisantems hi trobarien un bon recer.

Fa poc, la *tele* d'en Solana ens ha informat d'una nova i erudita tesi ministerial: *El Servei Militar obligatori és una conquesta, ja antiga, de la democràcia.*

Genial. La "democràcia", ben certament, ens ha fet conquerir coses inospitables. O diguem, millor: el Sr. ministre deixa malparada la democràcia (sense cometes ara, si us plau) fent-li conquerir fetes tan lamentables.

Resultarà ara que quan l'any 1733, Frederic-Guillem I de Prússia, el Rei Sergent, instaurà per primera vegada el Servei Militar obligatori, ho féu en nom de la democràcia?

L'Estat que aquest monarca absolutista creà fou especialment militarista, centralitzat, burocràtic i expansionista. Per on lliga això amb la democràcia?

És que potser quan, quaranta anys més tard, per decret de Carles III d'Espanya fou instaurat el sistema de lleves per sorteig a Catalunya, es féu en nom de la democràcia? L'avalot de les lleves assolí que es tornés, aleshores, al sistema de voluntariat, després d'haver-hi nombrosos morts i ferits en enfrontaments. L'Ajuntament de Barcelona denuncià aleshores que l'obligatorietat de la incorporació repugnava el caràcter català, i provocava la fugida de milers de joves cap a França. Estaria ara, l'Ajuntament barceloní, a l'altura de les circumstàncies?

Haurem d'entendre, Sr. Serra, que el Servei Militar obligatori és l'única *conquesta de la democràcia* que la dictadura franquista no va suprimir? La cosa podria fer gràcia si hom no pensés en els joves de la *Quinta del Biberó* que després de patir llargs anys de Guerra Civil hagueren de fer tres durs i penosos anys de *mili*. Això també succeí, Sr. Serra, en nom de la democràcia?

El Sr. ministre té mala peça al teler. D'ací vénen, probablement, els estirabots i les incongruències. Només així podem entendre, no pas justificar, les seves injustificables declaracions. Res és més de mal fer que defensar amb coherència quelcom tan intrínsecament indefensable, per injust i anacrònic, com el Servei Militar obligatori.

Antoni Iborra
Assemblea Antimilitarista i d'Objecció d'Osona

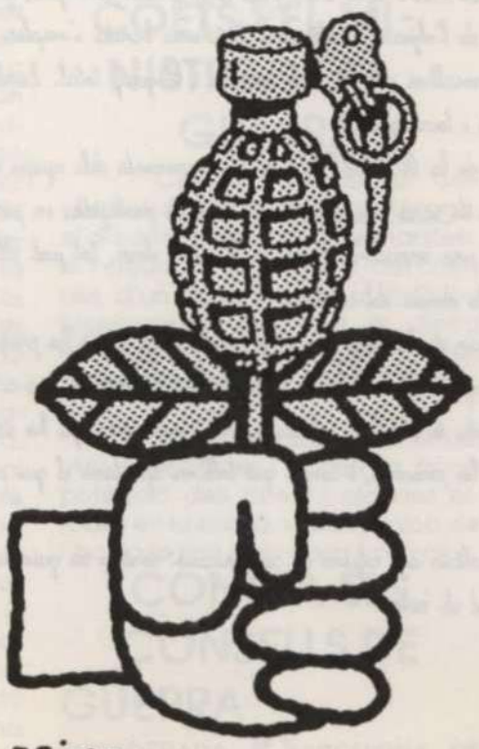

fondomoc

Barcelona, dimecres 8 de novembre de 1989

Estimats pares:

De casualitat he mirat el calendari i m'he adonat que fa molts dies que no vinc a casa. Tenim molta feina, però ens en sortim força bé, encara que no ens queda gens de temps lliure. M'imagino que per aquí dalt tampoc no teniu massa estones per a l'avorriment; és clar que ara com que escurça el dia no us caldrà amatinar tant. Aquí baix el despertador sempre toca a la mateixa hora, encara que ara fa una mica més de mandra perquè ja han arribat el vent i una fresqueta que ens arrauleix, però que de cap manera són comparables a les gelades pirinenques.

Aquest cap de setmana, el diumenge, vaig quedar amb l'Antoni. Feia temps que no el veia gaire. Ha canviat de feina, està molt content. Em va donar records per a vosaltres. Com és normal vam parlar molt d'objecció. Feia tres anys, l'últim any de carrera i després del projecte, que estava bastant despenjat de l'activitat del Moviment. Sabia molt poca cosa de la campanya d'insubmissió, tot just el que surt als mitjans de comunicació. De seguida va veure que era una postura pretenciosa i necessària a la qual ens haviem d'abocar tots. De moment s'ha ofert per a les autoinculpacions i per participar a les accions. Me n'he fet la mar de content!

Aquests dies també estarem pluriocupats perquè tenim els primers consells de guerra contra en Carles i en Josep Maria; ja us ho explicaré amb més detall quan pugui. Mentre, igual m'arriba el MOCADOR de tardor, l'obriu, i allí ho trobareu tot ben explicat.

Ah, parlant de correspondència, segur que tinc un pilot de cartes, ja faré neteja. És possible que també n'hi hagi una de l'AOC (Associació d'Objectors de Consciència), no en feu cas, no és res important. M'ho va explicar l'Antoni que també l'ha rebut.

Resulta que el mateix dia de la cinquena presentació d'insubmisos, amb el saldo de 5 empresonats —ara ja són al carrer—, els de l'AOC, uns 50, enviaven una demanda al CNOC perquè els confirmés clarament en quina situació legal es troben, i que els passessin a la reserva. De veritat que ens ha dolgut. Ja sabem que hi ha molta gent que es troba cansada, són molts anys de lluita, però el que veiem malament és que això ho catalitzi un grup per a guanyar protagonisme. No cal dir que bé els va tractar la premsa. Sempre us he parlat de l'AOC com d'un grup amb posicis ambigua, que fins i tot pot arribar a ser aprofitat pels qui defensen les tesis oficialistes de l'objecció, inofensiva. Si d'una banda s'omplen la boca amb crítiques a la llei, per altra tampoc no han volgut treballar amb nosaltres per fer una oposició i bloqueig total. Sembla com si volent canviar el món oblidin els problemes de casa, més quotidians i localitzats.

A més, sona tant malament això de la RESERVA, que els components dels equips esportius malden per poder ser titulars; o m'esgarrifa la idea d'una reserva de rara avis objectionis, d'espècie protegida, en perill d'extinció, com els indis. Quines coses, Déu meu, tanta feina que hi ha i que uns impacients demanin el repòs etern, tot just allò que tantes vegades els governants havien intentat i que no havien aconseguit: la divisió del col.lectiu.

En moments com aquest, em recordo de les teves paraules, mare: alguns us ho preneu massa a pit, mentre d'altres només volen solucionar el seu problema i escapar-se de la mili.. Sembla que aquests, a poc a poc es van retractant; de tota manera tampoc en tenim recel, la nostra lluita és oberta i solidària. Tot i amb això, ja ho sabeu, estimats pares, que per damunt de tot crec en la valuosíssima consciència de les persones, i confio que tothom aportarà el que pugui, i encara una mica més, a aquesta lluita per una societat millor.

Aquests dies segurament sortiran notícies als mitjans de comunicació: sorteig de quintos, consells de guerra... i no sempre diran la veritat. Estigueu tranquils, i sobretot els avis.

Petons, penso que pujaré aviat.

Pep

fondomoc

ACCIONS

Aquesta secció d'ACCIONS que volem començar a renovar amb aquest MOCADOR 11 preten donar a conèixer aquelles accions que han sobresortit de les altres, sia per la seva impecable realització, espectacularitat, o per haver arribat a l'opinió pública.

BOICOT DE LA JURA DE BANDERA A LA CASERNA DE BERGA

Les Assemblees Antimilitaristes d'Osona i el Berguedà van portar a terme una acció sense precedents al nostre país el dia de tots Sants: 6 insubmisos van realitzar un acte de protesta contra la mili, alhora que demanaven la llibertat dels insubmisos detinguts, durant la cerimònia de jura de bandera a la Caserna de Berga. L'acció va consistir en plantar-se al mig de l'escena castrense amb unes samarretes amb una letra cada una , on en conjunt es podia llegir MILI NO. Paral·lelament altres components de les dues assemblees escampaven octavetes entre el públic en contra de la mili i demanant la llibertat del insubmisos presos. Davant la sorpresa es va trigar prop de cinc minuts a fer-los fora violentament. Els encarregats van ser la Guàrdia Civil i la Policia Municipal de Berga. Mentre, els militars van impedir que les càmeres de TV3 i TV2 captessin les imatges i un fotògraf de Regió 7 va ser agredit. Va sorpendre la violència del desallotjament i la participació activa i violenta de la Policia Municipal de Berga. Els sis insubmisos van ser conduïts a la Caserna de la Guardia Civil de Berga d'on se'ls va traslladar, detinguts, al dipòsit municipal de Berga. Posteriorment la policia municipal va detenir arbitràriamnet un altre objector que havia desplegat una pancarta davant les dependències de la policia local demanant la llibertat dels objectors empresonats. El cas està ara en mans dels tribunals.

Aquesta acció, que ha tingut un gran ressò a nivell de premsa, ha posat de manifest una vegada més la complicitat de la Policia municipal, en aquest cas la de Berga, i ha sigut molt ben vista per la majoria de la població.

LLIBERTAT LLUÍS PARAREDA

Coincidint amb la campanya electoral, i aprofitant una visita PSC-PSOE a Osona, membres de l'Assemblea Antimilitarista d'Osona van estar seguint pel centre de Vic, amb cartells demanant la Llibertat d'en Lluís, a la jet-set del partit, entre altres a Raventós. Les fotografies publicades a la premsa comarcal mostraven un Raventós rebentat moralment.

Hem de dir que l'Assemblea osonenca ha aconseguit sensibilitzar tota la comarca i no ha parat fins a aconseguir la llibertat d'en Lluís.

OBJECTORS ENSANGONATS

Un grup d'objectors de la Plataforma del Baix Camp i Tarragonès tacats amb pintura vermella es van llençar als peus del Ministre en un míting celebrat a Tarragona. Ens hagués agradat veure la cara d'en Serra!

COETS PEL MINISTRE DE LA GUERRA

Coincidint amb la celebració de l'acte de l'Aula Magna, el dia de la presentació del manifest, hi hagué un llançament de coets des d'un terrat proper a la Plaça Monumental quan el Sr. Serra prengué la paraula en el decurs del míting principal del PSOE a Barcelona.

Si bé el tipus d'acció era el més indicat per l'ocasió la poca potència dels coets i algunes errades en la coordinació tècnica de l'acció la van desmillorar una mica.

CONTRA ELS CONSELLS DE GUERRA

ENCADENADA A BARCELONA DE FAMILIARS D'OBJECTORS INSUBMISOS

Dintre la campanya contra els Consells de Guerra, els familiars dels insubmisos, membres del CAMPI, del MOC, del MILI-KK i d'UPP es van encadenar davant el Govern Militar de Barcelona el matí del primer diumenge de novembre. Tot un èxit!

ENCADENADA A TARRAGONA

A 2/4 de 8 del dimecres 15 de novembre objectors del Camp de Tarragona es van encadenar davant de les Casernes Militars durant una hora i mitja. El trànsit va estar tallat mentre es feia l'acció. Ni militars ni policia no es van atrevir a acostar-s'hi.

ENCADENADA A VALÈNCIA

Dia 15, també. Els objectors de València es van encadenar davant la Capitania General. Aquesta vegada la Policia va entrar en el *fregao*. És una més de les accions de protesta contra els Consells de Guerra que es realitza a València.

ENCADENADA A GIRONA

Dia 15, altre cop. Tot el *viram* de les terres gironines es va encadenar tot tallant la circulació d'un pont molt transitat. Uniformats de cap color no s'hi van apropar.

Si el Mocador vols llegir aquest full has d'omplir

Fins ara el MOCADOR es pagava amb la col·laboració econòmica de molt poca gent. D'un temps ençà el dèficit (o sia, els deutes a l'imprempta) s'ha fet cada vegada més gran, fins al punt que hem hagut de decidir que per a rebre el MOCADOR tothom haurà de col·laborar econòmicament per a pagar les despeses d'impressió. Després d'haver fet un estudi econòmic exhaustiu s'ha vist que amb només 500 pessetes/26 francs cada any n'hi ha prou perquè el MOCADOR continui com fins ara però sense deutes. Això no obstant, amb 1000 pessetes cada trimestre o 4000 per any, a banda dels descomptes a l'hora de comprar material, podrem plantejar-nos un augment de la periodicitat i del nombre de pàgines, i, per tant, d'informació, i el compromís d'una millor distribució. A aquells que els hi costa amollar calé que tinguin en compte que amb menys de dues pessetes cada dia n'hi ha prou per poder continuar rebent aquesta meravellosa revista.

O sigui, que la única cosa que et demanem, **si vols continuar rebent el MOCADOR i altres informacions**, és que **omplis aquest full de vinculació**, o una còpia, **i** que **l'enviïs a: MOC-Casal de la Pau. Cervantes, 2, pral-1. 08001-Barcelona**. Sobretot, no t'oblidis d'omplir la part econòmica.

FULL DE VINCULACIÓ

nom i cognoms: _____

adreça _____ població _____

codi postal _____ comarca _____ tfn: _____

data de naixement _____ situació militar _____

fondbmdc

☐ Em vull vincular al MOC i rebre el MOCADOR, les convocatòries d'assamblees i altres informacions. (quota mínima 500 ptes/any)
- ☐ a més, vull beneficiar-me dels descomptes en la compra de material. (quota mínima 1000 ptes /trimestre o 4000/any)
- ☐ em sento generós i vull salvar l'economia del MOC (quota voluntària)

☐ Només vull rebre el MOCADOR (4 números/any). quota mínima 500 ptes/any

PARTICIPACIO EN EL MOC:
(subratlla els àmbits que més t'interessen) Treball de comarca, local o barri - difussió de l'objecció - insubmissió - objecció fiscal - publicacions (MOCADOR) -accions - jurídic - dona i antimilitarisme - Internacional - Altres.....

DADES PROFESSIONALS: (Tot allò que saps fer, domines i/o pot ser d'utilitat pel Moviment: Idiomes, dret, informàtica, música, dibuix, disseny, fusteria, disposar de furgoneta, alpinisme, cuina, contactes interessants,.....)

OBSERVACIONS:

VOLDRIA APORTAR LA QUOTA DE.....PTES. CADA
- ☐ TRIMESTRE
- ☐ SEMESTRE
- ☐ ANY

Per mitjà de:
- ☐ domiciliació bancària
- ☐ ingrés al compte corrent 939-14 de l'agència 546 de "La Caixa" (feu-nos arribar el resguard)
- ☐ en efectiu o xec al Casal (dimarts i dijous de 6 a 9 del vespre)

Per domiciliació bancària:
Banc/Caixa.....Agència.....Població.....
Compte/Llibreta-núm.....
Banc/Caixa domiciliat al carrer.....núm.....de.....
Jo (Nom i cognoms).....
domiciliat al c/pç.....núm.....de.....
autoritzo el pagament dels rebuts que al meu nom presentarà el MOC - Casal de la Pau.

....., a.....de.....de 19.....

(Signatura)

Envia aquest full a: MOC-Casal de la Pau. Cervantes, 2, pral-1. 08001-Barcelona.

MATERIAL

LLIBRES

L.01 "Els anomenats pacifistes: La No Violència a l'Estat Espanyol". John Paul Lederach. 175 pp. Preu: 500/400.

L.02 "Informe crítico sobre el servicio militar". Juan A. Herrero-Brasas.

L.03 "Estrategia de la acción No-violenta". Jean-Marie Muller. 239 pp. Preu: 470/380

L.04 "¿Defensa armada o defensa popular no-violenta?". Diversos autors. 157 pp. Preu: 475/400

L.05 "La tropa atropellada". Antonio Pereda. 194 pp. Exhaurit.

L.06 "Historia del pensamiento pacifista i no-violento contemporaneo". Eulogio Diaz del Corall. 160 pp. Preu 635/525

L.07 "La objección de conciencia". Xavier Rius. 283 pp. Preu 1.200/900.

CASSETTES

C.01 "Rock anti-mili". La Polla records, Odi Social, R.I.P., etc. Els beneficis obtinguts de la seva venda es destinen a ajut pels insubmisos. Preu: 350.

C.02 "NO ventaidos 92". Preu: 400

SAMARRETES

R.01 Samarreta "Insubmissió". Preu 850/750.

R.02 Samarreta "Fusell partit". Preu 850/750.

DOSSIERS, OPUSCLES...

F.01 "Guia anti-mili". Mili-kk. Preu: 150/125

F.02 "Gasto militar y subdesarrollo social". Vicenç Fisas Armengol. Llibret. Preu: 75.

F.03 "Ponències Intercomarcal Barcelona Octubre 88". Preu: 150

F.04 Mocadors endarrerits. Preu: 200

F.05 "El deure d'objectar". Fundació per la Pau. Díptic.Preu 25.

F.06 Dossier "Proposta del Moviment d'objecció de consciència". Preu: 125.

F.07 "Recull de la legislació espanyola sobre l'objecció". Preu: 125.

F.08 "Dossier -recull de premsa 1989". Preu: 1000.

QUINCALLA

X.01 Xapes "Mili-kk" Preu:100

X.02 "Xapes La Puça". Preu:100.

X.03 Xapes antimilitaristes de ceràmica. Models: "Fusell partit", "casc amb flor", "anagrama pacifista amb fusell partit". Preu 250/225.

X.04 Agulla "Fusell partit". Preu: 150.

X.05 Xapes "ni mili ni pss - insubmissió". En cinc colors. **Novetat**. Preu: 150.

ADHESIUS

A.01 "Insubmissió". Preu:25.

A.02 "No anem a la mili. fem objecció de consciència". Preu: 50.

A.03 "Insubmissió. Desobeim la llei d'objecció". Preu: 25.

A.04 "INSUBMISSIO". Disponible en cinc colors. Preu: 25.

A.05 "tens el dret d'escollir. passa de la mili", "que no t'enredin, passa de la mili", "Salvem l'Albera, fora militars". Moc - Alt Empordà. Preu: 25

CARTELLS I POSTERS

P.01 "Insubmissió". Preu: 100.

P.02 "Soldadas? no gracias. CNT". Preu: 100.

P.03 "Fusell trencat". Preu: 200

P.04 "Casc amb flor". Preu: 200

P.05 Cartells de les diverses campanyes. Preu: 100.

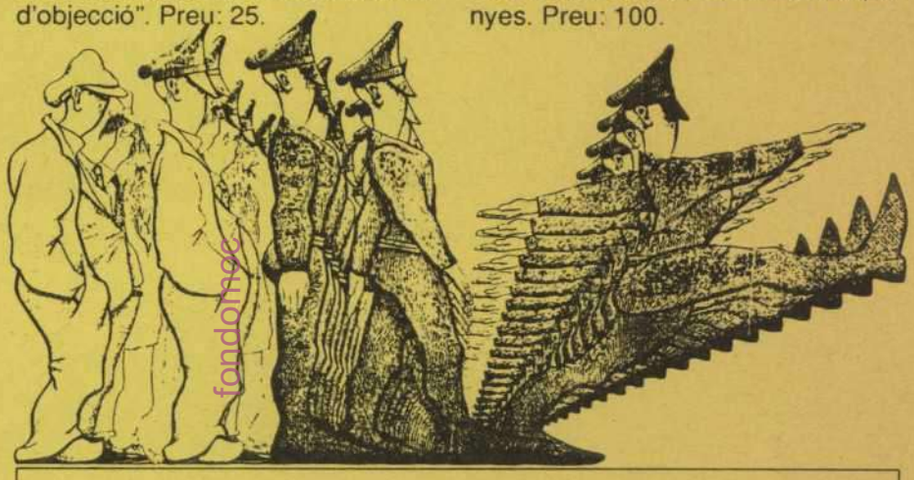

fondomoc

COMANDA DE MATERIAL

-Ompliu el full de comanda vosaltres mateixos amb l'import corresponent.
-Al final s'han d'afegir 150 pessetes en concepte de despeses de correus.
-El total es pagarà contra reembors com a única forma de pagament.
-Quan constin dos preus en un mateix material el segon resulta de realitzar un descompte sobre el primer i del que solament se'n poden beneficiar els vinculats econòmicament amb una quota no inferior a mil pessetes trimestrals.
- A les persones que no us pugueu acollir a aquets preus reduïts us descomptarem un 10 % en les comandes d'un total superior a les 1000 pessetes.
-La butlleta envieu-la al MOC-Casal de la Pau, Cervantes, 2, pral-1 ,08001 Barcelona, indicant MOCADOR-COMANDA DE MATERIAL.

QUANTITAT	REFERÈNCIA	MATERIAL	IMPORT
		TOTAL	
		>1.OOO PTES. 10% DTE. PER PREUS NO REDUÏTS	
		DESPESES CORREUS	
		TOTAL	

BARCELONA EN ACCIÓ

INSUBMISSIÓ

M.O.C.
Moviment
d'Objecció
de Consciència

fondomoc

QUÈ ET SEMBLA LA PORTADA DEL CALENDARI DEL 1990 QUE HAN FET ELS DE BARCELONA?

Si vols veure Barcelona en acció, o no saps què regalar aquest Nadal...
el calendari de la Insubmissió el trobaràs al Casal

R 1987 4º